

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IN THE
DETAILS

MILE HIGH BILLIONAIRES

JULIA WOLF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

IN THE
DETAILS
JULIA WOLF

Telif hakkı © 2024 Julia Wolf

Little Bird Publishing Inc

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Düzenleme: Monica Black, Word Nerd Editing

Düzeltilme: Fairy Proofmother

Kapak Tasarımı: Y'All That

Graphic Fotoğraflar: Ren Saliba

Başlık Sayfası Tasarımı: Maya F.

COutEuts

[. Bölüm Çalma](#)

[Listesi](#)

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On ikinci bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On Altıncı Bölüm](#)
- [17. On yedinci bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi ikinci bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi dördüncü bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi yedinci bölüm](#)
- [28. Yirmi sekizinci bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz birinci bölüm](#)
- [32. Otuz ikinci bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz dördüncü bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz altıncı bölüm](#)
- [37. Otuz yedinci bölüm](#)
- [38. Otuz sekizinci bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [40. Kırkıncı Bölüm](#)
- [41. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [42. Kırk ikinci bölüm](#)

[43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)

[44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)

[45. Kırk Beşinci](#)

[Bölüm Epilog](#)

[Luca ve Saoirse](#)

[İletişimde Kalıyor](#)

[Yazarın Julia](#)

[Hakkında Notu](#)

Yanlış yolda olduğunu fark etmek ve ilerlemek daha kolay olsa bile yönünü değiştirmek. Asla çok geç değildir ve asla çok yaşlı değilsin. Tek yapman gereken ilk adımı atmak.

PLAWLIST

“OFTEN” THE WEEKND

“Your Love” The Outfield, Diplo

“Me and Your Mama” Childish Gambino

“Sex on Fire” Kings of Leon

“I Remember Everything” Zach Bryan, Kasey Musgrove

“Casual” Chappel Roan

“Işık Açık” Maggie Rogers

“Köpek Günleri Bitti” Florence a+ The Machine “Bitti

Sanma” Lauren Daigle

“Öldür” Maggie Rogers

“Yıldızları Seyretmek” Myles

Smith “REPRISE” The

Lumineers

“Saçındaki Çiçekler” The Lumineers “Senin

Aşkın” The Outfield

“Duvarlar” Kings of Leon “İnatçı

Aşk” The Lumineers “Hareket

Hastalığı” Phoebe Bridgers “Sen

Dedin” Lauren Daigle “Colorado”

Renee Rapp

“Rivers and Roads” The Head and The Heart

“Someone To Stay” Vancouver Sleep Clinic

[https://open.spotify.com/playlist/6VzwGV3ypNPROEp9EaqbVx?
si=8e69ae3f88ad4532](https://open.spotify.com/playlist/6VzwGV3ypNPROEp9EaqbVx?si=8e69ae3f88ad4532)

MOrE BOO«s Bw JuliA

NE KADAR SERT DÜŞERLER (Milyarder ofis romantizmi)

Sevgili Huysuz Patronum
Saygılarımla, Rahatsız Edici Karın
P.S. Sen tahammül
edilemezsin.
Saygılarımla

Mevsimler Değişir (Rock yıldızı romantizmi)

Tersine Düşüş
Soğuk Notalar Çiçek
Açarken Soldu
Dalgaların Kırıldığı Yer

Vahşi U (üniversite
romantizmi) Yumuşak
Gibi Gök Gürültüsü
Gece Yarısı Gibi Parlak
Zehir Gibi Tatlı Günlük
Hayaller Gibi Gerçek

Vahşi Akademi (akademi romantizmi)

Bir Şeyi Kurtar
Bu İki Yanlılık
Üçte Birleşiyor

Mavi Renk (Rock yıldızı romantizm)

Böyle Zamanlar
Beni İzle,
Dağılmama Bak
Köprünün Altında
Böyle Büyük
Yükseklikler

Karşılıksız (Rock yıldızı
romantizm) Karşılıksız
Yanlış Anlama
Uyumsuzluk

Asla Mavi Olmayacak Düet (Hüzünlü rock
yıldızı romantizmi) Asla Kalıcı Olmayacak
Asla Bir Daha

BÖLÜM OuE

Clara

DERİ VE RÜZGAR.

Bir adam, boş olup olmadığını sormadan barın yanımdaki boş tabureye oturdu. Oturur oturmaz, kokusu bana onun hakkında önemli bir şey söyledi: bu adam bir motosikletçiydi. The Tavern adındaki bu mekanda bu alışılmadık bir şey değildi; müşterilerin yarısı motosikletçi, yarısı da kovboy olmak isteyenlerdi.

Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve aynı kokuyu kendimde de hissettim. Bu kokuyu çok seviyordum. Saatlerce motosiklet sürmüş olduğumu, Rossi Triumph Classic'imden başka hiçbir şeyin beni yoldan ayırmadığını anlamak anlamına geliyordu.

"Bardağın boşalmış."

Sesi derimde yankılandı ve tüylerimi diken diken etti. Alçak ve sert sesiyle, sanki her sabah kahvaltıda çakıl yiyormuş gibi geliyordu. Onun durumunda bu kötü bir şey değildi.

Hiç de kötü bir şey değildi.

Başımı yana eğdim, gözlerimle onun profilini süzdüm. Çenesi altın kahverengi sakallarla kaplıydı ve burnunun gururlu çizgisi, bir ya da iki kırık olduğunu gösteren bir çıkıntıyla kesilmişti. Dikkatini bardağıma ve onu tutan elime vermişti.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Yazık," diye cevapladı.

"Neden?"

Gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı. "Senin gibi bir kadının bardağı asla boş olmamalı."

Şaşkın bir kahkaha çıktı ağızımdan. "Öyle mi? Bu barda yanımda oturarak benim nasıl bir kadın olduğumu anlayabiliyorsun?"

"Evet."

Tek kelimelik cevabı tüylerimi diken diken etti. O tek hecede çok fazla anlam yüklemişti, sanki duymamı, sormamı istemiş gibi.

Eğer benim nasıl bir kadın olduğumu gerçekten bilseydi, bir erkeğin hakkımda ne düşündüğünü asla sormayacak bir kadın olduğumu tahmin ederdi.

Barmen'e el salladım. "Bir tane daha lütfen." Sonra yanımdaki adama işaret ettim. "Ve onun içtiğinden de."

Barmen iki uzun, buzlu bardağa köpüklü bira doldururken Motosikletli Adam hareketsiz kaldı. Bardağın ikisini de önümüze koydu, ben de ona parayı uzattım ve üstünü almasını söyledim. Bize sırtarak baktı ve uzaklaşırken parayı dar kot pantolonunun cebine soktu.

Yanımdaki adama bir kez daha baktım ve onun barmenin kot pantolonunun yüksek ve sıkı poposunu değil, beni izlediğini fark edince şaşırdım.

Gözleri buz gibi mavi bir çizgiye dönüştü, bakışları yoğun bir şekilde beni inceliyordu. Birayı kaldırıp bir yudum aldım, içim titrerken hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Barlarda hırçın erkeklerle flört eden havalı bir kadın değildim. Öyleymiş gibi davranmak hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Bunu iyi yaptığımdan emin değildim, ama ona içki ısmarlamam onu soğuttuysa, onun kırılgan erkekliği benim zamanımı harcamaya değmezdi. İş yerinde her gün erkeklerin hassas egolarıyla uğraşıyordum ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Bir yudum daha almadan, bir el dizime kondu ve vücudum taburede yana doğru döndü, beni Motosikletli Adam'la yüz yüze getirdi.

Bacakları açılmıştı, bacaklarımı arasına sıkıştırmış, sert bakışları ve yumuşak dudaklarından dökülen sözlerle beni kelebek kanatları gibi sabit tutuyordu.

"Buraya gelmeden önce seni izliyordum."

Onun alçak, sert sesini duyunca içimden bir ürperti geçti. Sadece irademle bastırabildim. Her kelimeyi tembel bir ritimle, bazılarının sonlarını keserek söyledi. Güneyli birinin

ve bu bir aksan değil, sanki kelimelerin sonlarını söylemenin gereksiz olduğuna karar vermiş ve onları bitirmek için enerji harcamamış gibi, çabasını ekonomik bir şekilde kullanıyordu.

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırdım, boğazım konuşamayacak kadar dmlenmişti.

"Benden önce iki adam daha geldi, ama sen onları geri çevirdin." Eğildi, o kadar yaklaştı ki nefesinin sıcaklığını hissettim. "Neden beni geri çevirmedi, tatlım?"

Kuru dudaklarımı yaladım. Kalbimin bu kadar yabancı bir şekilde çarpmasının en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

"Basit," dedim, karşılaştırıldığında konuşma tarzımın kesinliği yüzünden neredeyse kendimi aptal hissederek. "Sen sormadın. İstediğin koltuğa oturdun."

"Hmmm... Bir erkeğin istediğini almasını seviyor musun?" diye sordu, ama gerçekten bir cevap istediğinden emin değildim. Gözleri vücudumun hatlarını tarıyor, her kıvrımı ve çukuru sanki üzerinde geziniyormuş gibi takip ediyordu. Bu konuda hiç cimri davranmıyordu. İncelemesi olabildiğince kapsamlıydı.

Farkındalık beni sardı. Sutyenimin danteline sürtünen meme uçlarını, kot pantolonumun dikişinin merkezime denk gelmesi, giysilerimin tenime değmesi, omuzlarıma düşen saçlarını, taburede yayılan kalçaları ve bacaklarım... Her şey zihnimin ön plana çıktı ve nasıl oturacağımı, nefes alacağımı, biramı doğal bir şekilde ieeğimi unuttum.

Dudaklarımı tekrar yalamaya çalıştım. "Bazı erkeklerin bazı şeyleri almasını seviyorum."

Neredeyse gülümsedi, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Gizemli olmaya mı çalışıyorsun, tatlım? Çok sevimli, ama oyun oynamakla zaman kaybetmene gerek yok. Seni gördüğüm anda, uzun zamandır gördüğüm en seksi şey olduğunu düşündüm."

Midem bulandı ve kendimi tutmak için barın kenarını sıktım. Aniden başım döndü, kendimi toplamak için nefes aldım. Bu adam nasıl tatlı sözlerle beni altüst edebiliyordu?

Muhtemelen böyle bir ilgiye a olduğum içindir.

Tam olarak böyle değil tabii. Benim gibi bir kadın için imkansız olan bir şeyi arzulayamazdım. Motordan indiğimde, deri ceketim ve daracık kot pantolonumla kendimi çok havalı hissetmiş olsam da, hiç kimse bana uzun zamandır gördüğü en seksi şey olduğumu söylememişti.

O köşe daha da yukarı kalktı. "Seni telaşlandurdum mı?" diye neredeyse fısıldadı.

"Evet," diye itiraf ettim.

İşaret parmağının pürüzlü ucuyla yanağımı okşadı ve boğazıma doğru indirdi. "Yüzün kızardı, CeeCee. Bu renk sana çok yakışıyor."

Alt dudağımı ısırđım, kirpiklerimin altından ona baktım. Utangaçlık yapmıyordum, kendime biraz soğukkanlılık kazanmak için zaman tanıyordum.

"Sen bunu bende çok kolay ortaya çıkarıyorsun, Jake."

Artık yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, parmaklarını saçlarımla arasından geçirip başımın arkasını avuçladı ve beni kendine çekti. Ağzı benim ağzımın üzerinde durdu ve bir iki saniye nefeslerimizi paylaştık.

"Merak ediyorum..." diye mırıldandı.

Ne merak ettiğini sormadan, ağzı ağzımı kapattı ve bir yıl önce bu adam beni ilk öptüğünde olduğu gibi, düşüncelerim dağıldı.

Geri çekildi, gözleri benim aralık dudaklarımdaydı. "Evet." Keskin bir nefes aldım. "Ne?"

Dudakları dudaklarıma değdi. "Bu benim uydurduğum bir masal değildi. Hatırladığım kadar tatlısın." Başparmağı dudaklarının yerini aldı ve alt dudağıma bastırdı. "Otel odan var mı?"

Başımı salladım, içimdeki deprem beni tanınmaz bir manzaraya sürükledi. "Evet. Benimle birlikte mahvedecek misin?"

O gülerek başparmağını çeneme doğru indirdi. "İçkini bitir CeeCee, bakalım gece bizi nereye götürecekt."

İkimiz de bu gece neden buraya geldiğimizi biliyorduk ve zaman kaybetmememiz gerektiğini söylemek içimden gelse de, söylemedim.

Böyle bir gece daha yaşayacağımızı bilmiyordum. Belki akıllanır ve geri dönmem. Belki o döner.

Kadehimi alıp önüme kaldırdım. "Acele etmemek için."

Bardağını benimkine dokundurdu. "Sabırlı iyi kızların ödülleri almasına."

Ben kızıdan çok uzaktım. Ama bu gece, bu adamın iyi kızı olacaktım. Eğer ödülleri son üç seferki gibiyse, onun istediğı her şey olacaktım.

İkinci BÖLÜM

Clara

ÇOK FAZLAYDI.

Çok fazla.

Ellerim başımın üstünde sabitlenmiş, geri kalan vücudum acımasız bir adamın altında sıkışmış halde, gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi onun içime girme hissine teslim ettim. Terden buğulanmış vücudum onun vücuduna sürtünüyordu. Nefes alıp verişinin sesi. Her nefes verişinde dudaklarımı ve çenemi okşayan sıcaklık. Göğüs uçlarımı yuvarlayarak ve göğüslerimi sertçe yoğururken hissettiğim acı ve zevk. Jake üstümde, içimde, etrafımda...

Çaresizdim.

Birbirimizi zar zor tanıyorduk, ama bu kıvrımlı çarşafların arasında, içime girip her şeyimi istedi. Ben taleplere boyun eğen biri değildim. Jake'le birlikte, o beni tamamen tüketene kadar her şeyimi ona teslim ettim.

"Gözlerini bana bak, tatlım."

Emriyle gözlerimi açtım. Gözleri benimkilere dikilmiş, yoğunluğu onun içinden bana geçerek kemiklerime kadar titretmişti. "Aferin kızım," dedi, kadife gibi yumuşak bir sesle. "Beni dinlemekte çok iyisin değil mi?" Sözsüz kaldım ve başımı salladım.

İtmelerini yavaşlattı ama aynı derinlikte devam etti, o kadar derine girdi ki gözlerim başımın arkasına yuvarlanıp kapanmamak için kendimi zor tuttum.

"Bana istediğimi verecek misin?" Başımı salladım. "Yapamam. Artık yapamam."

Eli göğsümden karnıma, sonra da bacaklarımın arasına kayd. Hassas klitorisimi okşadı ve ben neredeyse yerimden zıplayacaktım. Üzerine bastırıldığında çığlık attım. Sevimli, nefes nefese bir çığlık değildi. Karnımdan çıkıp boğazıma kadar uzanan ilkel bir güçle yükseldi.

Jake güldü, gözlerinin etrafındaki hafif kırışıklıklar derinleşti. "Oh evet, CeeCee. Benim için bir orgazm daha var ve onu bana vereceksin."

Haklıydı.

Bu adam, bu motosiklet süren yabancı, vücudumu çok iyi tanıyormuş gibi oynuyordu. Sanki beni her gece yatağında yatırıyormuş gibi, ayda bir değil. Bunu çok sık yapmış olmalıydı. Her hafta sonu, başka bir yalnız kadını yatağına atıp kemikleri eriyene kadar sikiyordu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, ama benden genç olduğundan emindim. Fırsatını bulduğunda gençliğini ve inkar edilemez becerilerini iyi kullanmadığına imkan yoktu.

Kıskançlık tohumları içimde filizlenmeye başladı. Daha büyük bir şeye dönüşmeden, Jake ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve klitorisimi, zevk ve acıya dayanamayacak hale gelene kadar yaladı. Ağlamalarımı yaladı. Dudaklarını ısırduğımda kıkırdadı. Cevabı, beni sikiyle delmek oldu. O kadar sert giriyordu ki, içimden çıkacağından emindim. Dudaklarını bırakıp sessizce tavana doğru nefes alıp omuzlarını tırmaladım.

Sonunda boşaldığında ve içimden çıkıp terli, sıcak vücudu benimkinin yanına düştüğünde, bir yıl önce ilk kez otel odama geldiğinden beri endişelendiğim şeyin ne olduğunu kesin olarak anladım: O, benden sonra gelecek tüm erkekler için beni mahvetmişti. Bu dünyada başka hiç kimsenin bana onun yaptığını yapması imkansızdı.

Bu yüzden o günden beri üç kez geri gelmişim.

Jake'in soyadını, nerede yaşadığını veya ailesinin kim olduğunu bilmiyordum. Seri katil ya da kaçak rahip olabilirdi. Sosyal medyada seksi fotoğraflar paylaşan tiplerden biri olabilirdi.

Hiçbiri önemli değildi. Burada gelecek yoktu. Akıllı olsaydım, o benim kim olduğumu anlamadan buradan ayrılır ve bir daha geri dönmezdim.

ve ailemin adını bana karşı kullanmanın bir yolunu bulmadan.

Elini uzattı ve parmaklarını karnıma yaydı. "Zaten gerildiğini hissediyorum. O meşgul zihnini kapatacak kadar iyi beceremedim mi?"

Ona döndüm, beni izlediğini gördüm. Tanrım, sakalları çok yakışıyordu. Parmaklarımla dağınık hale getirdiğim saçları onu daha da yakışıklı gösteriyordu. Her yerine izlerimi bırakmıştım. Dudakları öpücüklerden şişmiş ve dişlerimden kızarmıştı. Pazılarına ve omuzlarına hafif tırmalama izleri vardı. Boğazının dibinde küçük mor bir öpücük izi bile vardı.

Onu öyle görmek, ona yaptıklarımı görmek, bana yabancı bir güç hissi verdi. Günlük hayatımda da gücüm vardı, ama bu tamamen farklıydı. Göz kapaklarımı kapatıp şişmiş dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarmamı sağlayan seksi bir özgüven verdi.

Elimi onun elinin üzerine koydum, parmaklarımızı birbirine geçirdim. Sesim alçaldı, boğuk ve cilveli bir hal aldı. "Bilmiyorum, yabancı. Bu odayı mahvedeceğiz sanmıştım, ama tek gördüğüm dağınık çarşaflar. Her şey yerli yerinde."

Kaşlarını kaldırdı. "Az önce titreyerek dişlerini gıcırdatmana neden olduktan sonra bana meydan mı okuyorsun?"

Uzuvlarımı zar zor hissedebildiğim için elimden geldiğince omuz silkdim. "Daha çok bir gözlem." Ama o haklıydı.

Yanına döndü, dirseğiyle kendini destekledi ve sanki ona aitmiş gibi göğsümü sıktı. Uyluklarım kendiliğinden birbirine yapıştı ve dudaklarının kendini beğenmiş eğimi bunu fark ettiğini gösterdi.

"Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum, o yüzden birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim, buna inanabilirsin." Göğüs ucumu çekiştirerek benden bir inilti kopardı. "Yüzüme otur, bebeğim. Seni tekrar sikene kadar yalamama izin ver."

"Jake..."

Parmağını yanağımda gezdirdi. "Yaptığımız onca şeyden sonra, hala seni utandırabiliyorum. Yirmi yaşında olsaydım, bunu sürdürmek için seni hemen sikerdim."

Ve ben de ona izin verirdim.

Çünkü bu bir fanteziydi. Gerçek hayatımdan tamamen uzak, farklı biri olabileceğim bir zaman ve mekan. Aşırı şehvetli, biraz tehlikeli, yabancı bir adamı yatağa atıp bütün gece sevişmek. O ben değildim. Ben olgun ve sorumluluk sahibi bir kadındım. *Jake'e kadar* tehlike beni hiç çekmemişti. Ve bu, ateşli bir rüyadan biraz daha fazlası olduğu için, bu otel odasında bana *her şeyi* yapabiliirdi.

Ayrıca kendimi yeterince tanıyordum, bu adamla karşılaşmak için Denver'dan Skyridge'e son kez gelmeyeceğimi biliyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp onun üzerinden süründüm. "Beni utandır, Jake."

Kalçalarımı kavradı ve gözleriyle beni yuttu. "Bundan daha fazlasını yapacağım, bebeğim. Seni ateşe vereceğim."

Sözünü tuttu.

Bütün gece boyunca.

Vücudumu sarsan bir orgazmdan sonra gözlerim geriye yuvarlandı, nefes alıp kendime gülümsedim.

Hayatımın en güzel ateşli rüyası...

BÖLÜM ÜÇ

Clara

Sıcak, yapışkan bir el nazikçe yanağıma vurdu.

"Uyanma zamanı."

Gözlerim açıldı ve bacaklarım çarşafların içinde kıpırdadı. Gerçekten uyanma zamanı mıydı? Sanki az önce uzanıp yatağımın yanındaki ışığı kapatmışım gibi hissettim.

Ve en güzel rüyamı görüyordum. Birinin motosikletinin arkasında oturmuş, rüzgar saçlarımı dalgalandırıyor, gece gökyüzünde parıldayan yıldızlara gülümsüyordum. Henüz uyanıp güneşle yüzleşmeye hazır değildim.

"Anne, gözlerini aç."

Nellie'nin tatlı nefesi yanağıma okşadı ve onu yakalayıp, kıvrımlı vücudunu göğsüme çektim. Sürprizle çılgık attı ve bana düşerken kıkırdadı.

"Uyanmaya hazır değilim," diye sızlandım, gözlerimi sıkıca kapalı tutarak. "Ama çalışman lazım, anne."

Bunu ikna edici olmayan bir sesle söyledi ve hızla göğsüme uzandı, küçük parmakları saçlarımda dolaştı. Onun ağırlığı ve nazik dokunuşlarıyla rahatladım. Dikkatli olmazsa ikimizi de tekrar uyutacaktı.

"Ama çok rahatım." Onu sıkıca sarıldım. "Bence bütün gün burada kalmalıyız. Sen benim oyuncak ayım olursun."

Bu onu tekrar güldürdü, sanki onu güldüren en iyi komedyen benmişim gibi, egomu iyice okşadı. Tabii ki, o daha üç yaşındaydı ve onu güldürmek çok da zor değildi, ama ben bunu bir zafer olarak saydım.

"Ben oyuncak ayı değilim," dedi.

"Değil misin?" Başının üstünü okşadım. "Ama çok tüylüsün."

"Anne, hadi!"

Beni itip yanıma oturdu. Gözlerimi aralayıp kızıma baktım. Kestane rengi dalgalı saçları dağınıktı ve ağzında süt bıyığı vardı. Her zamanki gibi, o mükemmeldi.

"Marina sana lezzetli bir kahvaltı hazırladı mı?" diye sordum.

O, her şeyi yaptığı gibi, şiddetle başını salladı. "Mısır gevreği ve bol bol meyve."

Burnumu kırıştırdım. "Acaba bana da kahvaltı hazırlar mı?"

Kafasını düşünerek eğdi. "Sanırım. Yemek istiyorsan yataktan kalkmalısın."

İç geçirdim. "Tamam, peki."

Eskiden, sabahları Nellie'ye kahvaltı yaptırıp onu giydirirken ben ekstra uyku çekmek için dadıya yardım ettirdiğim için içim parçalanır, korkunç bir suçluluk duyardım, ama annem buna son vermişti. Bana, partneri olan kadınların, ihtiyaç duyduklarında partnerlerinin işlerini üstlenmelerine veya kendilerini dinlenmeye çekmelerine suçluluk duymadıklarını söylemişti. Benim, istemeden ve oldukça travmatik bir şekilde annelik yaptığım için, dadımı ebeveynlik partnerim olarak görmem gerektiğini söylemişti.

Şimdi ise, kızım için her şeyi yapamadığım için içimi kemiren bir suçluluk duygusu vardı. Marina bir nimetti ve beni ayakta tutuyordu. Altmışlı yaşlarında, Nellie için ikinci bir büyükanne gibiydi. Birinci katta kayınvalidemin evinde yaşıyordu ve ihtiyacım olduğunda yardım ediyordu, ama iş dışında kendi haline kalıyordu. Mükemmel bir düzen.

Nellie, tekrar uyuyamayacağına karar verip dadısıyla oynamaya çıktı ve ben de işe hazırlanmak için duşa girdim.

Neredeyse kaynar su cildimi okşarken başımı geriye yasladım. Göz kapaklarımın arkasında rüyamın görüntüleri canlandı.

Hiç kimseyle motosiklete binmemişken, babamın motosikletinin arkasında olduğumu görmek komikti. Üstelik, kendi arabamı kullanacak yaşa geldiğimde bu da sona ermişti. Ama rüyamda Jake sürücüydü, bu yüzden rüyanın motosikletlerle pek bir ilgisi yoktu herhalde.

Köprücük kemiğıme bastırdım. Artık hassas değildi. Bir hafta önce bıraktığı morluk iyileşmiş ve solmuştu. Uyluklarımdaki morluklar ve dirseklerimle dizlerimdeki halı yanıkları da öyle, sanki o ara dönem hiç yaşanmamış gibi. Ama... bacaklarımı belirli bir şekilde çaprazladığımda, onun içime girmesinin izlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Erkeklerle çıkmıyordum ya da geçici ilişkiler yaşamıyordum. Jake, üç yıl önce evliliğim yıkıldığından beri kendime izin verdiğim tek zevkti. O, şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Bağlanma yok, karmaşa yok, kişisel bir şey yok, sadece çılgın, yoğun seks. Bunun tekrar olup olmayacağını ya da ne zaman olacağını bilmiyordum, ama yalnız geceleri atlatmam için bolca anım vardı.

Hırıldayarak başımı salladım. *Yeter artık.*

Sabahın bu saatinde, yaşamadığım seks hakkında düşünmek için çok erkendi. Duştan atladım, kendimi kuruladım ve göğsüme bir havlu sardım. Rutinim artık neredeyse kas hafızasına dönüşmüştü, bu yüzden omuz uzunluğundaki saçlarımı kurutmak ve dalgalarını düzeltmek hiç zamanımı almadı.

Ofiste çalıştığım yıllar boyunca stilimi geliştirmiştim. Elbiseler tek parça olduğu için daha kolaydı ve nadiren uğraşmam gerekiyordu. En sevdiklerimden biri olan bordo renkli, yüksek yakalı, kısa kollu ve kemerli bir elbise giydim.

Aynadaki görüntüm kafamdakiyle pek uyuşmuyordu. Nellie'yi doğurduktan sonra, eskiden nispeten düz olan vücudumda bolca kıvrımlar oluşmuştu. Ama annelikten önce, eski sevgilimle saatlerce spor salonunda, onun fiziksel idealine ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum: küçük ve sıkı bir vücut. İtalyan kökenlerim ve karbonhidrat sevgim nedeniyle, doğaya karşı mücadele ediyordum. Ama onu *sevmiştim*, bu yüzden kendimi en ince halime getirmek için harcadığım tüm çabayı iyi bir eş olmanın bir parçası olarak görmüştüm.

Pffft.

O da beni mutlu etmek için aynı çabayı gösterseydi, on yıllık yalanlar ve herkesin gözü önünde gerçekleşen bir boşanmadan daha fazlasını elde edebilirdim.

Ellerimi yuvarlak kalçalarımın ve kalıcı gibi görünen karnımın eğimine dokundum. Bu halimle kendimi sevmek için gerçekten çok uğraşıyordum.

Fazladan kilolar Jake'i kesinlikle caydırmamıştı.

Aynada gözlerime baktım ve sertçe fısıldadım, "Bir erkeğin ne düşündüğü önemli değil."

Özgüvenimi bir erkeğin iyi düşüncesine dayandırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum, çünkü bu düşünce her an değişebilirdi. Benim için en önemli şey... ve bu da... devam eden bir çalışmaydı.

Ama bugün kendimi iyi hissediyordum. Jake ile geçirdiğim çılgın gecenin etkisi miydi, yoksa bana tam oturan elbise miydi, emin değildim, ama umurumda değildi. Bu, görünüşümün ait olduğu yere, zihnimin arka planına çekileceği anlamına geliyordu. Günlerim, uyluklarımın büyüklüğüyle dikkatimi dağıtacak kadar dolu değildi.

Banyo kapısı aralandı ve Nellie'nin başı göründü. "Oooh." Kapıyı sonuna kadar açtı. "Anne, bunu beğendim."

"Beğendin mi?" Bana dokunmadan önce ellerini tuttum. Giysileriyle parlak ve temiz görünse de, üç yaşındaki bir çocuğun ellerinde ne olabileceğini asla bilemezsiniz. "Neyini beğendin?"

Kahverengi gözleri parladı. "Rengi ve..." Birleşik ellerimizi uyluklarıma götürdü ve işaret parmağıyla kumaşı dürttü. "Tepeleri. Tepeleri çok güzel."

"Buna slub dokuma denir. Ben de dokunuşunu çok seviyorum." Elini bırakıp örgüsünü çektim. "Saçlarını çok seviyorum, Nell-Belle. Marina çok yetenekli."

Ve şükürler olsun ki öyle. Nellie'nin saçları bana kalsaydı, her gün saçları bir tarafı kısa bir at kuyruğu olurdu.

Kızının başını okşadı. "Çok güzel, değil mi anne?"

Eğilip alnını öptüm. "Evet, aşkım. Senin her şeyin güzel."

İş günlerim saniyesine kadar planlanmıştı. Bu kasıtlıydı. Ofisteyken ve Nellie'den uzaktayken, değerli zamanımı boşa harcamak istemiyordum. Her gün onu on kat aşağıdaki şirket kreşine bırakıp işime koyuluyordum.

Bu yüzden kardeşimin habersiz ziyaretleri beni rahatsız ediyordu. Luca sık sık içeri girer, raflarımdaki kitapları ve pencerelerden manzarayı inceler, gelme amacını belli etmeden vakit geçirirdi.

Ailemizin motosiklet şirketi Rossi Motors'un CEO'su olarak istediği her şeyi yapabilirdi. Küçük kardeşim olarak ise çoğunlukla beni rahatsız etmek isterdi.

Uzun bacaklarını masamın karşısındaki sandalyeye kıvrıp oturduğunda, üretim raporunu okumayı bırakıp ona dikkatimi verdim.

"Günaydın." Ayak bileğini karşı dizine koyarak, tamamen rahatlamış bir şekilde oturuyordu.

"Günaydın. Bir şey mi istedin?"

Kızarak, koyu renk gözleri parıldayarak cevap verdi. "Hemen işe mi koyuluyorsun? Eskiden bu kadar ciddi değildin. Bir keresinde barda dans etmiştin..."

"Barda hiç dans etmedim. Neden yapayım ki?" Bu fikir beni dehşete düşürdü. Öncelikle, barın üstüne çıkmak çok garip olmalıydı ve bir kez yukarı çıktın mı...

Luca kıkırdadı. "Düşünüyorsun, değil mi? Asla yapmayacağın tüm nedenleri sıralıyorsun?"

İç çektim, ellerimi masanın pürüzsüz yüzeyine yaydım. "Barda dans etmenin amacı ne?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Eğlence için? Dikkat çekmek için? Her şeyin bir nedeni olmak zorunda mı?"

"Belki gerek yok, ama bar dansı günlerim çoktan geçti."

Bir an için, The Tavern'daki derin oyuklu maun masaya tırmanırsam Jake'in ne yapacağını hayal ettim. Oraya çıkarsam, parlak kırmızı bir popoyla omzuna atılacağından oldukça emindim.

Bu düşünceleri kafamdan silip boğazımı temizledim. "Neden ofisime geldiğini söylemedin."

"Kız kardeşimi görmek istememin dışında mı?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

Bana yaramaz bir gülümseme attı. "Sevgili yeğenimin nasıl olduğunu görmek istedim. Yakında Luca amcası ve Saoirse teyzesiyle bir gece geçirmek ister mi?"

Çenemi indirdim ve ona anlamlı bir bakış attım. "Clementine'i onun önüne sarkıtarasın, gözünü bile kırpmadan battaniyesi ve oyuncak bebeğiyle kapına dayanacağını çok iyi biliyorsun."

Kızım kedilerini *seviyordu*, belki de beni ya da başka birini sevdiğinden daha çok.

Luca amcasını da çok severdi. Kızım doğduğunda benimle birlikte oradaydı ve ilk birkaç gün hastanede kalmıştı. Acil sezaryen ameliyatından sonra kendimde olmadığım için onunla ilgilenemediğimde, kızımınla ten tene temas kurmuştu ve o günden beri ikimiz için de hep yanımızda olmuştu.

Karısı Saoirse, kan bağı olmasa da benim kız kardeşim olmuştu ve o ile Nellie birbirlerini çok seviyorlardı.

Ancak bir yarışma olsaydı, Clementine kesin kazanırdı. "Kediyimle rüşvet vermek zorunda kalırsam, veririm," diye cevapladı Luca.

"Bilmiyorum." Saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Geçen hafta sonu annemle babamda kaldı. Onu bu kadar çabuk tekrar göndermek içime sinmez."

Ayağını yere indirip sandalyesinde öne doğru eğildi. "Onu göndermek mi? Ailesinde kalmak, onu yetimhaneye bırakmakla aynı şey değil ki. Tanrım, Clara, onu kendi kızımız gibi seviyoruz. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Ama o senin kızın değil." Hiç geçmeyen suçluluk duygusu midemi burktu ve beni savunmaya geçirdi. "Sen ve Saoirse bu kadar çok küçük bir çocuk istiyorsanız, neden kendinizin yok?"

Bana yavaşça göz kırptı. "Aşağılık gibi davranmak beni uzaklaştırmaz." Parmaklarını dizine vurarak devam etti. "Saoirse ve ben kendi çocuğumuz için hazır değiliz. Senin çocuğunu şımartmamıza izin ver."

Kafamı eğip kardeşimi düşündüm. Otuz üç yaşındaydı ve üç yıldır mutlu bir evliliği vardı. Birçok yönden birbirimize benzemiyorduk, ama aile bizim için her şeydi. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını açıkça söylediği ilk seferdi. Her an hamilelik haberini vereceklerini sanıyordum. Ama düğün gününden beri bunu bekliyordum.

"Neden hazır değilsin, Luca? İş yüzünden mi?"

Bana bakarak, yine o yavaşça göz kırpma hareketini yaptı. İçimde daha fazla suçluluk duygusu uyandı. Çoğu standartlara göre, Rossi kardeşlerin daha yaşlı ve daha ciddi olanı olarak, üç yıl önce babamız sağlık nedenleriyle görevinden ayrıldığında CEO olmalıyım, ama ben hiç bu görevi üstlenmek istememiştim. COO olarak görevim beni tatmin ediyordu. Rossi'nin kamuoyundaki yüzü olmak bana hiç çekici gelmiyordu.

Luca'nın işe hiç ilgi göstermemesine rağmen bu rolü ona bırakmıştım.

O görevi devralmadan önce, serbest bir sanatçı, ailenin asi çocuğu idi.

Tüm bunlar bir günde sona erdi.

Beklendiği gibi, Luca CEO olarak göreve başladı ve her ne kadar geçiş süreci çok sorunsuz geçmemiş olsa da, bu role çok iyi uyum sağladı. Hissedarlarımız

Rossi'yi götürdüğü yönü çok sevdiler ve yönetim kurulu toplantılarında adeta ayaklarına kapanyorlardı.

Ama bu büyük bir işti. Seyahat etmek, sıradan bir ofis çalışanından çok daha uzun saatler çalışmak zorundaydı ve her hareketi yerel ve ulusal gazeteciler tarafından izlenip haber yapılıyordu. Eğer Saoirse ile aile kurmayı erteliyorlarsa, bunun sebebi benim onu hiç istemediği bir hayata zorlamamsa, kendimle yaşayamazdım.

"Babam gibi kendini kalp krizine sokacaksın." Luca öne uzanıp elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Bu iş benim. Benim işim oldu. Artık ilk başladığımdaki gibi beni esir almıyor. Gerçek şu ki, karımı tam zamanlı paylaşmaya henüz hazır değilim. Bana cani de, ama onu çıplak görebilmeyi seviyorum..."

Elimi çekip uzaklaştırdım. "Dur, dur. İğrenç." O güldü. "Seks yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Elbette. Ama bunu soyut olarak bilmekle, düşünmek iki farklı şey." Ellerimi önümde salladım. "Merak etme, ne zaman çocuk yapacağınızı sorma konusunda dersimi aldım. Bir daha yapmayacağım."

"Huh. Annem bana torun vermediğim için suçluluk duygusu yaşatmaya çalıştığında bunu hatırlayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Annene seks yaptığını söyleyecek misin?"

O, sanki onu itmişim gibi geriye doğru çekildi ve sandalyesine düştü. "Hayatta olmaz. Parmaklarımın altına bambu sokulmasını tercih ederim. Unut gitsin."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Sanırım evliliğimin sona ermesinin iyi yanlarından biri, üzerimde çocuk yapma baskısı olmaması."

"Şimdilik. Annem, senin hazır olduğunu düşünür düşünmez, arkadaşlarının hoş, boşanmış oğullarıyla seni görücüye çıkaracağına hiç şüphem yok."

Tüylerim diken diken oldu. "Korkunç."

"Senin beni arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalıştığın zamanki kadar kötü. Onlar senin klonların gibiydi."

"Öyle değillerdi." Çenesini indirdi ve kaşlarını kaldırdı. İç geçirdim. "Tamam. Eski arkadaşlarım tam senin tipin değildi, ama sen kör randevulara maruz kalmadan Saoirse'yi buldun. Ben bir daha asla evlenmeyeceğim. Annem yas dönemimin bittiğine karar verdiğinde saklanacak yerim olmayacak."

"Yas süresi mi?" Alaycı bir şekilde sordu. "Senin dik başlı, sıkıcı, dengesiz halinden kurtulmaya böyle mi diyorsun?"

"Miller'ın kim olduğunu biliyorum. Onun en iyi özelliklerini anlatmana gerek yok."

Eski sevgilim hakkında konuşmak en sevdiğim şey değildi, Luca da bunu biliyordu. Sonuçta, Miller Fairfield'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu ortaya çıkaran oydu ve o, evlendiğimi sandığım adam değildi. Bu gerçeği öğrendiğim ilk zorlu günlerde, Luca beni tamamen yıkılmış haldeyken bana destek oldu. Sonra Nellie geldi ve kendimi toparlamaktan başka seçeneğim yoktu.

"Tamam." Luca elini saçlarının yanından geçirdi. "Buraya gelecek hafta Motor Zone ile olan toplantı hakkında konuşmak için geldim. Dün gece ilk teklifi inceledim. Kağıt üzerinde iyi görünüyor, ama senin düşüncelerini de duymak istiyorum."

Bir anda, kız kardeşimden Amerika'nın en büyük motosiklet üreticisinin COO'su oldum. Bu konuşma programında yoktu, ama zihnimde yer açmak için planlarımı değiştirdim.

Rossi Motors hakkında Luca ile ayrıntılı, somut tartışmalar yapmaktan daha çok keyif aldığım çok az şey vardı ve bunun nedeni sadece bu işin hayatımın ayrılmaz bir parçası olması değildi. Bu sorumluluğu kardeşimle paylaşmak, fikirlerimin değer verilmesi ve onunla aynı fikirde olmasam bile görüşlerimin saygı görmesiydi. Diğer yöneticilere karşı olduğum gibi, ona karşı tüm düşüncelerimi filtrelemeden ifade etme özgürlüğüydü. Rossi'yi ileriye taşımak, biz daha dünyaya gelmeden büyük dedemizin başlattığı işi büyütmek ve genişletmek için paylaştığımız heyecandı.

İşte bu yüzden işimi seviyordum.

Kardeşimle çalışmak, ne kadar sinir bozucu olabilse de, asla vazgeçemeyeceğim bir şeydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clara

Eve giderken trafikte otururken Luca'nın adını lanetledim.

Ziyareti, günün geri kalanını mahvetmişti. Nellie'yi kreşten almakta geç kalmıştım, bu da onun akşam yemeği için açlıktan kıvranacağı ve birlikte geçireceğimiz zamanın yarı yarıya azalacağı anlamına geliyordu. Çok fazla gibi gelmeyebilir, ama zamanımız zaten çok kısıtlıydı, bu yüzden yarım saat benim için çok değerliydi.

Ayrıca, o yattıktan sonra, bir kadeh şarap ve müstehcen bir aşk romanıyla kanepede tembellik yapmak yerine, evimdeki ofiste bitirmem gereken işleri bitirmek zorunda kalacaktım.

Haftayı atlatmak için o kitaplara ve bir iki saatlik tembelliğe güveniyordum.

Luca ve beni uzun sohbetlere çekme konusundaki eşsiz yeteneği lanet olsun. Dikkatimi dağıtmak için tam da duymam gereken şeyi söylemekte çok iyiydi.

"Acıktım anne."

Arka aynadan Nellie'ye baktım. "Biliyorum tatlım. Mümkün olduğunca çabuk eve gitmeye çalışıyorum. Akşam yemeğinde ne istersin?"

"Makarna." Bu yemeğe olan heyecanını vurgulamak için ayaklarını tekmeledi. Bu yemek, beslenmesinin en az yüzde ellisini oluşturuyordu.

"Dün akşam makarna yedin. Başka bir şey düşünelim."

Küçük kaşları endişeyle çatıldı. "Ama makarna istiyorum. Marina yapabilir."

"Marina işten çıktı. Anne sana akşam yemeği yapabilir."

"*Marina'nunki kadar güzel olmaz*" gibi bir şey mırıldandı. Objektif olarak doğru olsa da, yine de canımı yaktı. *Haydi ama, çocuk. Sırtımdan o bıçağı çıkar.*

Kendi karnımın gurultusunu duymazdan gelerek direksiyona vurdum. Öğle yemeğinde içtiğim smoothie işe yaramamıştı. Bu akşam kendime iki porsiyon makarna yapmam gerekecekti.

Yarın, geç kalmazsak, Nellie'nin diyetine çeşitlilik katmak için mücadele edecektim. Bu gece, ben...

"Anne, ışıklar yanıp sönüyor." Nellie araba koltuğunda dönerek arkaya bakmaya çalıştı. "Mavi ve kırmızı. Çok güzel, anne."

Arka aynaya baktım, ne göreceğimi zaten biliyordum. Ama bunu doğruladığımda, boş midemi kaplayan korku dalgası durmadı.

"Oh, lanet olsun."

O güzel ışıklar, hemen arkamdaki polis arabasına aitti. Hız sınırını aşmadığımı biliyordum, ve bu kurallara takıntılı olduğumdan değildi. Bu lanet trafik buna izin vermezdi.

Yanlış bir şey yaptığımı düşünemiyordum, ama polis peşimden ayrılmıyordu.

Neyse ki, bir alışveriş merkezinin otoparkına girebildim. Trafiğin daha da kötüleşmesine neden olmak istemedim.

"Işıklar bizimle geliyor," diye şarkı söyler gibi konuştu Nellie.

"Geliyorlar. Anneciğin polisle biraz konuşması lazım, sonra eve gidip makarna yiyebiliriz."

Camı indirdim ve bunun çabuk bitmesi için parmaklarımı çaprazladım. Nellie, üç yaşındaki bir çocuk kadar sabırlı davranıyordu ama kızımı tanıyordum. Sabrının sonuna gelmişti.

Polis memuru eğildi, bana ciddi bir bakış attı, sonra tekrar Nellie'ye döndü.

"Merhaba!" diye bağırdı. "Eve makarna yemeye gidiyorum. Işıklarını beğendim." Onun ciddi tavırları bir anda bozuldu. Aynalı güneş gözlüklerini indirerek gülümsedi. "Teşekkürler, küçük hanım." Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

bana çevirdi. "Fren lambalarının ikisi de yanmıyor, farkında mısın?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Ne? İkisi de mi? O... Hayır, farkında değildim." Elimin içiyle alnıma vurdum. Yapılacaklar listesine bir iş daha eklendi. Bir kocam olsaydı, bunu çok önemserdi diye düşünmeden edemedim.

. Şey... Miller değil tabii. O pek araba meraklısı değildi. Ama o olsaydı, fren lambaları, yağ değişimi gibi şeylere dikkat etmek için zamanım olurdu... "Kahretsin. Bunu tamir ettirmem gerekecek."

"Mümkün olduğunca çabuk." Başını salladı. "Seni bu halde eve bırakamam. Güvenli değil."

"Eve gitmek yok mu? Ne demek istiyorsun?"

"Herhangi bir yere gitmeden önce farları değiştirmelisin."

Nellie doğduğundan beri ağlamamıştım. Ağlamak benim için çok zordu. Ama bu yolculuk, eve olan özlemim, karnımı kemiren açlık —O kadar yakındım ki.

"Sadece eve gitmem lazım," diye zayıf bir sesle yalvardım.

Bir iç çekerek başını yana eğdi. "Orada durduğun için şanslısın. Alışveriş merkezinin diğer tarafında Motor Zone var. Oraya git, yeni farlar al, orada biri takmana yardım eder." Kapımı okşadı. "Güvenlik için seni oraya kadar takip edeceğim."

Ve muhtemelen benim gerçekten, *gerçekten* gibi kaçmayacağımı. Tabii ki kaçmazdım, ama belki... "Teşekkürler memur bey," diye mırıldandım.

"Farları istiyorum," dedi Nellie, annesinin sinirlerinin bozulmak üzere olduğunun farkında değildi.

"Tamam, bebeğim," dedi yavaşça ve arabasına doğru yavaşça yürüdü.

Park yerinden geçene kadar bize tam polis eskortu yaptı, sirenler çalıyor, ışıklar yanıp sönüyordu. Ben koltuğuma gömülmek isterken, Nellie çok eğleniyordu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım, ama onun arkamda olması beni suçlu ve çok utanmış hissettiriyordu, özellikle de meraklı gözlerin bizi izlemesi yüzünden.

Neyse ki, park ettikten sonra uzaklaştı. Titrek bir nefes verdim.

"Neden buradayız anne?"

Ona gülümsemek için döndüm. "Bir dakika bu mağazaya girmemiz gerekiyor. Farlarım çalışmıyor, tamir ettirmemiz lazım."

Kafasını eğdi. "Farları nasıl tamir edersin?"

Gözlerimi kocaman açtım ve yanaklarımı şişirdim. "Hiç bilmiyorum. Senin yapacağını umuyordum. Sen biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye bağırdı. "Ben daha üç yaşındayım!"

Parmağımı şıklattım. "Ah, doğru ya. Senin araba uzmanı olmadığını unutmuşum.

Umarım içeride bizden daha fazla araba bilen biri vardır, değil mi?" "Tabii!"

Kendimi ve Nellie'yi arabadan indirdim ve içeri girerken acil durum stoğumdan ona bir granola bar uzattım. Akşam yemeğine bu kadar yakın bir zamanda ona atıştırmalık vermekten nefret ediyordum, ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirir.

Motor Zone'un kapısından içeri girince donakaldım. Hiç böyle bir dükkana adımımı atmamıştım ve anında bunaldım. Dükkan aydınlık ve düzenliydi, araçların bakım ve onarımı için sıralar halinde malzemeler vardı, dükkanın suçu yoktu. Sadece *çok fazla şey* vardı; iki küçük fren lambası bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Neyse ki, beline bağlanmış mekanik tulumu ve gömleğine takılı "Dante" yazılı yaka kartı olan genç bir siyahi adam bize dostça bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim,
hanımefendi?" "Umarım."

"Polis memuru annemle konuştu," diye bilgilendirdi Nellie. "Güzel ışıkları vardı."

Dante bana nazik bir gülümseme attı. "Tahmin edeyim, lambanız mı yanmıyor?" Başımı salladım. "Her iki fren lambası da."

"Bu tehlikeli. İyi ki geldiniz. Işıklarınızı bulmanıza yardım edeyim."

Bizi mağazanın karşı tarafına götürdü ve binlerce farklı lamba gibi görünen bir sıra boyunca yürüdü. Yoğun çeşitlilikten yılmadan, ihtiyacım olan lambaları buldu.

"Buyurun hanımefendi." Küçük kutuları elime tutuşturdu.

Kolunu yanındaki rafa dayayarak, ben kutulardan birini incelerken bekledi. Nellie granola barını ısırarak, bir ayağından diğerine dans eder gibi sallanıyordu.

"Acıktın mı?" diye sordu ona.

Elini karnına bastırdı. "Evet, bir şeyler yiyebilirim. O granola barı güzel görünüyor."

"İster misin?" Son beş dakikadır onu emip salya akıttığını görmemişiz gibi atıştırmalığını ona uzattı.

"Önemli değil, sen ye. Evde beni bekleyen bir burrito var." "Adın ne?" diye sordu.

"Dante."

Kız başını salladı. "Burriton 'Daaanteee! Akşam yemeği zamanı!' diyor."

O kahkahalarla güldü ve ben kızımı yanıma sıkıştırma ihtiyacından yaptığım şeyi unuttum. Onun mizah anlayışı

kesinlikle Luca'dan gelmişti. Erken gelişmişliği de öyle. Luca dünyaya göz kırparak gelmişti... en azından annemiz öyle söylemişti.

Sonunda aradığımı buldum, doğru ışıklar olduğunu doğruladım ve Dante bizi kasaya kadar eşlik etti.

"Başka bir şey yapabilir miyim?" dedi, uzaklaşmaya başlarken teklifte bulundu.

Tezgahın üzerindeki lambalara baktım ve o durdu. Çaresiz görünüyor olmalıyım. "Sizi şaşırtabilir, ama fren lambalarını takma konusunda pek bilgim yok. Bana yardım edebilir misiniz? Ya da başka biri?"

Boynunun arkasını ovuşturdu ve cebinden telefonunu çıkarıp saati kontrol etti.

"Başka bir gece yardım ederdim, ama mesaim bitmek üzere ve planlarım var." Bana, Nellie'ye, sonra tekrar bana baktı. "Ama garaja bir bakayım. Eminim yapabilecek biri vardır. Uzun sürmez."

Ellerimi birleştirdim. "Çok teşekkür ederim, Dante. Çok yardımcı oldun. Patronun buralarda ise, sana zam yapması için onunla konuşayım. Hak ettin."

Botlarını sürükleyerek bana utangaç bir gülümseme attı. "Teşekkürler, hanımefendi. Sadece işimi yapıyorum." Kafasını mağazaya bağlı garajın yönüne doğru çevirdi. "Birini gönderirim."

Nellie ona el salladı. "Burritonun beğenirsin umarım, Dante."

Dante'yi harekete geçirmek için benim iltifatlarım yetmemişse, Nellie'nin sevimliliği işe yaramıştı. Bu noktada, fren lambalarımı kimin tamir edeceği umurumda değildi. Sadece bir an önce hallolup eve gidip kendime kocaman bir kadeh şarap doldurmak ve bu topuklu ayakkabılarımı çıkarmak istiyordum.

BÖLÜM Beş

Jake

Ellerimdeki gresi lekeli bir bezle sildim ve omuzlarımı silktim. Bütün gün kaputun altında çalışmışım ve yorgunluk hissediyordum. Artık buradan çıkıp bir şeyler yiyip eve gitme zamanı gelmişti.

Bu hafta çok yoğun geçiyordu ve daha pazartesi günüydü. Ancak garajdan aletlerimi temizlemeden hiç çıkmadığım için, kullandıklarımı parlatmaya başladım.

"Fren lambalarını değiştirmek için on dakikası olan var mı?"

Aletlerimden başımı kaldırdım ve Dante adındaki çocuğu başını sağa sola çevirirken gördüm. Tamirciler atölyenin dört bir yanına dağılmış, ona bakmamaya özen gösteriyorlardı. Dante'nin sesi duyuldu. Herkes onu duymuştu, ama herkesin işi başından aşkındı ve işlerini yavaşlatacak başka bir şey yapmak istemiyorlardı.

Eve gitmeyi iple çeken tek kişi ben değildim. "Dante," diye seslendim ve onu yanıma çağırdım.

Bana doğru koştu, ama o kadar yavaş ki yürümesi daha iyi olurdu. "Ne var patron?"

Bu unvandan rahatsız oldum. Benim için "patron" her zaman babam olacaktı. "Sadece Jake." Dante başını salladı, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Aynı şeyi sana soracaktım. Neden işini başkasına yıkmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır." Elini salladı. "Öyle değil. Çıkmak üzereydim, ama yardıma ihtiyacı olan bir müşteri vardı, ben de ona yardım etmek için kaldım. Arabası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Farları nasıl değiştireceğini bilmiyor. Ona, yapabilecek biri var mı diye soracağımı söyledim. Yapardım, ama gerçekten gitmem gerek."

Bez parçasını bir kenara attım. "Ben yaparım, sorun değil. Müşteriye yardım ettiğin için teşekkürler."

Gülümsedi. "Yöneticime zam almam gerektiğini söyleyeceğini söyledi."

Gülerek, "Biraz daha çaba gösterirsen, bu kesinlikle olur."

Müşteri nerede?"

Yanındaki mağazayı işaret etti. "Önde, kırmızı elbise giyen kadın. Yanında küçük bir kızı var. Çok konuşkan. Onları görmezsen olmaz."

"Anladım. Ne yapmaya can atıyorsan, git de yap."

Dante, konuşmam biter bitmez hemen çıktı. Bahisçi olsaydım, randevusu olduğuna bahse girerdim.

Ellerimi yıkamak için durdum. Tırnaklarımın altındaki gri lekeleri çıkaramadım ama ön tarafa gitmeden önce nispeten temiz hale getirebildim.

Kırmızılı kadın kolayca fark edildi, ama Dante onu tarif ederken hakkını vermemişti. Dolgun, kalp şeklinde poposu ve geniş kalçaları elbisesini tam olarak dolduruyordu. Neredeyse...

Hayır. Şimdi motosikletli fantezi kadınımı düşünmenin sırası değildi. Onu tekrar görecektim miydin, ne zaman görecektim? Kafamı onun çok güzel kıcıyla doldurmak beni delirtmekten başka işe yaramazdı.

"Affedersiniz, hanımefendi. Yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum."

Sesimi duyunca omuzları sertleşti. Dikkatle bakmasaydım, şaşkınlıktan sıçradılar diyebilirdim, ama hayır, kaslarının gerilmesi idi.

Gerginlik.

Dikkatim, birkaç metre aşağıda bana el sallayan küçük kıza çekildi.

"Merhaba. Annemin arabası bozuldu. Ben Nellie."

Geniş kahverengi gözleri, ipeksi kestane rengi saçları, yuvarlak yanakları... Nellie sevimliliğin ta kendisiydi. Büyük, cesur sesi, minik bedeniyle tezat oluşturuyordu. Görüldüğünden daha büyük olmalıydı.

"Peki, bakalım ne yapabilirim Nellie. Ben Jake." "Merhaba"

Jake." Annesinin bacağına dokundu. "Bu benim annem."

Kadın yavaşça bana döndü ve ben de zamanımı onun yumuşak hatlı vücudunu inceleyerek geçirdim. Bu vücudun bana tanıdık gelmesi başımı döndürdü.

Sonra yüzüne baktım. Kızıyla aynı kahverengi gözler. Aynı ipeksi kestane rengi saçlar. Ama yüzündeki tek yuvarlak yer, dolgun dudaklarıydı. Geri kalan her şey heykel gibiydi. Yüksek elmacık kemikleri, sivri çene, düz, zarif burun...

CeeCee, zihnimde tuttuğum resimdeki kadar güzeldi, ama bu haliyle bir motosiklete yaklaşacağı, hele ki bir motosikletle bir motorcu barına gideceği hiç yoktu.

Yanakları kızardı, içimi karıştırdı. Onun bu yanını tanıyordum.

Kafamda alarm zilleri çaldı ve tetikte oldum. "Burada ne işin var, CeeCee?"

"Ben... Jake?" Kızını hafifçe arkasına sakladı, ama Nellie hemen ortaya çıktı, başını ikimizin arasında çevirerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Evet. Beni buldun mu?" diye sordum sertçe.

Soyadlarımızı veya ayrıntıları paylaşmamıştık. Bu konuda ona izin vermiştim, ama bu kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Karmaşayı en aza indirmek istiyordum ve ne kadar güzel görünse de, dükkânıma gelmesi benim istediğim bir şey değildi.

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır. Seni görmeyi bekliyor gibi mi görünüyorsun?" Pembe yanaklarını ve bacağına sarılmış kızını işaret etti. Sesi alçaldı, öfkeli ve sinirliydi. "Bir erkek peşinde olsaydım, kızımı asla bu işe karıştırmazdım."

Savunmam yumuşadı. Bu ideal bir durum değildi, ama ona inandım. CeeCee'nin bu gece, benim burada çalıştığım tek gün gelmesi bir tesadüftü. Bunun iyi bir tesadüf olup olmadığı henüz belli değildi.

"Tamam. Anlıyorum." Elimi uzattım ve o elime baktı. Yüzündeki ifade dehşete dönüştü ve bir adım geri çekildi. Elimi ona doğru salladım. "Işıklar, anne. Değiştirmemi istiyorsan, bana vermelisin."

"Üzgünüm, ben..." Başını salladı ve kendini toplamak için bir an durdu.

Toparlandıktan sonra kutuları uzattı ve gözleri benimkilere baktı. "Özür dilerim. Sizi göreceğimi ya da takip etmekle suçlanacağımı hiç

beklemiyordum, bu yüzden biraz şaşırdım. Işıkları değiştirirseniz çok sevinirim." "Sorun değil. Hemen hallederim." Kapıyı işaret ettim. "Önden gidin

önce sen."

"Teşekkür ederim," dedi kararlı bir şekilde. Kibar bir şekilde. Sanki birbirimizi tanımayan yabancılar gibi ve ben onun vücudunun her santimini bilmiyormuşum gibi. Ama onun dediği gibi, onu takip etmekle suçladıktan sonra, muhtemelen bunu hak etmişim.

Onu SUV'sine kadar takip ettim ve bunun bir Porsche olduğunu fark edince hemen şaşırdım. Son zamanlarda fiyatını araştırmamıştım ama tahminime göre altı haneli bir rakamdı.

Bu kadının parası olduğunu tahmin etmişim. Deri ceket kaliteli ve taşıdığı çanta, eski sevgilimin imrendiği bir tasarımcıya aitti. Ayrıca cildi, saç ve tırnakları çok bakımlıydı ve bu bakım, alışveriş merkezindeki sıradan bir salondan yapılmış değildi. Zenginliği ayrıntılarda gizliydi.

Yatağımdaki kadının ne kadar zengin olduğunu düşünmeye zaman ayırmamıştım, ama şimdi o küçük kırmızı iş elbisesiyle nereye çalıştığını merak ediyordum. Ne tür bir güce sahipti?

Sikim pantolonumun içinde
seğirdi. "İzlemek istiyorum!"
diye bağırdı Nellie.

Tabii. Şimdi sertleşmenin sırası değildi.

"Bir asistana ihtiyacım var."

Arka bagaj kapağını açtım ve Nellie kollarını kaldırdı. Hiç düşünmeden onu kaldırdım ve boş bagajın içine attım. Annesi boğulur gibi bir ses çıkardı ama ben onu duymazdan geldim ve farlarla uğraşmaya başladım.

Nellie'ye arka lambayı çıkarmak için hangi aletleri kullanacağını göstermeye başladım, sonra CeeCee'nin de izlediğinden emin olmak için omzuma baktım.

"Dikkatli bak, böyle bir şey olursa kendin yapabilirsin."

Ayaklarını birinden diğerine kaydırdı. "Babam arabamın bakımını yapıyor."

"Kendine bakmayı öğrenmelisin ki başkasına muhtaç olmayasın. Bak, bu sefer başına ne geldi."

Ağzı düzleşti. "Lütfen kişisel hayatım hakkında yorum yapmadan farlarımı tamir eder misin?"

Burun delikleri genişleyerek, sanki onu tamir etmek için gelen rastgele bir tamirciymişim gibi bana baktı. Bundan hoşlanmadım.

Onu bir yıl önce bu haliyle görseydim, iki kez bakmazdım ve kesinlikle o bara tekrar tekrar gidip, geceleri onun yatağında, güzel başından yumuşacık, bebek pembesi oje sürülmüş ayak parmaklarına kadar onu yiyip bitirmeye devam etmezdim.

Ona sıkıcı müşteri hizmetleri gülümsememi verdim ve çenemi eğdim. "Bunu yapabilirim, hanımefendi."

Ona sırtımı dönüp ışıklarla uğraşmaya başladım, Nellie ise beni izleyen tek seyircimdi. Annesi snob olabilir, ama bu Nellie'ye henüz bulaşmamıştı. O, olabildiğince tatlıydı ve tanımadığı bir adama olması gerekenden daha dostça davranıyordu. O benim çocuğumdu; bir yabancıya bu kadar açık davranmasına dikkat ederdim.

Benim bir tehlike olduğumdan değil.

Çocukları severdim ve bu çocuk çoğundan daha havalıydı.

Işıkları fişten çektikten sonra, Nellie'ye tornavidamı kullandırımdı. Küçük bir kız için oldukça becerikliydi, cıvataı hemen sökmeyi öğrendi.

"Aferin küçük hanım. Sen doğuştan yeteneklisin." Elimi uzattım ve o hevesle elime vurdu.

Arkamızda annesi homurdandı. "Ona temel şeyleri gösterdiğiniz için teşekkür ederim, ama öğrenmek isterse hafta sonları dedesi ona ders verebilir."

Gergin CeeCee'ye bir göz attım. "Bana daha hızlı çalışmamı mı söylüyorsun?" Parlak saçlarını kulağının arkasına attı. "Hayır. Şey... tam olarak değil. Ona öğretme konusunda endişelenmene gerek yok diyorum. Sen sadece

hafif işleri yap..."

"Anlıyorum. Buradan gitmek istiyorsun."

Beni düzeltmedi ya da yanıldığımı söylemedi ve işin aslı, ben de bu durumdan kurtulmak istiyordum. Garip durumlar benim tarzım değildi ve şu anda başımız garip durumlarla doluydu.

Yine de Nellie'ye ampul değiştirmeyi öğreteceğime söz vermişim, bu yüzden ne yaptığımı anlatarak yaptım. Dizlerinin üzerine çökmüş, her adımımı izliyor, anladığını gösterircesine başını sallıyordu.

Çok sevimliydi. Umarım annesi, ne kadar zeki bir kızı olduğunu takdir ediyordur.

Her iki lambayı da değiştirdikten sonra, ellerimi tulumumun arkasına sildim ve Nellie'yi bagajdan çıkardım.

Başını okşadım. "Tanıştığımıza memnun oldum,

Bayan Nellie." "Evet! Şimdi makarna yiyeceğim."

Etrafımızdaki havanın yoğunluğuna rağmen gülümsedim. "Tamam. Afiyet olsun."

CeeCee aramıza girip Nellie'nin elini tuttu. Gözleri benimkilere kaydı, derin kahverengi irislerinde panik benzeri bir şey belirdi.

"Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Parmak uçlarıyla alnına dokundu. "Az önce fark ettim ki, sadece ışıklar için ödeme yaptım, sizin emeğiniz için ödeme yapmadım. Size ne kadar borçluyum?"

Çenem sertleşti ve nefes almak için bir an durdum. "Böyle bir soruyla beni aşağılamayın." Aracının tavanına hafifçe vurdum. "Kızınızı eve götürün. Makarnasını istiyor."

Cevabını beklemeden, her şeyin mantıklı olduğu dükkana geri döndüm.

Kahramanlarınızla asla tanışmayın diye bir söz vardır; buna bir de hayallerinizdeki kişileri gerçek hayatta asla tanışmayın eklemeliydiler. Hayal kırıklığı omuzlarımı ağırlaştırdı. Yatak odasının dışında bu kadar ateşli bir kadın nasıl bu kadar soğuk olabilirdi?

Daha fazla zamanım olsaydı, onu bu kadar kalın ve buz gibi bir maske takmaya zorlayan kişinin kim olduğunu bulmaya çalışırdım.

Ama bu ben değildim.

Karmaşık işlere
bulaşmazdım.

ALTINCI BÖLÜM

Clara

MOTOR ZONE'A YOL DEĞİŞTİRMEMİZ trafikte bir rahatlama sağlamamıştı. Şimdi ise başım zonkluyordu ve arabanın arkasından gelen sızlanmalara bakılırsa Nellie birkaç dakika içinde çılgına dönecekti.

Sıraya gir, evlat.

Jake.

Jake'i gördüm.

Jake arabamı tamir etmiş ve kızımı almıştı. Jake gerçektir. Bir tamirci. Colorado'da çalışıyordu, yani benim hayal ettiğim gibi Wyoming'deki sert bir çiftlikte değil, burada da yaşıyor olmalıydı.

Bu akşam onun yanında geçirdiğim tüm zaman, geçen hafta sonu gördüğüm ateşli rüyanın bir uzantısı gibiydi. Söylediğim hiçbir şeyi hatırlayamıyordum, ama kendimi bir mega cadalog gibi davranmış gibi hissediyordum — benim tercih ettiğim savunma mekanizması.

Ayağımı yine frene bastım ve Nellie sessizce hıçkırdı. Arka aynadan ona baktığımda, dudakları büzülmüş ve güzel gözlerinde yaşlar birikmişti.

O küçük dudak her seferinde beni etkiliyordu.

"Bir fikrim var, Nell-Belle. Tavuk nugget ve patates kızartması için mola versek nasıl olur?" Önümüzdeki fast-food restoranını işaret ettim. "

"Elma suyu da alabilir miyim?"

"Elma suyu da alabilir miyim?"

"Sanırım halledebilirim."

Zafer işareti yaparak yumruklarını havaya kaldırdı ve büyükannesiyile bu restorana kaç kez geldiğini anlatmaya başladı. Anlattıkları, benim bildiğimden çok daha fazlaydı. Annemin, Nellie'yi şımartmanın büyükannenin hakkı olduğunu söylediğini duyar gibiydim. İronik bir durumdu, çünkü biz küçükken annem, benim ve kardeşimin ağzına hiçbir işlenmiş gıda girmesine izin vermezdi.

Neyse ki hepimiz için önlüğümün ipleri biraz daha gevşekti. Bunun nedeni, durumun gereği olarak uyum sağlamak zorunda olmamdı. Sonuçta, ihtiyaç icatların anasıdır ve evliliğimin korkunç sonu, kendimi bir kadın ve anne olarak yeniden keşfetmemi sağlamıştı.

Arabayı park ettik ve kapıyı açtığımda Nellie arabadan adeta atladı. Elini tuttum ve nispeten boş otoparktan geçerek restorana girdik. Masalar birkaç müşteri ile doluydu ve sipariş vermek için sırada birkaç kişi vardı. Nellie ve ben yaşlı bir çiftin arkasına geçtik ve ben menüye baktım, ancak zaten ızgara peynir ve waffle patates sipariş edeceğimi biliyordum.

"Jake!" diye bağırdı Nellie.

Menünün tatlı bölümüne dalgın dalgın başımı salladım. "Akşam yemeğini bitirirsen milkshake'i paylaşabiliriz."

Arkamdan gelen alçak bir kahkaha, kolumdaki tüyleri diken diken etti. "Görünüşe göre takipçilik iddiamın bir dayanağı var."

"Anne, Jake burada," diye bağırdı Nellie, sanki bu, bir korku filmi sahnesi değil de, olabilecek en harika şey gibi.

Onu görünce şoktan dönüp baktım. Derin bir nefes alıp kendimi topladım.

"Buraya biz önce geldiğimiz için *seni* takip etmekle suçlayabilirim."

Ağzı seğirdi. "Yok, sadece hamburgerleri seviyorum. Bir gecede iki kez karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştim, hele ki böyle bir yerde."

Nellie'nin elini sıktım. "Dürüst olmak gerekirse, buraya pek gelmeyiz, ama Nellie'nin, ya da benim, bir uzvumuzu kemirmeden eve varabileceğimizi sanmıyordum."

Ağzı kıvrıldı. "Şimdi kimin kimi yiyecekti öğrenmem lazım." "Bir nevi kendi kendini yiyen bir durumdu."

O yüzünü buruşturdu. "O zaman durman iyi oldu."

Nellie elimi çekti. "Sıra bizde, anne."

Jake'den memnuniyetle uzaklaştım, yamyamlık hakkında konuşma fırsatının kapandığına sevindim. Onun bu davranışları beni neden böyle davranmaya itiyordu? Önce soğuk bir cadaloz gibi davranmıştım. Şimdi de kekeleyen bir saf kız gibiydim. Otuz yedi yaşında, saflık günlerim çoktan geride kalmıştı. Hiçbiri hoş bir görüntü değildi.

Nellie ve ben siparişimizi verdik ve masa aramaya başladık.

En azından öyle sanmıştım. Aşağı baktığımda Nellie yanımda değildi. Onun yerine, Jake'i işaret parmağından sürükleyerek arkada geliyordu.

Jake, serbest kolunu sallayarak ona direnmiyor gibiydi. "Ona nasıl hayır diyebiliyorsun?"

"Eğer yapmazsam, bir canavarla yaşamak zorunda kalacağımı bilerek," diye cevapladım.

O, homurdandı. "Akıllı anne. Akşam yemeğine katılmamın sakıncası yok umarım. Davetin çok güçlüydü, reddedemedim."

"Zorlayıcı mı?" Kızımı koltuğuna oturtup burnunu okşarken güldüm. "Benim Antonella Lucia'm değil."

Nellie Jake'e başını salladı. "Bu benim büyük adım."

"Öyle mi?" Benim yanımdaki sandalyeye oturdu. "Büyük isimler havalıdır. Benimki Jacob, ama kendimi bildim bileli herkes bana Jake der."

Nellie burnunu kırıştırdı, nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. Ben devraldım. Jake'in hayal dünyamızda bana CeeCee demesi bir şeydi, ama bunu gerçek hayatta yapması doğru gelmiyordu.

"Benim gerçek adım Clara." Jake, itirafım üzerine kaşlarını kaldırdı. Devam ettim. "Kimse bana CeeCee demedi. Sen demeden önce."

"Clara." Harfleri dilinde yuvarladı. "Evet, beğendim. Yumuşak ve klasik. CeeCee'den çok daha yakışıyor sana."

Ellerimi uyluklarımın üzerinde düzelttikten sonra kucağıma sıkıca bastırdım. Beni gergin yapan pek bir şey yoktu, erkekler kesinlikle yoktu, ama avuç içlerim terlemişti ve kendimden çıkmak istiyordum. Jake etkisi. İlk tanıştığımız andan itibaren beni etkileymeyi başarmıştı ve şimdi, hiç olmak istemediğim bir durumda, onun yakınlığına karşı vücudumun tepkisini durduramıyordum.

"Neden sana gerçek adımlı vermedim bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Göz kapaklarını indirerek beni süzdü. "Böyle bir şeyin olmamasını istedin" — pipetiyle aramızdaki mesafeyi işaret etti

— "olmasını istemedin. Belki sen de bir rol oynamak istedin, gevşemek, günlük hayatındaki kimliğini unutmak."

"Belki hepsi doğrudur," diye itiraf ettim.

Bir çalışan, tam zamanında bizi rahatsız ederek yemek tepsilerimizi getirdi. Nellie'nin tepsisini önüne koydum, Jake ise çocuk menüsünün yanında gelen küçük oyuncağı kurdu. Nellie memnun olunca, ben de kendi yemeğime saldırdım, normalde olduğundan daha büyük lokmalar alıp, karnımı doyurmak ve bu işi bir an önce bitirmek için acele ettim.

"Denver'da yaşıyorsun herhalde," dedi Jake birdenbire.

Havada duran bir waffle kızartmasını bırakıp başımı onun yönüne çevirdim. "Evet. Sen de mi?"

Bir kez başını salladı. "Şehrin dışında. Şehrin ortasında yaşayamam. Deliririm."

"Seni şehir adamı olarak görmemiştim. Banliyöde yaşayabilmene şaşırdım."

Omzunu kaldırdı. "Zorunluluktan. İşe ve aileme yakın olmam lazım.

Siz ikiniz şehir merkezindeki yüksek binalardan birinde mi yaşıyorsunuz?"

Ben güldüm. "Hayır. O bana göre değil. Ve maymunum bahçesiz yaşayamaz."

Nellie bize ketçapla süslenmiş en güzel gülümsemesini gösterdi. "Ben bir maymunum."

"Doğru." Kafasını okşadım. "İçinde medeni bir hayat sürmek için yeşil alana ihtiyaç duyan vahşi, evcilleşmemiş bir maymun."

Nellie'nin cevabı goril sesleriydi.

"Çimleri kim biçiyor?" diye sordu.

Ben güldüm. "Ben değil."

Kaşları çatıldı. "Neden sen değil?"

"Çünkü babam birçok yönden eski kafalı bir İtalyan. Bahçe işleri yapmamdan yüzüne tükürmemi tercih eder."

"Yani, senin... kocan bahçeyle ilgileniyor mu?"

İçim buz gibi oldu, tüm yemekler donmuş bir blok haline geldi. Nellie, yeni oyuncağıyla oynamakla ve akşam yemeğini salyangoz hızında yemekle meşgul olduğundan Jake'in sorusunu duymamıştı. Bu, onun buruşuk alına bir waffle kızartması fırlatmamamın tek nedeniydi.

"Bana evlendiğini böyle mi söylüyorsun?" diye karşılık verdim.

Koltuğuna geri yaslandı ve bir nefes verdi. "Hiç evlenmedim. Hiç evlenmek istemedim."

Rahatlama, karnımdaki gerginliği çözdü. En son istediğim şey, bir yuvayı yıkan bir fahişe olmaktı. Sadece birlikte yaşayabileceğim bir fahişe olabilirdim, ama asla evli bir adamla yatmazdım. Annem, bunu yapmadan önce yüzüne tükürmemi söylerdi.

"Tamam. Neden öyle düşündün? Bütün olanlardan sonra..." Kafamı salladım, hakarete uğramamaya çalışarak ama başarısız oldum.

"Kişisel bir yargı değil, tatlım," dedi Jake soğukkanlılıkla. "Sadece şehirden bu kadar uzağa gelip biriyle takılmanı düşünüyorum. Belki bunun bir nedenin vardır."

Oh, artık sadece kırılmamıştım; onun çifte standardına sinirlenmeye başlamıştım.

"Ayda bir kez, motosikletimi alıp uzun bir yolculuğa çıkarım. Yetişkin olduğumdan beri bunu yapıyorum. Bunun gizlice sevişmekle hiçbir ilgisi yok, açık yolda olma ihtiyacım ile ilgili." Çenemi indirdim ve ona bakarak gözlerini karşıladım. "Şehir dışında sevişmek ise bonus."

Kalın sakallarını ovuşturarak beni düşündü.

"Neden? Şehirde sakladığın erkekler yok mu?"

Kıkırdandım. Beni ne kadar az tanıyordu. "Şu anki durumun aksine, buraya erkekleri getirmiyorum." Oyuncak tavuğuna tavuk nugget yedirmeye çalışan Nellie'ye başımı salladım. "Anne olduğumu herkese ilan etmiyorum."

Flört etmem tamamen varsayımsal olduğu için, o tür şeyler yapmayacağımı söylemeliydim. Jake, boşandığımdan beri birlikte olduğum ilk erkekti ve yaptığımız şey flört etmekle alakası yoktu.

"İtiraf etmeliyim Clara, bugün seni görmek beni çok şaşırttı, ama bir çocuğun olduğunu öğrenmek şaşırtmadı. Onun yanına erkekleri sokmamamı takdir ediyorum. Akıllıca bir seçim."

Onun kayıtsız yorumuna irkildim. "Benim anne olduğumu anlayabildin mi?"

Elbette anlayabilirdi. Nellie'nin annesi olmak her şeye değirdi, eski vücudumu feda etmek bile, ama bu yakışıklı adamın bana bakıp, şimdi taşıdığım çizgiler ve yara izlerinden hikayemi okuduğunu bilmek, zaten sallantıda olan özgüvenime büyük bir darbe vurdu.

"Fazla düşünüyorsun," diye sertçe suçladı. "Demek istediğim, ben uzman değilim, ama yeterince uzun süredir bu işin içindeyim, o güzel, dantelli" — *pantolonunu ima etti*—"altındaki yara izinin sezaryen izi olduğunu biliyorum. Bunu fark edip şimdi gündeme getirmem kesinlikle bir yargı değil, sadece bir gerçek."

Ne diyeceğimi bilemedim, ama sorun değildi çünkü Jake henüz bitirmemişti. Bana doğru eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ve sanırım derinin altında ne olduğunu benden duymak için bir nedenin olmadığını zaten biliyorsun."

Gözleri benimkilerle buluşacak kadar geri çekildi. "Duydun mu, başını salla."

Başımı salladım.

Barımızda ya da otel odamızda değildik, ama beni büyüleyerek, onun dediklerini yapmaktan hoşlandığım bir duruma getirmeyi başarmıştı.

Masadan uzanıp çıplak dizimi sıktı. "Aferin Clara. Dostça sohbet ederken o meşgul zihnini kapat. Ben gizli niyetleri olan biri değilim."

"Öyle mi?" Dengemi ve ona karşı normalde hissettiğim özgüvenimi biraz geri kazanarak kaşlarımı kaldırdım. "O zaman şu anda ne yapıyorsun?"

"Güzel bir kadın ve sevimli çocuğuyla akşam yemeği yiyorum, başka ne olabilir ki?" Nellie'nin başı birden yukarı kalktı. "Gaw-juss ne?"

"Bir an için her şeyi duyduğunu unuttum," diye mırıldandım, Jake gülümsedi. Açıklamaya fırsat bulamadan, o sözü devraldı.

"Annene bak," diye emretti yumuşak bir sesle.

Nellie gözlerini kısarak bana baktı. "Görüyorum." "Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

O kadar şiddetle başını salladı ki saçları uçuşmaya başladı.

"Ama güzel kelimesi yetmez. O çok daha fazlası.

O muhteşem, değil mi?"

Küçük kızım çenesini iki yumruğuna dayadı ve beni incelerken burnunu kırıştırdı. "Anne, sen muhteşemsin."

Tanrım, benim bu kız. Dünyayı gözlemleyerek bana hayatın güzelliğini düzenli olarak hatırlatıyordu, ama bunu bana pek göstermezdi. Jake'in ona bu kelimeyi öğretmiş olması umurumda değildi. Şu anda buna odaklanamazdım. Aksi takdirde, ağlamaya başlamak ya da ona çıkma teklif etmek gibi aptalca bir şey yapardım.

"Teşekkür ederim, tatlım." Burnuna hafifçe vurdum. "Sen de çok güzelsin."

"Sanırım artık eve gidebilirim," dedi ve yarısı bitmiş yemeğini itti.

"Ben de," dedim.

Jake çöpleri temizlerken Nellie bayılmak üzereydi. Neredeyse baygın olan küçük bedenini arabaya taşıdım ve araba koltuğuna oturttum. Arabamda tuttuğu peluş oyuncağına sarılıp gözlerini kapattı. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde Jake *hemen yanımda* duruyordu, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, neredeyse tüm kişisel alanımı işgal etmişti.

"Denver'da birbirimizin şirketinden keyif alabilecekken bir saatlik yol gitmenin ne anlamı var?" Cep telefonunu cebinden çıkardı. "Numaranı ver."

Başımı salladım. "Hayır, çıkmıyorum. Nellie var ve..."

Beni alçak bir kahkaha ve anlamlı bir bakışla keserek sözümü kesti. "Çıkmaktan bahsetmedim Clara. Seni sikmek istiyorum ve bunu burada yapmak istiyorum. Bu gece sana yaklaştığımda verdiğin tepkilerden, senin de aynı şeyi istediğini düşünüyorum. Oyun oynamaya gerek yok. Oyun oynamayı sevdiğim tek zaman, senin çıplak olduğun ve benim kazandığım zamanlar."

Nefes alamıyordum. Hava ciğerlerimi dolduruyordu ama dışarı çıkaramıyordum. Bu adam, bir yabancından çok az farkla, bana dokunmadan bile vücudumu kontrol edebiliyordu. Bunun beni öfkeliendirdiğini mi yoksa tahrik ettiğini mi bilemedim.

Muhtemelen ikisi de.

"Clara," diye mırıldandı. "Zor değil. Hayatına karışmayacağım. Sen özgür olduğunda ve ben özgür olduğumda, biz..."

"Bana numaranı ver." Bir kez daha "siktir" demesine izin veremezdim. Eğer söylerse, bunu bir davet olarak algılayabilirdim. Onun gibi bir adamla başa çıkacak donanımım yoktu. Eski sevgilim "siktir" dediği tek zaman, parmağını çarptığında ya da yanlışlıkla kahverengi pantolonla siyah ayakkabı giydiğindeydi.

Jake'i kesip telefonumu ona uzatmak, nefes almaya çalışmak için yaptığım çaresiz bir girişimdi. Gürültülü sesini kapatıp başka yere bakmasını istiyordum, böylece ciğerlerimi normal, işlevsel bir duruma getirebilecektim.

Bir an ekranıma baktı, ağzının köşesi seğirdi. "Çok tatlı," diye mırıldandı.

"Ne? Oh." Duvar kağıdım, Nellie ve benim Halloween'da korsan kıyafetleri giymiş halimizin bir fotoğrafıydı. Ben de seksi bir korsan değildim. Kendime çirkin dişler, burnuma kıllı bir ben yapmış ve yüzümü kirle lekelemiştim. Saçlarım fare yuvası gibi karışmıştı ve tunikimin içine bir yastık tıkamıştım. Nellie ve ben, ne kadar komik göründüğüme gülmekten kırılmıştık, ama belki de resmimi değiştirmenin zamanı gelmişti.

Telefonumu geri verdi, ama ben çekilemeden beni kendine çekti ve başımın arkasını avuçladı. Dışarıyı kararmıştı, bu da ona doğrudan bakmamı kolaylaştırdı. Karanlıkta Jake'i neredeyse idare edebilirdim.

"Kız arkadaşınla komik komik giyinmişsin. İkiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

Başımı salladım. "Öyleyiz. Yakın ailemiz var ama çoğu zaman sadece ikimiziz."

"Ve ben buna karışmak istemiyorum." Dudaklarını yanağımdan ağzımın köşesine doğru kaydırıldı. "Sadece dişlerin tekrar takırdamaya başlayana kadar seni sikmek istiyorum. Ve sonra tekrar."

Ellerimi omuzlarına koyup onu itmek istedim, ama hiçbir şey olmadı. Ben itmedim, o da gitmedi.

"Bu kadar yakınken düşünemiyorum."

Ağzı benim ağzımın üzerinde dolaştı. "Neden düşünmen gerekiyor? Benden zaten verdiğinden fazlasını istemiyorum."

Haklıydı, ama buna katılamazdım. The Tavern'da tesadüfen karşılaşmak başka bir şeydi. Gerçek hayatımdan uzaktı ve karışıklık olasılığı yoktu. Bu farklıydı. Tanrı aşkına, kızımınla akşam yemeği yemiştik. Kişisel sınırlarım çiğnenmişti ve bunu yapan bendim. Jake'in bana öyle bakmasından onu sorumlu tutuyordum. Beni o kadar kafam karıştırmıştı ki, neyin ne olduğunu bilemiyordum.

"Gitmeliyim," dedim, tüm ikna gücümü kullanarak. Alnı kırıştı ve içini çekti. "Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

Bir adım geri çekildi, bana ve sonra arabama doğru başını salladı. "Artık çok gerçekçi. Porsche sürüyorsun ve öyle giyiniyorsun. Tırnaklarımın altında yağ var ve beni tulumumla araba tamir ederken gördün. Anlıyorum." Beni geçip kapıyı açtı. "Atla Clara. Kızını eve götür."

Omurgam dikleşti ve sertçe onun yanından geçerek kapıyı aramıza koymak için kaydırıldı. "Bu çok çirkin bir suçlama, Jake. Gerçekten çirkin. Ama seninle tartışmaya zahmet etmeyeceğim. Seni bir daha görmeyeceğim, bu yüzden benim hakkımdaki düşüncelerin önemli değil." Koltuğuma tırmandım, kapıyı titrek ve beyaz parmaklarla sıkıca tuttum. "Hayatının geri kalanını, kendini daha fazla yıkıma uğratmamak için değil, işin yüzünden seni istemediğini düşünerek yaşayabilirsin."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, duymak için orada kalmadım. Kapı çarpıp kilitlendi; arabamdan geri geri çıkıp uzaklaştım.

Nellie arka koltukta uyuyordu, olanlardan habersiz, mutlu mesut. Biraz kıskandım. Keşke son beş dakikayı uyuyarak geçirebilseydim. Jake'in bana söylediği sözler, bana tepeden bakarak söylediği sözler, beynime kazınmıştı.

Siktir et onu. Kelimenin tam anlamıyla değil tabii. O, bunun tekrar olmasını engelledi. Geceleri beni sıcak tutacak yeni bir fantezi bulmam gerekecek.

Jake,
motosikletli adam, artık o değildi.

BÖLÜM YED

Jake

Haftanın beş gününün dördünü ofiste çalışarak geçiriyordum. Tulum veya kot pantolon ve tişört yerine takım elbise giyyordum. Son üç yıldır böyleydi ve hala giysilerimin içinde boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Bunun ne anlama geldiğini analiz etmek için psikiyatriste ihtiyacım yoktu. Dükkanda çalışmadığım tek gün, aklımı kaçırdım. Masalar ve toplantılar bana göre değildi, ama şikayetçi biri de değildim. Ayrıca, kardeşimle birlikte çalışmak fena değildi.

O takım elbise giymek için yaratılmıştı. Takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giyerdi ve CEO'nun sorumluluğunu sanki hiç ağırlık yapmıyormuş gibi taşırdı. Jeremy bu iş için yaratılmıştı. Teknik olarak, bu onun kanında vardı.

Benim de öyleydi, ama benim durumumda yetiştirilme tarzım doğamı yenmişti. Jer ve ben farklı evlerde büyüdük, ben Wyoming'de bir çiftlikte, o Denver'ın kalbinde. Hayatımızın başlangıcı birbirine hiç benzemiyordu, ama ikimiz de büyükbabam Hayes sayesinde aynı yerde bulduk kendimizi.

Elimi ofisinin kapı çerçevesine vurdum. "Zaman doldu."

Koltuğundan sıçradı, gözleri bilgisayar ekranından bana kaydı, sonra da cep telefonuna düştü.

"Kahretsin." Parmaklarını saçlarına geçirdi. "Neden söylemedin?"

Çerçeveye yaslandım. "Şimdi söylüyorum. Beş dakika içinde çıkmamız lazım."

"Hazırlanmak için beş dakikadan fazla zamana ihtiyacım var. Çalışıyordum..."

"Jeremy," diye bağırdım, kendini içine attığı ölümcül sarmaldan çıkardım. Sözüne kesmedim, yoksa nevrozuna kapılır ve bu toplantı gerçekleşmezdi.

"Evet?"

"Hazırsın. Fazlasıyla hazırsın. Kalk, saçını tara, yüzüne biraz su serp ve gidelim." Elimi kaldırıp parmaklarımı açtım. "Beş dakika."

"Beş dakika," diye tekrarladı.

Jeremy benden sekiz ay büyüktü. Büyükbabamızın kurduğu ve bize bıraktığı şirkette çalışıyorduk. Jer CEO'ydu, ben de onun yardımcısıydım. Aynı yaşıyor olsak da kardeş gibi büyümüştük. Tatiller, tatiller ve yazlar birlikte geçmişti. Haklı olarak birbirimize çok benzememiz gerekirdi, ama daha farklı olamazdık. En mutlu olduğu anlar, iki yıldır evli olduğu karısı Anne ile birlikte olduğu veya yönetim kurulu toplantılarını yönettiği anlardı. Ben hiç evlenmemiştim ve garajda veya dışarıda ellerimi kirletmek beni mutlu ediyordu.

Farklılıklarımızın çoğu, aynı DNA'nın yarısını paylaşmamızdan kaynaklanıyordu. Babamın karısı, onun annesi, gergin, küçük bir kadındı, sürekli telaş içindeydi ve ellerini ovuştururdu. Jer onun tek çocuğuydu ve annesi ona çok düşkündü. Annem ise doğuştan özgür ruhlu bir kadındı. Babam onun kasabasına uğradığında onunla yatmış ve bana hamile kalmıştı. Birkaç yıl sonra evlendiği adamdan üç kız kardeşim vardı. Adam, annemin özgürce yaşamasına izin veren bir çiftçiydi.

Jeremy, annesinin hassas sinirlerini ve babamızın iş zekasını miras almıştı. Ben zekâ konusunda çok daha hafif kalmıştım ve sinirlerim çelik gibiydi. Bu yüzden iyi bir ekip oluşturduk. O çöküşe geçtiğinde, ben onu düzeltirdim. İş bana kalmış olsaydı, onu batırırdım, büyük olasılıkla istemediğim sorumluluktan kurtulmak için kasten. Jeremy başa geçince hiç tereddüt etmedi. Kendini toparlaması gerektiğinde, bunu yaptı.

Bu yüzden bugün endişelenmemiştim.

Hayes binasının lobisinde onu beklediğim yere rahat ve doğal bir şekilde yürüdü, haklı olduğumu kanıtladı. Dışarıdan bakan kimse, içindeki iç savaş tahmin edemezdi. Jeremy Hayes, zamanı geldiğinde çok iyi bir gösteri sergiledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, omzuna hafifçe vurarak.

"Her şey hazır." Çenesini dikleştirip, pencereden kaldırıma doğru baktı. "Araba geldi mi?"

"Araba burada," diye onayladım.

Rossi Motors'a yolculuk uzun sürmedi, ama sessizlik onu uzattı. Jeremy bu moduna girdiğinde, bundan çıkmak istemezdi, kardeşimle havadan sudan konuşmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Normalde de pek öyle biri değildi.

Bu da beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve düşüncelerim kaçınılmaz olarak Clara'ya yöneldi, geçen hafta onu SUV'sine sıkıştırdığımdan beri olduğu gibi. Sonrasında olanları düşünmekten hoşlanmıyordum, benim bir pislik gibi davrandığımı ve onun da haklı olarak beni azarladığı anları.

Dudaklarımın altında hissettiğim yumuşacık teni ve göğsüme bastırdığı göğüsleri, arabayla gitmeden önce beni azarladığı halinden çok daha iyiydi.

Geriye dönüp bakınca, o, kendini aşağılık bir tamirci olarak gördüğü için bana tepeden bakmamıştı. Geçmiş deneyimlerim, kendini koruyan bir kadın hakkında yanlış sonuca varmamı sağlamıştı.

Hayal kırıklığına uğramış penisimle düşünüyordum ve bakın bu beni nereye getirdi, hiçbir şeyim ve hiçbir yerim yok.

Kişisel hayatımın çoğunu dışarıdan gizleyen bir adam olarak, Clara'nın neden böyle davrandığını anlayabiliyordum. Kızının yanına erkekleri sokmayacağına dair söyledikleri doğruysa, benimle geçirdiği akşam onu çok yormuştu. Kahretsin, beni de etkilemişti. Ben kimseyle çıkmıyordum, ama geçmişte çıktığımda bile çocuklu kadınlar hiç ilgimi çekmemişti.

Yine de ikisiyle akşam yemeği yemek, akşamımı geçirmek için fena bir seçenek değildi.

Kendimi yeterince tanıyordum, bunu mahvettiğim kesin nedenin bu olduğunu biliyordum.

Rossi'deki toplantı bittikten sonra, ona bir özür mesajı gönderecektim —son bir yıl boyunca paylaştıklarımıza güzel bir son ekleyerek, o geceleri pişmanlıkla hatırlamaması için.

Rossi Motors'un genel merkezi etkileyiciydi. Hayalini kurduğum motosikletler sergileniyordu. Klasik modeller, kromları o kadar parlak ki ayna sanılabilirdi. Hiç sürülmüşler mi diye merak ettim. Sürülmemişlerse çok yazık olurdu.

Jeremy bana dirsek attı. "O makineye gözlerinle tecavüz ediyorsun." "Elimde değil. Çok güzel."

Başını salladı. "Sen ve oyuncakların. Beyninin sokaklara saçıldığına dair bir telefon alırsam, çok kızarım."

"Senin öfken daha önemli değil."

Söylemeye gerek yok, bu da bizim farklılıklarımızdan biriydi. Jeremy hiç motosiklete binip açık yolda sürmek istememişti, oysa ben iki haftadan fazla motosikletime binmezsem acı çekiyordum. Kış ayları işkence gibiydi.

Yönetim katına çıktık, burada duvarlar sanat eserleri gibi Rossi makineleriyle doluydu. Luca Rossi bize doğru yürürken, elini uzatmış, ben bakma fırsatı bulamadım. Yanında, düğmeli siyah pantolon ve üzerine oturan deri motosiklet ceketini giymiş, gümüş saçlı, sağlam yapılı bir kadın vardı.

"Rossi'ye hoş geldiniz. Ben Luca, bu da CFO'muz Sally Fink." Jeremy'nin elini tuttu ve eski dostlar gibi sıktı, sonra bana döndü. "Jacob, değil mi?"

"Herkes bana Jake der."

"Jake olsun." Elimi iki eliyle sıkıp içten bir gülümsemeyle karşıladı. Bu adam hakkında çok şey duymuştum, ama sadece Jeremy onunla tanışmıştı. Herkesin anlattığına göre Luca ileri görüşlü ve cana yakın biriydi. Şirketinin başarısını çok ciddiye alıyordu, ama bunun dışında rahat ve esprili biriydi.

Şu ana kadar izlenimim iyiydi, ama daha yeni tanışmıştık. Birçok insan ilk bakışta, hatta ikinci bakışta iyi görünür. Yargımı saklı tutuyordum.

Jeremy ve Sally selamlaşıp sohbet ederken, Luca önümüzdeki duvara doğru başını salladı. "Sanat eserlerimize baktığınızı fark ettim."

"Evet, gördüm. Ortadan kesilmiş ve duvara asılmış bir bisiklet hiç görmemiştüm."

O gülümsedi. "Burada hepimiz ürünümüze biraz takıntılıyız. Bisiklet sürmeyen çalışanımız pek yok. Ya sen?" "Ben sürerim."

"Öyle mi?" Bana dönerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ne sürüyorsun?"

Bu bir sınav olsaydı, geçeceğime emindim. Ekonomi ve bütçe benim alanım değildi, ama motosiklet ve arabalar konusunda herkesi geride bırakabilirdim.

Küçük ama etkileyici bir koleksiyonum vardı.

"Turlar için bir Rossi Streamer ve özel günler için 1974 model bir M50 Road Knight var."

Kaşları kalktı. "Ciddi misin? Büyükbabam 73 model Road Knight'ını babama bırakmıştı."

"Çıkartıyor mu?" Luca başını salladı ve onun inkarını fiziksel bir acı gibi hissettim. "En azından senin çıkarmaya izin veriyor mu?"

"Hayır. Ne yazık ki, bir brandanın altında duruyor. Duygusal nedenlerden dolayı ona tutunuyor, ama onu bana vermeye ikna etmek üzereyim." Cebinden bir kalay anahtarlık çıkardı ve işaret parmağında çevirdi. "Bir süredir ona en çok yaklaştığım an."

Döndürmeyi bırakıp bana uzattı. Luca'nın avucunda bir M50 Road Knight replikası duruyordu. Ayrıntılar, egzoz borusunun şekline kadar etkileyiciydi.

"Karım verdi," diye ekledi. "Güzel karın var."

Gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Hiç şüphe yok. Sen evli misin?"

"Hayır. Evlilik şu anda aradığım bir şey değil." "Sen gençsin. Vaktin var."

Bu beni güldürdü. "Eğer yüzüne büyük bir estetik yaptırmadıysan, sanırım biz yaklaşık aynı yaştayız."

"Otuz üç. Gördüğün gibi, çocuk gelinim."

Kahretsin. Kendimi tutamadan kaha kaha attım ve Jeremy'nin keskin bakışları beni susturdu. Ama bu adam komikti. Tanıdığım diğer CEO'lara benzemiyordu.

"Ben otuzum, o zaman ben de bir bebek sayılırım."

Bana parmağıyla ateş etti. "Aynen öyle." Sonra geniş kadranlı saatine baktı. Beş yıl önce Rossi-Rolux koleksiyonunda gördüğüm bir modeldi. Çok güzeldi, ama ellerim kaputun altında çok fazla kalıyordu, saat takacak biri değildim. Luca'nın saatine bakarak, bu kararımı sorguladım. "Toplantı zamanı. Oraya giremezsek, kız kardeşim bizi avlayacak ve onu kızdırmak istemeyiz."

Luca bana kendim gibi birisi gibi geldiğinden -kendi başına olsaydı programa uymayacak birisi- kardeşinin Jeremy'ye daha çok benzemesi mantıklı geliyordu. COO'nun adını hatırlamaya çalıştım. Bu bilgi

bilgi Jeremy'nin bana verdiği dosyada vardı. Okumuştum. Çoğunu ezberlemiştim. Ama bunu değil.

Elimi uzattım. "Önden buyur."

Konferans odasında birkaç kişi dolaşıyordu. Erkek ve kadın sayısı dengeliydi. Luca ve Sally bizi odanın önüne götürdü, Jeremy'nin ortaklık teklifimizi sunacağı yere. Benim rolüm moral desteği vermek ve işin operasyonel tarafıyla ilgili soruları yanıtlamaktı.

Sandalyeyi çekerek ayağa kalktığımda, gözüm lacivert renkli dar bir elbise giymiş bir kadının sırtına takıldı.

Bu sefer, bir benzerini gördüğümü düşünerek kendimi kandırmadım.

Onun neden burada olduğunu anlayamadan, Luca omzuna dokundu. "Clara, Jeremy ve Jake Hayes ile tanışmanı isterim."

Clara, dolgun dudaklarında alıştırılmış bir gülümsemeyle dönerek Jeremy'ye odaklandı. Bakışları bana kayınca gülümsemesi kayboldu ve yerini benimkine benzeyen tam bir şaşkınlık ifadesine bıraktı.

"Jake?" diye nefes nefese sordu. Adım duyulur duyulmaz dudakları dişlerinin üzerine geldi, ama artık çok geçti.

Göz ucuyla Luca'nın başının bir o yana bir bu yana sallandığını gördüm. "Kız kardeşimle tanıştın mı?"

Clara Rossi.

Rossi Motors'un COO'sunun adı tam da bu anda hafızamın derinliklerinden çıkmak zorunda mıydı? Bir fark eder miydi? Clara'mı bir yöneticiyle ilişkilendirmezdim...

Hayır. Benim Clara'm değil.

Clara'yla karşılaşmayı en son bekleyeceğim yer burasıydı. O, vahşi saçları ve yumuşak kıvrımlarını saran deri pantolonuyla The Tavern'a aitti. Son zamanlarda ise, lüks SUV'sinde ve güzel, kolalı elbisesiyle, elini tutan sevimli küçük kızıyla, kardeşimin şirketimizin büyümeye devam etmesi için gerekli gördüğü şirketin başında değil, oraya aitti. Yine de, işte buradaydı, sanki evindeymiş gibi.

Benden önce kendine geldi. "Evet. Fren lambalarımın bozulduğunu sana anlatmıştım, hatırlıyor musun? Jake, onları tamir etmek için nazikçe geç saatlere kadar kalan tamirciydi. Ama Jake'in bir tamirciden çok daha fazlası olduğunu sanıyorum."

Jeremy sıkıca güldü. "Kardeşim ellerinin çok temiz olmamasını sever. Haftada bir kez Motor Zone garajında gizli görevde çalışıyor. Bu, işlerin gidişatını takip etmesine yardımcı oluyor."

"İlginç." Luca başını salladı. "Fikir hoşuma gitti, ama fabrikada çalışmama izin vereceklerini sanmıyorum. Ürünlerimizi sürmeye devam edeceğim."

"Kalite kontrol," dedi Sally Fink ciddi bir ifadeyle.

"Doğru. Yeni Triumph modelinin geçen seneki kadar sorunsuz çalıştığından emin olmazsam, kim olacak?" Luca, CFO'suna sırtıttı. CFO başını salladı, ciddi yüzünde alaycı bir gülümseme belirmeye başladı.

Clara'ya kaşlarını kaldırarak baktım. "Işığın hala iyi mi?"

Sırtını düzeltti ve çenesini kaldırdı, önceki şaşkınlığını silip attı.

"Tekrar durdurulmadım, sanırım iyiler." Mümkün olduğunca sert bir gülümsemeyle. "Günü kurtardığın için teşekkürler."

"Evet, teşekkürler Jake," diye ekledi Luca. "Clara'ya yardım etmek için zahmetine katlandığın için minnettarım."

Başımı salladım. "Önemli değil. Ben orada olmasaydım, o ve Nellie diğer adamlardan birini ikna edip bunu yaptırırlardı herhalde."

Luca gözle görülür şekilde neşelendi, neredeyse ayaklarının ucunda zıplıyordu. "Doğru, yeğenimle tanışmalısın. Kendine has bir havası var, değil mi?"

"Sevimli bir çocuk," diye onayladım.

Jeremy yanıma yanaştı. "Aile Jake ve benim için çok önemli. Motor Zone her zaman Rossi gibi bir aile şirketi olmuştur."

Ah, Jeremy. İyi bir sohbetçi olmasına rağmen, küçük konuşmalar ona pek doğal gelmiyordu. Şu anda olduğu gibi, konu doğal olarak oraya gelmişken, sık sık konuyu işe çeviriyordu. Luca'nın heyecanı hızla azaldı ve Clara başka yere bakarak boğazını temizledi.

"Haklısın. Neden burada olduğumuzu konuşmalıyız." Luca elini odanın önüne doğru uzattı. "Jeremy ve Jake işlerini yapabilsinler diye hepimiz oturalım mı?"

Clara, Luca ve Sally'nin arasına oturdu, yanına oturmam için bana hiç şans vermedi ve gözlerini tabletinden ayırmadı. Zamanı ve yeri uygun olmadığı halde onun ilgisini çekemediğim için sinirlenerek kendimi aptal gibi hissettim, ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yine ütülü küçük elbiselerinden birini giymiş, çok güzel görünüyordu. İşe her zaman elbiseyle mi geliyor acaba diye merak ettim.

Jeremy, PowerPoint sunumunu gösteren ekranı açtı. Bunları hazırlamayı çok severdi. On iki yaşındayken de bir tane hazırlamış ve daha fazla harçlık istemişti. Ayrıca PowerPoint'i, babamıza neden Columbia yerine Princeton'a gitmesi gerektiğini açıklamak için de kullanmıştı.

O Columbia'ya gitmişti.

Orası babamızın mezun olduğu üniversiteydi ve Jeremy'nin slaytları ne kadar ikna edici olursa olsun, üniversite tercihi her zaman belliydi.

Ekranda ABD haritası parlıyordu, ülke çapında kırmızı noktalar dağılmıştı.

Jeremy bize gösterdiği şeyi açıkladı. "ABD'de altı yüz altı Rossi bayisi var. Bunların beş yüz altısında onarım ve servis için yerinde mekanikçiler var."

Bir sonraki haritaya geçti, bu harita ilk haritanın üzerine yerleştirilmişti.

"Bu haritadaki siyah noktalar Motor Bölgeleri. Şu anda ABD'de 6.782 tane açık var."

Bir sonraki slayt, kırmızı noktalardan çok daha fazla siyah noktanın bulunduğu ABD'nin merkezine yakınlaştırıldı.

"Ülkenin bazı bölgelerinde birden fazla Motor Zone olduğu halde bayilerin az olduğunu fark ettik ve bu durumu nasıl kendi avantajımıza çevirebileceğimizi düşünmeye başladık."

Bir sonraki slayt, Motor Zone ve Rossi arasındaki ortaklığı anlatıyordu. Bakışlarım, başını eğmiş, tabletinde bir şeyler yazmaya devam eden Clara'ya kaydı. Aslında, Jer sunumunu yaparken bir kez bile başını kaldırmamıştı.

Jeremy ve ekibinin yaptığı onca işin karşılığı, en azından başını kaldırıp bakabilirdi.

Jeremy devam etti ve planını açıkladı. Motor Zones, Rossi'nin resmi ortağı olacaktı ve biz de belirli orijinal Rossi parçaları ve aksesuarları satacaktık. 100 mil çapında Rossi bayisi bulunmayan bölgelerde, servis merkezimiz yağ değişimi, fren servisi ve lastik değişimi gibi ekspres hizmetler sunacaktı. Mekanikçilerimiz Rossi mekanikçileriyle aynı eğitimi alacak ve Rossi'nin özel aletlerine erişimimiz olacaktı.

Jeremy paradan bahsetmeye başladığında, Clara nihayet başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. Onun temkinli tavrını, Jeremy'nin sunumunda Rossi'nin kazançlarından bahsetmesine bağladım. İlk toplantıda benim yapacağım kadar dikkatli davranmıyordu, ama öyle davransaydı Jeremy olmazdı.

Konuşmasının sonuna geldiğinde, hafif bir gülümsemeyle odaya bakındı.
"şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Sorusu olan var mı?"

Clara stylus'unu salladı. "Benim var. Jake'e birkaç sorum var."

Gözleri bana takıldı. Bakışlarında ne flört ne de utangaçlık vardı. Bu iş Clara'ydı, kızarmayan, geri adım atmayan Clara. Sert kadınlar beni pek etkilemezdi, ama bu kadın... altında tatlı, erimiş bir çekirdek olduğunu bilmek...

Evet, bana çok şey yapıyordu.

Ellerimi ovuşturdum. "Hazırım. Sor."

BÖLÜM SEKİZ

Clara

Jeremy Hayes'e sorabileceğim bir soru listesi vardı. Bana hiçbir şey söylemeyen, cilalı cevaplar verirdi. Gerçek ve samimi cevaplar istiyorsam, Jake'e gitmem gerekiyordu.

Jake Hayes. Şık, siyah takım elbiseli Jake Hayes.

Ailemin şirketinden önemli miktarda para ve mal isteyen adamın, kovboy barında tanışıp yatağa attığım adamla aynı kişi olma ihtimali ne kadardı?

Daha alaycı olsaydım - ki zaten alaycılıkla doluydu - tüm bunların ayrıntılı bir tuzak olduğunu düşünürdüm. Ama hayır, Jake'in kim olduğumu anladığında yüzündeki ifade sahte olamazdı. O da beni gördüğüne çok şaşırmıştı.

O zaman irkilmişti, ama şimdi öyle değildi. Sorularıma başladım ve kardeşi kadar akıcı olmasa da, onun pratik olmayan cevaplarını dinlemek hoşuma gitti. Jeremy bir iki kez araya girdi, ama ben her şeyi Jake'e yönlendirdim.

Bu ortaklıkla ilgilenmiyordum ve Luca da bunun farkındaydı. Ama kardeşim daha esnek ve değişime daha açıktı. Onun için daha kolaydı. Yetişkin hayatının tamamını, Rossi'yi gelecek nesiller için hayatta tutmak için gerekli bilgileri öğrenmeye adamamıştı.

Luca elini koluma koydu ve sözü devraldı. "Bu çok ilginçti. Bize tartışacak ve düşünecek çok şey verdin."

Jeremy gözlerini kırıştırdı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bugün paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Luca güldü. "Henüz yok. Sunduğunuz her şeyi gözden geçirip üzerinde düşünmem gerekiyor. Clara ve kendim adına konuşursam, biz böyle fırsatların peşine düşen insanlar değiliz. Zamanımızı alır, araştırmamızı yapar ve danışmanlarımızla uzun uzun tartışırız. Üstelik, seni ve Jake'i tanımak istiyoruz. Senin de belirttiğin gibi, biz bir aile şirketiyiz. Kiminle çalıştığımızı bilmek bizim için önemli."

Jeremy, sakın ifadesini kontrol edemeden yüzünde bir dalgalanma oldu. "Kulağa hoş geliyor, Luca. Bizimle ortaklık kurmak için rahat hissetmen için gereken tüm görüşmelere açığım."

Luca ve Jeremy, samimi bir şekilde konuşarak konferans odasından birlikte çıktılar. Kardeşim kafasına koyduğu şeyi yapabilirdi, cehennemin üzerinde bile yolunu bulabilirdi, bu yüzden Jeremy'yi bu kadar kolay rahatlatmasına şaşırmadım.

Jake'in benimle yalnız konuşma fırsatı bulmaması için onların hemen arkasından konferans odasından çıktım. Zaten yeterince garip bir durumdu, uzatmaya gerek yoktu.

Ofisimin kapısına vardığımda, arkamdan koridora bakmadan edemedim. Jake konferans odasının hemen dışında durmuş, vücudu bana dönük, elleri siyah takım elbisesinin ceplerindeydi. Deri ceket ve tulum giydiği kadar takım elbise de yakışıyordu ama bu adamın bu şekilde düğmelerini iliklemiş hali doğal değildi.

Ama dudaklarında oynayan sırıtış? O çok doğaldı, bakışlarının yoğunluğu da öyle. Eğer buz olsaydım, yerde bir su birikintisi olurdu.

Ama ben Clara Rossi'ydim, Fortune 500 şirketinin ikinci adamı. Bu yüzden, Jake bu koridorlarda yürüyen diğer erkekler gibi, ben de dik durdum, gözlerine baktım ve çenemi indirdim.

Ağzı açıldı, ama söyleyecek bir şeyi varsa, birbirimizden çok uzaktaydık. Ayrıca, sohbet havasında değildim. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı

—onun gözünden uzak.

Kendimi ofisime kapatıp masamın karşısındaki koltuklardan birine çöktüm. Deri ve yumuşaktı ve masamın sandalyesine rahatça bağlanmıştı. Günümün rahatlayabildiğim çok az anı vardı. Onları eve saklıyordum. İş işti.

Ama bir istisna yapacaksam, şimdi tam zamanıydı. O toplantıyı, meslektaşlarımla önünde kendimi rezil etmeden atlatmıştım.

Tanrım, Jake'i nasıl tanıdığımı öğrenirlerse şok olurlar mıydı? Eminim, sorulsaydı çoğu iş arkadaşım beni ve seks kelimesini aynı cümlede hiç düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse, onların bu algısı umurumda değildi. Jake, üç yıldır kapalı olan bir şeyi içimde yeniden uyandırıncaya kadar kendimi oldukça cinsel olarak tatminsiz *hissediyordum*. Ancak iş yerinde o tarafım asla ortaya çıkmazdı. Yönetici pozisyonunda olmak yeterince zordu, özellikle de kayırmacılık nedeniyle. En son istediğim şey, Motor Zone ile anlaşmak için yatarak iş aldığımı düşünmeleriydi.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi. Elbisenin cebinden çıkardım ve düşünmeden baktım.

"Ah!" Telefonumu havaya attım, yere düşmeden yakalamak için aceleyle uzandım. Neden bana mesaj atmıştı? Binadan çıkmış mıydı?

Jake: *Konuşalım. Akşam yemeği?*

Oh, şaka yapıyor olmalıydı. Konuşmuyorduk ve Nellie ile fast food yediğimiz hariç, birlikte yemek yemiyorduk.

Ben: *Hayır, teşekkürler. Söylemek istediğin bir şey varsa mesaj atabilirsin.*

Jake: *Akşam yemeği yemiyor musun?*

Ben: *Akşam yemeği yiyorum. Seninle değil.*

Jake: *Bu konuyu nasıl halledeceğimizi konuşmalıyız.*

Ben: *Bunun için akşam yemeği gerekmez. Ayrıca, bence bugün gayet iyi hallettik.*

Jake: *Bu yüzden mi veda etmeden kaçtın? Ofisine gidip kendini toparlaman mı gerekti, annecik?*

Ben: *Ofisinde mastürbasyon mu yapıyorsun?*

Jake: *Yapmadım, ama bugün cam duvarları lanetliyorum. Çalışanların seni o elbiseyle hayal ederken yumruğumu siktiğini görmelerini istemem.*

Buna kırılmalıydım. Onun numarasını engellemeliydim. Bunun yerine, bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve yatağıma girip vibratörümle onun yarattığı acıyı dindirmek için kaç saatim kaldığını hesapladım.

O, cevap beklemeksizin bana mesaj atmaya devam etti.

Jake: *Her zaman böyle elbiseler mi giyersin? Sana çok yakışıyor.*

Jake: *Sıkı kot pantolon ve deri ceketle mi yoksa daracık elbiselerle mi seni daha çok seviyorum karar veremiyorum.*

Jake: *Çıplak. Çıplak. O yumuşaklığı dokunmama izin verdiğinde... evet, en sevdiğim halin o.*

Jake: *Ama emin olmak için başka bir elbiseyle görmem lazım, akşam yemeğinde buluşalım.*

Ben: *Sadece iş için olacağına söz vermeyecek misin?*

Jake: *Hayır. Hakkımda bilmen gereken tek şey, sözümünden dönmememdir. Senin yanında olup tamamen profesyonel düşünceler içinde olabileceğim bir gerçeklik yok.*

Ben: *Anlaşma olursa nasıl birlikte çalışacağız?*

Jake: *Bunu akşam yemeğinde konuşmalıyız.*

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim, telefonum karnımın üzerinde duruyordu. Motor Zone ile ilk konuşmalar sırasında öne dönmek zorunda kalmadım, böylece Jake ile bu durumu tamamen önledim.

Onunla çıkmak söz konusu bile olamazdı, tabii onun istediği de buysa. Ve onunla bir daha yatmam imkânsızdı.

Öyleyse neden tereddüt ediyordum?

Neden akşam yemeğine evet demek için kendimi zorluyordum? Ya da daha fazlasına?

Jake: *Bir gün düşün.*

Ben: *Düşünmeme gerek yok. Cevabım hayır.*

Jake: *Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun Clara. Eğer derinlemesine düşünürsen, eminim kendini de hayal kırıklığına uğratiyorsun.*

Telefonumu masama attım ve tavana doğru inledim.

Haksız değildi. Bir parçam, ihtiyatı bir kenara atabilecek türden bir kadın olmayı diledi, ama ben asla öyle olamazdım. Hiç öyle olmamıştım ve şimdi değişmek için kaybedecek çok şeyim vardı.

BÖLÜM 2

Clara

Kendimi pek şımartmazdım, ama uzun zaman önce hayatta kalmak için gerekli gördüğüm birkaç lüks vardı. En iyi iki arkadaşımın iki haftada bir yaptığımız pedikür, bu listenin en başında yer alıyordu ve takvimimde özel, tartışmaya açık olmayan bir yeri vardı.

Bugün dört dakika geç kaldım. Söylemeye gerek yok, Bea ve Shira'nın arasındaki masaj koltuğuna yerleşip ayaklarımı ılık suya daldırdığımda, tamamen bitkin bir haldeydim.

"Öldüğünü sandım," dedi Bea.

"Hayır." Elimi başımın üstüne koydum. "Ben hayattayım, ama asistanım çok uzun süre hayatta kalamayabilir. O, benim

Bea elini koluma koydu ve dikkatimi kendine çekti. Başını salladı, mükemmel mavi bukleleri sallandı. "Umurumda değil."

"Bea!" Shira diğer tarafımdan fısıldayarak bağırdı.

Bea öne eğildi, kaşlarını kaldırdı. "Onun müşterisiyle yaptığı telefon görüşmesi umurunda mı?"

Shira parmaklarıyla alt dudağını ısırdı. "Umursamadığımdan değil. Daha önce gönderdiğin mesaj..."

"Evet, mesaj." Başımı salladım.

"Barda rastgele bir motorcuyla yattığın mesaj," diye Bea yardımcı olmak için ekledi, ayaklarımızda çalışan üç kadına ve salonun diğer köşelerinde dağılmış diğer kadınlara aldırış etmeden.

Kalbim hızla atarken elimi göğsüme bastırdım. "İçimdekileri dökmeden önce biraz nefes alayım."

"İstedğin kadar zaman al," dedi Shira yumuşak bir sesle.

"Fazla uzun sürmesin," diye ekledi Bea keskin bir sesle, beni içimden güldürdü.

Shira, birkaç yıl önce Rossi'nin yönetim kurulu üyelerinden biri olan Frank Goldman ile evlendiğinde hayatıma girmişti. Frank'in yarı yaşında ve tek bir bakışıyla bile insanı kesebilecek sert bir yüz ifadesine sahip olan Bea, çoğu insanın Frank'in çocuk gelini olarak uzak durduğu biriydi. Ama onda beni onu tanımak için zorlayan bir şey vardı. Onun acı verecek kadar utangaç ve dünyadaki en tatlı insanlardan biri olduğunu keşfettim. Geçen yıl Frank'i kaybettikten sonra, şirketini ayakta tutmak için cesurca çaba sarf ediyordu, ama arkadaşım bu konuda pek başarılı olamıyordu.

Sevimli, sevgili Bea için hiç kullanılmamış bir sıfattı. Bir yıl önce ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanışmıştık ve hala anlayamadığım nedenlerle birbirimize ısınmıştık. Benden on yaş küçüktü, yabancılara ters davranırdı, mavi saçları ve burun deliğinde piercingi vardı ve catering sektöründe çalışıyordu. Görünüşte hiçbir ortak yanımız yoktu, ama üçümüz birbirimize ısınmıştık. Farklılıklarımız uyumluydu, bu da birlikteyken hiç sıkılmayacağımızı garanti ediyordu.

Bea ve Shira'dan önce, odadan gülünç bulunacağından endişelenmeden her şeyi anlatabileceğim bir kız arkadaşım olmamıştı.

Onlara Jake'den bahsetmemiştim. Yargılanmaktan korkmuyordum. Bu yüzden çekingen davranmıyordum. Nedenini açıklayamadığım bir şekilde, bizim buluşmalarımıza sahip çıkıyordum. Onlar o karanlık otel odasına aitti. Onları gün ışığına çıkarmak, onlara bakışımı değiştirecekti.

Sonra dün, Jake'in Motor Zone'un varisi Jake Hayes olduğu ortaya çıkınca her şey değişti.

"Tamam." Gözlerimi açıp arkadaşlarıma baktım. "Size her şeyi anlatacağım. Sorularınızı sormadan önce hepsini anlatmama izin verin, tamam mı? Sadece söylemem gerekiyor."

İkisi de başlarını sallayarak kabul ettiler ve anladıklarını göstermek için sessiz kaldılar.

"Biraz fazla bir yıl önce, bisikletimi alıp yola çıktım ve Skyridge'e giden karışık bir gruba katıldım. Orada durdum, bir oda tuttum ve biraz dolaştım. Otelin yakınında bir motorcu barı vardı ve bir şey

oraya girmek için kendimi tutamadım. Sanırım... Biri bana bakar mı diye görmek istedim. Canlı, nefes alan bir kadın olarak bakılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, o hissi hatırlamak istedim. Sonra birkaç adam bana içki ısmarlamak istedi ve ben oradan kaçmak üzereydim. Ama kaçmadım. Beni bara girmeye zorlayan aynı dürtü, beni koltuğuma yapıştırdı. Çok geçmeden başka bir adam, boş olup olmadığını sormadan yanımdaki tabureye oturdu. Barmenin dikkatini çekti, bir bira sipariş etti, sonra bana bakıp ne içtiğimi sordu.

Jake'in tüm dikkatinin ilk kez yavaşça, şehvetle üzerime kaymasını, bacağıının benimkine dokunup uzaklaşmamasını hatırlayarak titredim. Gözleri üzerimdeydi, hiç ayrılmadı.

"Bir bira. Kalkıp elimi uzatıp ona kalacak mı yoksa gidecek mi diye sormadan önce onunla içtiğim tek şey oydu."

Shira nefesini tuttu.

Bea gururlu bir baba gibi sırıtıyordu.

Yüzümü ellerimle kapattım. "O cümleyi nereden bulduğumu ya da nasıl söylemeyi başardığımı bilmiyorum, ama Jake kabul etti. Odama gittik ve" — sesimi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdim — "bütün gece seviştik. Hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hiç kimse bana öyle dokunmamıştı ya da öyle konuşmamıştı."

"Nasıl?" diye mırıldandı Shira.

Nefesim bir hışırtıyla çıktı. "Sanki ben ona aittim. Sanki vücudum onun tüm sorunlarının cevabıymış gibi. Sanki benimle olduğu için minnettarmış ve bunu anlamamı sağlamak zorundaymış gibi." Başımı salladım. "Hiç tek gecelik ilişkim olmadı, ama bunların *böyle* olması gerektiğini sanmıyorum."

"Öyle değil," Bea beni teselli etti.

"Beni defalarca aldı. Bütün gece boyunca. Sabahleyin o hala uyuyordu ve ben... gittim."

Shira birkaç kez gözlerini kırptı. "Gittin mi?"

"Gittim. Her şeyin bittiğini düşündüm ve sabahın garip havasıyla her şeyi mahvetmek istemedim. Birkaç ay sonra, huzursuzlandım ve yine arabaya bindim, aynı bara gittim. Onun gelme ihtimalinin olduğunu düşünmüyordum, ama bir saat kadar sonra, oradaydı."

"Yine aynı güzel miydi?" diye sordu Bea.

Yüzümü buruşturdum. "Bir şekilde daha iyiydi, ki bunun mümkün olacağını düşünmemiştim. Ama numaralarımızı almadık, bu yüzden

"Ama yine sabırsızlandın, değil mi?" diye tahmin etti Shira.

"Ama yine sabırsızlandın?" diye tahmin etti Shira.

"İki kez daha. İki kez daha buluştuk ve her seferinde daha da iyi oldu. Son seferinde neredeyse numarasını isteyecektim ama istemedim. Kendime, şansa bırakırsam onu elde edebileceğimi söyledim. Biriyle çıkmıyorum, bu yüzden kimseyi takip etmeyeceğim. Jake benim istisnamdı."

"Neden geçmiş zaman kullanıyorsun? Bu mükemmel bir durum gibi görünüyor," dedi Bea.

İçimi çekerek, "Öyleydi. Ta ki kasabada ona rastlayana kadar. O da burada yaşıyor ve Nellie de benimle birlikteydi," dedim.

"Oh hayır..." Shira iç geçirdi.

"Evet. Ama en kötüsü o değil."

Bea kıkırdadı. "Sana hiç berbat bir hikaye anlatıcısı olduğumu söyleyen oldu mu? Bizi merakta bırakma, yoksa sırf inat için ilgimi kaybedeceğim."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Hayır, kaybetmezsin, Nellie benim en iyi hikaye anlatıcısı olduğumu söylüyor."

"Çünkü o sadece beş kişi tanıyor." Bea haklıydı. "Ayrıca o iyi bir kız ve senin duygularını incitmek istemiyor."

"Bea'nın bunu yapmaktan çekinmez ama," dedi Shira gülerek.

Göğsümü dürttüm. "Merak etme, görünmez güvenlik giysimin içi demirle kaplı. Hiçbiri geçemez."

"A açıkça görülüyor." Bea gözlerini devirdi. "En kötü kısmını hala bize anlatmadığını düşünürsek."

Bea'yi bu yüzden seviyordum. Asla lafını esirgemezdi, ama kötü niyetli değildi. Onun alaylarına katlanabilirdim, sorun değildi. Shira'ya, bizim hassas kalpli arkadaşımıza karşı daha dikkatliydi.

Gülerek, savunma amaçlı ellerimi salladım. "Tamam. En kötü kısmı? Jake, ortaklık kurmayı düşündüğümüz bir şirketin başkan yardımcısı. Dün konferans odamıza takım elbise ve kravatla geldi, sanki benim kişisel şeytanım gibiydi." Tüylerim diken diken oldu. "Onu bir daha göremem."

"Oh hayır..." Shira tekrarladı. "Seni görünce o da şaşır mı?"

"Onun bilme ihtimali ne kadar?" Bea, her zamanki şüpheli haliyle sordu.

Başımı ona çevirip baktım. "Ben de öyle düşünmüştüm, bu anlamaya beni ikna etmek için hazırlanmış ayrıntılı bir plan. Eğer amaçları buysa, çok büyük bir hata yapmışlar, çünkü şimdi tekliflerini düşünmek bile istemiyorum." Başımı salladım. "Ama onun kim olduğumu bilmediğini sanıyorum."

kim olduğumu bilmiyordu. Ona adımın CeeCee olduğunu söylemiştim ve Skyridge'den Denver'a kadar beni takip etmedikçe, nereden geldiğimi veya nerede çalıştığımı bilemezdi."

"CeeCee çok sevimli," dedi Shira.

"Mmmhmm. CeeCee ile tanışmak istiyorum. O şımarık, küçük bir flört mü?" Bea omuzlarını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Bea'nın her zamanki tonuyla, "CeeCee öldü," dedim. "Ve Clara, başkan yardımcısı Jake'le ilgilenmiyor mu?" diye ekledi Bea.

"Keşke öyle olsaydı. O zaman her şey çok daha basit olurdu." Parmaklarım pedikür koltuğunun yastıklı kolçaklarına kıvrıldı. "Ona çıkmayacağımı söyledim, o da benimle çıkmak istemediğini söyledi."

Shira inledi. "O sadece..."

Başımı salladım. "Anlaşmamızı sürdürmek istiyor... ama burada."

"Toplantıdan sonra bile mi?" diye sordu Bea.

"Şey, bilmiyorum." Koltuğun kolundaki dikişi çekiştirdim. "Durumu konuşmak için beni yemeğe davet etti. Tabii ki reddettim.

"Açıkça mı?" Bea ısrar etti. "Neden konuşmak istemedin ki? Sen konuşkan birisin. Önemli kararları böyle verirsin. Anlamalı hale gelene kadar konuşup durursun."

"Neden bu bir eleştiri gibi geliyor?"

Kıkırdayarak güldü, aptalca davranmamamı işaret etti. "Bu bir gözlem. Bazılarımız önemli kararlar alırken içimize kapanırız. Sen ise dışa vurursun."

"Doğru," diye onayladı Shira. "Bu yüzden Jake'den daha önce bahsetmene şaşırdım."

"Onun hakkında hiç tartışma olmadı ki," diye cevapladım. "Yaptığımız şey benim için işe yarıyordu. Ama artık devam edemez, bu çok üzücü."

"Devam edebilir, biliyorsun." Bea elimi dürttü. "Bir çıkışa ihtiyacın var. Anne olmakla ilgisi olmayan, yetişkinlere uygun bir çıkış."

Beni çok iyi tanıyordu. Son cümleyi eklemeseydi, Nellie ile birlikte katıldığımız "Anne ve Kız" resim kursunu ve hafta sonu sabahları yaptığımız yürüyüşleri anlatacaktım. Nellie büyüdükçe yürüyüşler de giderek uzuyordu.

"Belki, ama o olamaz." Bu konuda kararlıyım. Yakınlarda geçici bir ilişki arayışında olmak başka bir şeydi, ama Jake söz konusu olamazdı. Motor Zone anlaşmasıyla işler çok karmaşık hale gelmişti. Ama

Jake gibi başka bir erkeğin bana dokunması fikri hiç ilgimi çekmiyordu. Tam tersine, beni aktif olarak itiyordu.

"*Belki* bu senin için büyük bir adımdır," dedi Shira. "Nellie'yi her bıraktığında suçluluk duyduğunu biliyorum, ama evli olsaydın böyle hissetmezdin."

"Ama ben evli değilim." Tırnaklarım yumuşak koltuğa battı. "Benim yüzümden Nellie'nin bir babası yok. Kötü bir seçim yaparak her şeyi mahvettim ve şimdi..."

"Hadi ama. Bu saçmalık," dedi Bea. "Nellie'nin babası yok çünkü eski sevgilin gizli bir psikopattı. Onun yaptıklarının suçunu kendine yükleyemezsin."

"Bilmeliydim," diye itiraz ettim.

"Kimse bilmiyordu," dedi Shira. "Demek istediğim, Nellie'yi neredeyse senin kadar seven bir sürü insan var. Onun bizimle, büyükbabası ve büyükannesi, teyzesi ve amcası ya da büyükannesi ile vakit geçirmesine izin verdiğin için suçluluk duymaman için hiçbir neden yok..."

"Tamam, tamam." Saçlarımı düzelttim ve ona gülümsedim. "Ben İtalyanım. Suçluluk duymak benim DNA'mda var."

Bea kollarını kavuşturdu. "Boş ver. Jake ile yemeğe git. Konuşun."

Shira başını salladı. "En azından o zaman aynı sayfaya gelebilirsiniz, değil mi?" Bana yaslanarak, sesini alçaltıp fısıldadı. "Bunun iyi yanı ne?"

"Jake'in mi?"

O da başını salladı. "Evet."

Bu, Frank hayattayken Frank ve Shira'nın alışkanlığıydı. Günleri ne kadar berbat geçerse geçsin, içinde bulundukları durum ne kadar kötü olursa olsun, birbirlerine günün iyi yanının ne olduğunu sorarlardı. Frank öldükten sonra Bea ve ben bu geleneği onunla sürdürdük. En karanlık, en mutsuz günlerinde ona günün iyi yanını sormuştuk ve o her zaman bir şekilde bulmayı başarmıştı. Frank'i kaybettikten birkaç ay sonra, Bea bu görevi tekrar üstlendi ve ben de onu bırakmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hatta Bea, bizim küçük, huysuz ve somurtkan arkadaşımız bile Shira için iyi tarafı bulmaktan çekinmiyordu.

"İyi tarafı..." Dudaklarımı ovuşturarak, beni öptüğü, yeni bedenime baktığı, beni bir anne olmaktan öte, seksi ve dikkat çekici biriymişim gibi hissettirdiği anları hatırladım. "Onunla olmak, bir parçamı hayata döndürdü."

Shira iç geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde Bea da öyle yaptı.

"Ve sen bunu bırakacak mısın?" Bea inanamadan sordu. "Gerçeği söyle, Jake gizlice çirkin mi ve sen onunla kasabada görülme riskini göze alamayacak kadar utanıyorsun?"

Ben kahkahayı boğazımda tutmaya çalıştım. "Tanrım, hayır. Asıl utanması gereken o, benimle görülmekten. O benim ligimin çok dışında ve kesinlikle daha genç."

Shira nefesini tuttu. "Onun daha genç olduğunu sylememiştin. Ne kadar?"

"Bilmiyorum. Böyle şeyleri hiç konuşmadık; sadece içimden öyle geliyor." Bea uzun tırnaklarını tırmaladı. "Daha genç, daha yaşlı... kimin umrunda? Benim umrumda olan, onun senin liginde olmadığını iddia etmen. Profesyonel sporcuları kastetmiyorsan, senin liginde olmayan kimse yok Clara. Zenginsin, inanılmaz derecede başarılısın ve son olarak, inanılmaz derecede seksisin."

O beni vp dururken, Jake Hayes'i Google'da aradım, bir resmini tıklayıp hemen onun yüzüne tuttum.

"Sözlerini geri almak ister misin?" diye alay ettim.

Bea onu dikkatle inceledi, mükemmel kavisli kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Gösterişli, bariz bir yakışıklılığı var, onu kabul ediyorum. Ama senden daha seksi değil. Son zamanlarda kıını gördün m? Ve melek yüzünü? Benden daha az kırışıklılığın var."

"Bakirelerin kanı," dedim ve fotoğrafı Shira'ya gösterdim. "Ve kıımda çukurlar var."

Shira hafifçe ıslık çaldı. "Seksi, evet, ama belli ki kıındaki çukurları görmüş ve beğenmiş."

"Kim çukurları sevmez ki?" diye ekledi Bea. "Yzmzde olabiliyorken kıımızda olamaz mı? Kabul edemem. Kı çukurları da en az yznktekiler kadar sevimli."

Gülerek yüzümü ellerimle kapattım. "Sana dayanamıyorum Beatrice."

"Evet, yapabilirsin. Ben hayatında olmasam çok sıkıcı olurdun," diye cevapladı kendini beğenmiş bir şekilde.

"Doğru." Parmaklarıımın arasından gizlice baktım. "Bugün benim hakkımda konuşmayı bırakalım. Senin neler yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Bea dn bir arabanın elektrik direğine çarpmasına neden oldu," diye bildirdi Shira.

Bea omuz silkti. "Birisi yola dikkat etmek yerine kaldırımda yürüdüğümü izlemeyi tercih ederse, ben ne yapabilirim?"

Bu, kızlarla pedikür yapmamın vazgeçilmez nedenlerinden biriydi. Bea beni güldürürdü, Shira ise her zaman olumlu yanlara odaklanırdı.

Randevularımdan her zaman güzel ayak parmakları ve tazelenmiş bir bakış açısıyla çıkardım.

Bu yüzden, arabama biner binmez Jake'e mesaj attım ve olanları yazdım. Eğer bu iş yüzüme patlarsa, Bea ve Shira kesinlikle suçlanacaktı.

Ben: *Teklifin hala geçerliyse, seninle akşam yemeğine çıkarım.*

Cevabı bir dakikadan az sürdü.

Jake: *Teklifim hala geçerli. Senden haber alacağımı sanmıyordum. Bu hafta sonuna kadar boşum. Sen?*

Ben: *Ayarlayabilirim. Cuma günü? Nispeten özel bir yer.*

Jake: *Benim eve gel. Izgara yaparım. Daha özel bir yer olamaz.*

Ben: *Senin evin iyi bir fikir mi bilmiyorum. Sadece konuşacağız.*

Jake: *Seni terasta tutarım, yumuşak yüzeylerden uzak, böylece cazip gelmez.*

Ben: *Güven bana, bir şey olmaz.*

Jake: *Evet, olacaksın.*

Ben: *Lütfen bunu kabul ettiğime pişman etme.*

Jake: *Sana hiç kötü davrandım mı Clara?*

Ben: *Tamam, adresi ve saati mesaj at. Yemek yapmayı teklif ettiğin için teşekkürler. Sabırsızlıkla bekliyorum.*

Jake: *İşte benim düğmeli küçük iş kadını. Çok seksi.*

Ben: *Jake...*

Jake: *Eminim kızarıyorsundur.*

Kızardım. Yanaklarımdaki kan akışını kontrol etme konusunda son derece yetenekliydi. Tek bir flörtöz söz, kanın yüzeye çıkmasına yetiyordu.

Jake: *Sorun değil, söylemene gerek yok. Cuma günü kendim görürüm. O zamana kadar uslu dur.*

Telefonumu yolcu koltuğuna attım. Evet, bu kesinlikle yüzüme patlayacaktı. Umarım Jake iyi bir aşçıdır, böylece yemeğim buna değer olur.

BÖLÜM TEu

Jake

CLARA, arabasıyla benim evin önündeki yolda oturuyordu. On dakikadır oradaydı. Ben de aynı süre boyunca onu izliyordum ve her geçen dakika eğlencem artıyordu.

Önce saçlarını düzeltti ve ruj sürdü. Sonra bir ceket giydi ve hemen çıkardı.

Şimdi, ya kendi kendine konuşuyor ya da şarkı söylüyor gibi görünüyordu.

Bu çok sevimliydi, ama ben onun içeri girmesini bekliyordum. Ön kapıyı ardına kadar açtığımda, içeriden gelen ışık karanlık garaj yoluna döküldü. Clara'nın başı benim yönüme doğru döndü, ağzı şaşkın bir *O* şekli aldı. Birayı ona doğru eğdim. Dudaklarını sıkıca kapattı ve arkasını dönerek, ben uzun bir yudum alırken etrafı karıştırmaya başladı.

Sonunda arabasından indi, omzundaki küçük deri çantasının askısını omzundan attı.

"İçeri girip girmemeye karar verememiştim," diye duyurdu yaklaşırken.

"Evet, benim sabrım da sınırlı ve ikimiz de geleceğini biliyorduk." Kapıdan geri çekildim. "Çıkıp seni kendim almadan içeri gir."

Ön verandama çıkan taş basamaklarda topukları tıklıyordu, giderek yaklaşıyordu. Mümkün olduğunca çabuk uzandım ve elini yakaladım,

içeriye doğru yönlendirdim. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde, topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve çantasını giriş masasına koymuştu. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokmuş, tonozlu oturma odasına açılan antreyi süzdü.

"Vay canına, ahşap kirişler muhteşem," dedi.

"Ahşap işçiliği beni buraya çekti. O ve konumu."

"Kenar mahalle demiştin, ama 'kenar' kısmını vurgulamalıydın." Bakışları sonunda bana takıldı. "Geri kalanını göstermeyecek misin?"

"Biraz daha gezdireyim." Ona doğru yürüdüm ve elimi beline koydum. "Ama beni yönlendirmen gerek."

Onu bir titreme sardı ve bunu çok iyi sakladığı için bunu hissetmek beni memnun etti.

"Sorun değil."

Onu, çok kullanılmış oturma odasından oyun odasına götürdüm. Parmaklarını bardo masamın mavi keçesi üzerinde gezdirdi.

"Bunu çok kullanır mısın?"

Arkasına geçip, onun yaptığı gibi kefeyi okşadım. "Bu kadar para vermişim, daha sık oynamalıyım. Sen oynar mısın?"

"Üniversiteden beri oynamadım." Dönerek göğüsleri benimkine değdi. "Kuralları hatırlıyorum galiba."

Sırıttım. "Belki akşam yemeğinden sonra bir iki tur oynarız."

Omuzu kalktı. "Belki." Sonra benimle masa arasından sıyrılarak turuna devam etti.

Bu durumda, onun arkasında yürümek umurunda değildi. Bu gece, muhafazakar küçük elbiselerini evde bırakmış, yerine koyu renkli, geniş paça kot pantolon ve önu dekolte, ipeksi siyah bir bluz giymişti. Uzun altın kolye, açık dekoltesinde kayboluyordu ve onu takip etmek için beni cezbediyordu.

Bir kadının bir erkekle arasına sınır çekmek istediğinde giyeceği türden bir kıyafet değildi. Bu kıyafet, erkeği kötü inşa edilmiş sınırların ötesine, penisıyla sürüklemek için tasarlanmıştı.

Foosball masasının kolunu çevirdi ve odadan geçerken tahtaya manyetik bir dart attı.

"Burası eğlenceli bir yer," dedi. "Bütün bir odayı oyunlara ayırmış olmana şaşırdım."

"Beni eğlenceli bulmuyor musun?" diye sordum kuru bir şekilde.

Omzunun üzerinden bana attığı bakış son derece utangaçtı. "Oyun oynamayı ne kadar sevmediğini defalarca söyledin."

"Yine de seninle oynamama izin veriyorum."

Yürümekten vazgeçip bana dönerek ağzı açık kaldı. "İzin mi veriyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Dengede kalmak için belimden gömleğimi tuttu ama dengesi sağlandıktan sonra bırakmadı.

"Kabul et Clara, senin davranış tarzını sevmeseydim, Tavern'a gelmeye devam etmezdim ve Rossi'deki toplantıdan sonra sana mesaj atmazdım. Ama şunu açıklığa kavuşturayım. Benimle dalga geçmen çok sevimli. İkimiz de hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğimiz halde kaçman *sevimli değil*. Bu saçmalığı keselim artık. Buradasın çünkü olmak istiyorsun ve bu kararı verdiğin için mutluyum."

Eğildim ve dudaklarımla dudaklarına dokundum. "Acıktın mı? Aşçı yardımcısı olursan akşam yemeği daha çabuk hazır olur."

Kısa bir tereddütten sonra başını salladı. "Evet. Açım."

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Senin için yemek yapmamı istiyorsan gömleğimi bırakmalısın tatlım. En azından bir süreliğine."

Yumruk yaptığı eline baktı. "Oh." Parmaklarını açarak kumaşı bıraktı ve geri çekildi. "Farkında bile değildim."

"Farkında değildin, biliyorum." Onu tekrar öptüm. "Bunu seviyorum. Düşünmeden bana sarılman. Çok seksi."

"Sen beni kendine çektin. Ben dengemi sağlamaya çalışıyordum, seksi olmaya çalışmıyordum."

"Aynen öyle. Denemen gerek yok."

Yanakları benim için parlak bir şekilde kızardı ve bu kadını kim ihmal etmiş diye merak ettim. Övgüye verdiği tepkiler, övülmeye alışkın olmadığı için çok şiddetliydi. Onun gibi bir kadınla evli olsaydım, ona ne kadar değerli olduğunu her zaman hatırlatırdım. Ama yine de, boşanmasının bir nedeni vardı.

Clara mutfakta işini iyi biliyordu. Misafirim olduğu için ona fazla bir şey yaptırmadım, ama kendine güveni belliydi. Bıçağı bir suikastçı gibi kullanıyor, sebzeleri sanki hassasiyetle not alacaklarmış gibi kesiyordu.

Ben ızgarayla uğraşırken, hoparlörlerden çalan şarkılara eşlik ettiğini fark ettim. Beni görmediğini sandığında, ritme uyarak kalçalarını sallıyordu.

Yavaş yavaş, The Tavern'da tanıştığım kadın buz gibi kabuğundan çıkıp, gözlerimin önünde kas kas gevşiyordu. Dolu şarap kadehi muhtemelen yardımcı olmuştu, ama bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek hoşuma gitti. Yine benimle rahat olmaya başlamıştı.

Belki de benim alanımda olması, benim gerçek yüzümü görmesine izin vermemdendi. Onu burada seviyordum ve bu bir şey ifade ediyordu. Mahremiyetime çok dikkat ederdim, ama Clara'yı evime davet etmekte tereddüt etmemiştim. Yıllardır buraya başka bir kadın gelmemişti, ama mutfağında ve bilardo masamda çok yakışıyordu.

Bifteğimizi ve ızgara sebzelerimizi terasta yedik. Evimin arkasında sadece ağaçlar vardı, bu da geniş bir mahremiyet hissi veriyordu.

"Tanrım, burası çok güzel." Clara şarap kadehini kaldırdı ve minderli sandalyesine yaslanarak rahatladı.

"Evet. Burayı sevdim." Onu düşündüm. Nerede yaşıyor olabilir? "Bahçen var, değil mi? Bol yeşil alan?"

"Bunun gibi değil, ama güzel bir çitlerle çevrili bahçemiz var," diye cevapladı. "Nellie yılın çoğunu orada geçirir. Babam bir sonraki doğum gününde ona salıncak alacak."

"Çok sevecektir. Annem de orada salıncakta sallanmak isteyebilir."

Clara burnunu çekip şarabını karıştırdı. "Eğer isterse yaparım tabii, ama ben daha çok kaydırak kızıyordum."

İkisini güneşli bir günde oyun parkında hayal edebiliyordum. Nellie minicikti, ama Clara'yı salıncakta sallanmaya ikna edeceğini görebiliyordum. Muhtemelen çok zor olmazdı. Onlarla geçirdiğim kısa sürede, Nellie'nin Clara'nın dünyası olduğu çok açıktı. Clara'nın yaptığı iş ve onun gibi bir anne olması ona çok yakışıyordu. Aslında oldukça etkileyiciydi.

"Bu gece nerede? Ailenle mi?"

"Hayır." Başını salladı. "Çok fazla soru sorarlardı."

Evimizde yaşayan dadımız Marina, onunla birlikte evde.

"Ailen ne tür sorular sorardı?"

Bir nefes verdi. "Nereye gittiğimi ve kiminle gittiğimi bilmek isterlerdi."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi? O kadar kontrolcü müler?"

"Hayır, hiç de değil. Çıkmaya başlamamı istiyorlar. Cuma akşamı bir erkekle yemeğe çıkacağımı söylersem çok heyecanlanırlar ve bunun neden bir randevu olmadığını açıklamak için bir yol bulmam gerekir..."

"Nasıl açıklardın?"

Şarabını yudumlarırken, kadehin kenarından bana baktı. "Neyse ki bir cevap bulmak zorunda değilim. Aklıma, rastgele, isimsiz seks içermeyen bir şey gelmiyor. Babam birkaç yıl önce kalp krizi geçirdi. Bir şok daha kaldıramaz."

Buna güldüm. "Evlilik ve çocuk işini hallettin. Onlar yetinmedi mi?"

"Asla." Kadehini masaya koydu. "Kollarının tutabileceğinden fazla torunları olana kadar asla. Bunun için kardeşime bakmak zorunda kalacaklar."

"Senin başka çocuğun olmayacak mı?"

"Hayır." Soruyu eliyle savuşturdu. "Şu anda biriyle çıkmaya başlasam bile, ki bu söz konusu bile değil, evlenip çocuk yapmaya kalktığımızda çok yaşlı olurum. Nellie benim için tek ve o bana yetiyor da artıyor bile."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Evlenmeden önce on yıl mı çıkacaksın?"

Yumuşak bir sesle kekeledi. "Hayır. O sayı nereden çıktı?"

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olacağını nasıl düşünüyorsun, anlamaya çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana kaç yaşında olduğumu mu soruyorsun?"

"Tabii. Merak ettim." Kaç yaşında olduğu umurunda bile değildi. Benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Hayat hayattı. Yaşın ne olursa olsun, hayat sana gelir.

"Sen kaç yaşındasın?" diye karşılık

verdi. "Otuz," dedim. "Sen?"

Gözlerini kapattı ve sanki ona trajik bir şey söylemişim gibi inledi. "Otuz mu? Bu..."

"Yeterince büyük," dedim. "Bu evi alacak kadar büyük. Bir iş kuracak kadar büyük. İstedigimi alacak kadar büyük. Seni uyutana kadar sikecek kadar büyük. Söyleyeceğin bu muydu?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Gençsin. Burada seninle otururken kendimi aptal gibi hissediyorum."

Parmaklarımı bileğine doladım, elini indirdim, bana bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Burada aptalca olan tek şey, bana böyle şeyler söylemen." "Ben otuz yedi yaşındayım, Jake. Biz farklı nesilleriz." "Değiliz."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama kendimi yaşlı *hissediyorum*."

Bileğini bırakıp boynunun yanını avuçladım. "Gördün mü, senin sorunun bu ve bunun doğduğun yılın hiçbir ilgisi yok. Son birkaç yıl senin için zor geçti mi?"

Keskin gözleri benimkilere baktı. "Hakkımda bir şeyler mi okudun?"

"Hayır. Nellie'nin babası ve sizi ayıran şey hakkında konuşmak istersen, sen anlattırsın. Söylentileri ve dedikoduları duymadığımı söyleyemem, ama bu sadece bu şehirde yaşamaktan kaynaklanıyor. İnsanlar ağızlarını kapalı tutmazlar."

O yutkunurken başparmağımla boğazını okşadım.

"Haklısın."

Çenesinin altındaki dayanılmaz yumuşaklığı okşamaya başladım. "Son birkaç yılda doğum ve boşanma yaşadığın için kendini yaşlı hissediyorsun. Ama burada oturup sana bakarken, hayatı görüyorum. Seni bisikletinde ilk gördüğüm andan beri görüyorum. Hayatı ve özgürlüğü. Bu yüzden senin arkandan The Tavern'a girip yanına oturdum. Bu yüzden seni kafamdan çıkaramıyorum, çıkarmak istesem bile."

Göz kapakları indi, kalın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini okşadı. "Haklısın. Birbirimizi profesyonel bir tanıdık dışında başka bir şey olarak görmeyi bırakmalıyız."

Başımı salladım ve o da dizime vurdu. O kibirli bakışı beni etkiledi. O buzun altında ne kadar ateşli olduğunu biliyordum.

"Rossi Motor Zone ile görüşmeler yaparken seninle ilişkiye girmek benim için dikkatsizlik olur."

Omuz silktim. "Zaten karışmış olduğumuza göre, dikkatsiz olan sensin."

"Jake... Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu yüzden bu gece buraya geldim, nasıl davranacağımızı konuşmak için geldim."

Çenesini kaldırdı, profesyonel yüzü yerine oturdu. Onu kızdırdığımda kızarmayan yüzü. Muhteşem görünüyordu. Ve ciddi. Buraya gelme amacını yerine getirip tatmin olması için ona uymaya karar verdim.

"Bunu nasıl hayal ediyorsun, Clara?" diye sordum.

"Dediğim gibi, profesyonel arkadaşlık. Skyridge'de aramızda olanlar orada kalacak. Denver'da, potansiyel iş arkadaşlarıyız, daha fazlası değil."

"Daha fazlası olursa ne olur sence?"

Hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldı. "Olmayacak. Ama varsayımsal olarak, müzakereleri zorlaştırır ve anlaşma olmazsa

, biz..."

"Bu mümkün mü?"

Jeremy altını ıslatırdı. MZ'nin buna ihtiyacı vardı. Elektrikli arabaların yavaş yavaş hakimiyet kurduğu bir dünyada, hayatta kalmak için odak noktamızı değiştirmek hayati önem taşıyordu. Rossi'nin çözüm olup olmadığı henüz belli değildi, ama Jeremy öyle olduğuna inanıyordu.

"Demek istediğim bu. Seninle iş hakkında konuşamam ya da kararlarımızla ilgili iç bilgileri veremem. Anlıyorsun, değil mi?" Gözleri benimkilere bakmadan önce birkaç kez kırptı, evet, anladığımı söylemem için yalvarırcasına.

"Tabii. Son birkaç saati işten bahsetmeden geçirdik ve hiç olmadığı kadar çok konuştuk. İşleri kapının dışında bırakmaya varım, ama ara sıra görüşmeyi bırakmamız gerektiğine katılmıyorum." Ona doğru eğildim. "Ama eğer istediğin buysa, bu geceden sonra yine yabancılar gibi olacağız."

Bunu söylemek doğru gelmiyordu, ama benim hayatımda ona yer açmak gibi bir niyetim yokken, onun hayatında yer edinmek için tartışmayacaktım. Skyridge'de yaşadıklarımız güzeldi. Onun kasabada kalmasıyla daha fazlasını yaşamayı umuyordum, ama yalvaracak bir adam değildim. O da bunu istiyorsa, gelip almalıydı.

Omuzları, onunla tartışmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi öne doğru düştü. Ama sadece bir anlığına. Sonra omuzlarını dikleştirip daha dik oturdu.

"Anlaştığımıza sevindim." En azından şimdilik.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Clara bulaşıkları yıkamama yardım etmek istedi ama reddettim. "Sonra yıkarım."

O seğirdi ve ben güldüm.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Çok," diye fısıldadı.

"Tamam." Onun sevimli olduğu için poposuna şaplak atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İkimizin de kabul edebileceği bir anlaşma yapalım. Benim evimde misafirler temizlik yapmaz."

İtiraz etmeye çalıştı ama başımı sertçe sallayarak onu susturdum.

"Benim evim, benim kurallarım, anne." Boş şarap kadehini ağzına kadar doldurdum. "Bunu oyun odasına götür. Sen orada bılardo masasını ısıtıp, bildiğim gibi dadına göz kulak olurken, ben bulaşıkları yıkarım. Anlaştık mı?"

Kaşları çatıldı ve alt dudağı sanki somurtmak istermiş gibi dışarı çıktı. İçinde kanlı bir savaş yaşıyor gibi göründükten sonra, sonunda pes etti. "Tamam Jake. Anlaştık, ama profesyonel davranmaya devam edeceğiz."

"Mmm. Bana birkaç dakika ver, hemen geliyorum." Lavaboya doğru döndüm, musluğu açtım ve işime koyuldum.

Clara benim onunla aynı fikirde olmadığımı fark ettiyse de, bunu yüzüme vurmadı. Bu iyi bir şeydi.

Asla tutamayacağım sözler vermem ve şimdi de vermeye niyetim yoktu.

BÖLÜM ON

Clara

O kadar uzun süredir oynamamış olmama rağmen, bıldarda beklediğim kadar kötü değildim. Bir zamanlar en sevdiğim oyundan ne zaman vazgeçtiğimi düşünürsem, bu zaman Miller'ın hayatıma girdiği zamana denk geliyordu.

Onun yanına mükemmel uyum sağlamak için kendimden kopardığım bir parça daha.

Jake, ben atışımı hazırlarken arkamda dolaşıyordu ve omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerinin kıcıma dikildiğini gördüm. Beni süzmesi için ona kızmalıyım, ama onun uygunsuz bakışları beni seksi ve arzu edilen hissettirdi. Ayrıca, bakmanın bir zararı yoktu, değil mi?

Ama... o arkamda dururken konsantre olamıyordum. "Git şuraya dur ve sıranı bekle."

Derin bir kahkaha attı, tüylerim diken diken oldu. "Sadece oyununu izliyorum. Eminim beni oyuna getirdin."

Masasının karşı tarafında durdu, sopasına yaslandı.

Yıkıcıydı.

Evinde ve kendi cildinde rahat olan bu Jake, başka bir dünyadan gibiydi. Saçları şekilsizdi, yüzünden geriye taranmak yerine alınına yumuşak bir şekilde düşüyordu. Gömleğinin pamuğu göğsüne yapışmış, düz karnını ve dar belini sıyrıyordu. Ve yıpranmış kot pantolonu, cebine elini soktuğunda yeterince aşağıya sarkmıştı

, elini cebine soktuğunda çıplak, altın rengi bir deri parçası ortaya çıktı ve hareket ettiğinde kalçalarındaki derin oluklar dalgalandı.

Bu geceden önce Jake'e inanılmaz derecede çekici buluyordum. Artık ona ulaşamayacağımı bildiğim için, çekiciliği katlanarak artmış gibiydi.

Ama Miller'la ilgili o kadar çok akıllıca karar vermişim ki, yine de her şey ters gitmişti. Bu gece kendime izin verebilirdim. Çocuklardan uzak, eğlenceli bir geceye ihtiyacım vardı ve Jake bunu hiçbir koşul olmadan sunuyordu. Tek yapmam gereken, kendimi bırakıp akışına bırakmaktı.

Tek gecelik bir eğlence.

Ona sırtıarak masaya eğildim, göğsüm neredeyse masanın örtüsüne değecekti ve atışımı hazırladım. Kas hafızam beni kurtarıyordu. Kollarım ve ellerim bunu nasıl yapacağını, nerede durmam gerektiğini, ıstakayı ne kadar sert vurmam gerektiğini hatırlıyordu. Mükemmel bir oyun oynamıyordum, ama Jake sırasını uzun süredir bekliyordu.

"Boom," diye fısıldadım ve topu köşe cebine soktum.

"Evet. Sen kurnaz bir köpekbaliğsın." Bana açık bir ilgiyle baştan aşağı baktı, dişleri dolgun alt dudağına gömüldü. "Clara Rossi'nin beni bilardoda oyuna getireceğini hiç düşünmezdim."

Dönerek şarabımı aldım ve ona doğru kaldırıp uzun bir yudum aldım. Akşam yemeğinde içtiğim içkilerle, bir taksi çağırmaya karar vermişim ve Marina o gece Nellie'ye bakacaktı, bu yüzden eve hemen gitmem gerekmiyordu, bu yüzden biraz daha keyif yapmaya karar verdim.

Jake'in yanında bunu çok sık yapıyordum galiba.

"Ben köpekbaliğı değilim." Masada dolaşarak bir sonraki atışımı aradım. Yanından geçmek zorunda kaldığımda kıpırdamadı, bu yüzden popom ona değdi ve elinden biri kalçamı sıktı. "Artık bu işte iyi olmadığımı düşünüyordum."

"Sen neye kafanı takarsan onda iyi olursun."

"Belki." Bir atış daha yaptım. Top yan tarafa çarptı ve dışarı çıktı. "Lanet olsun."

Jake devraldı. Yetkin ve kendinden emin bir şekilde, atışlarını arka arkaya soktu. Kibirlenmeden masanın etrafında dolaşarak en iyi açığı ararken, ben en yakın duvara yaslanıp gösteriyi izledim.

Külotum ıslak tenime yapışmıştı. Şarabımı yudumlarken, karnımın altındaki ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, ama bunun bir çözüm olacağından emin değildim.

Jake sekiz topu deliğe soktuğunda, bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştı.

"Tebrikler," dedim yumuşak bir sesle. "Rövanş maçı isterdim, ama bilardo masası seninle birlikte yaşadığına göre avantaj sende."

Nefesi dudaklarımı okşadı. "Bilardo masası bana sadık değil. Senin sıkıntını gidermek için oyunu çabuk bitirdim."

"Sıkıntım mı?"

"Evet." Ön kolunu başımın yanındaki duvara dayadı ama bana dokunmadı. Birazcık bile. "Burada sıkılmış görünüyordun. Belki bilardo sana göre değildir. Bir tur dart oynayalım mı Clara? Olur mu?"

Çenemi kaldırıp onun karanlık gözlerine baktım. "Belki. Oynamadan öğrenemeyiz."

Başımı geriye yaslayarak inledim. "Hiçbir şeyde bu kadar berbat olmamıştım."

Jake arkamdan güldü. "Dartta bu kadar kötü olmana şaşırdım. Sanırım senin yenemeyeceğin tek şeyi bulduk."

Bu, sarhoş kafamda öfke uyandırdı. "Dartta da üstesinden gelebilirim.

Sadece aptalca bir oyun.

Bana zaman ver, bu dart tahtası benim olacak."

"Rekabetçi olacağını biliyordum." Beni durdurarak dartımı atmamı engelledi. "Yardım edeyim. Nişan almayı çalışalım."

Başımı salladım. "Sanırım bu oyunda en önemli şey nişan almak."

"Haklısın."

Şimdi arkamdaydı, göğsü omuzlarıma bastırıyordu. Oda neredeyse dayanılmaz derecede sıcak olmuştu. Serinlemek için bluzumun düğmelerini açma isteğiyle boş elimi titrettim. Ama Jake bu kadar yakinken tek bir düğme yetmezdi.

"Buraya." Diğer kolunu etrafıma dolayarak elini karnımın üzerine koydu ve göbek deliğimin altına bastırdı. "Kalçalarını ve omuzlarını geriye çek. Dartın gitmesini istediğin yere bak. Sadece oraya odaklan, etrafındaki hiçbir şeye bakma."

Elini benimkinin üzerine koyarak dartı tahtaya doğru fırlattık. Tam isabet olmadı ama en azından tahtaya çarptı; son denememden çok daha iyi bir sonuçtu.

"Evet!" Sevinçle ayaklarımın ucunda zıpladım. "Başardım!"

Jake tısladı ve karnıma daha sert bastırdı, bu da kasıklarımı popomun üstüne getirdi. Bana bastıran kalın çıkıntının ne olduğu belliydi.

. Sonuçlarını düşünmeden, tekrar ayak parmaklarımın ucunda zıpladım.
"Siktir, anne," diye bağırdı. "Dikkat et."

Başımı omzuna yaslayıp ona baktım. "Beni sarabilir, kulağıma o hırıltılı sesle konuşabilir, istediğini gibi dokunabilirsin, ama ben kıpırdayamıyorum bile?"

Keskin bir nefes aldı. "Seni tahrik ettiğimi mi söylüyorsun?" "Ne sanıyorsun?"

Gözlerini sertçe kapattı ve titreyerek nefes verdi. "Bu yüzden söz vermem."

Parmakları kot pantolonumun düğmesine gitti ve orada durdu. O an ona hayır deyip eve gitme zamanıydı. Hiçbir şey olmamıştı. Buradan çıkıp gitmek çok kolay olurdu.

Hayır, kolay değıl, mümkün.

Bunun yerine, parmaklarına doğıru eğildim ve o bunu rızam olarak algıladı. Kot pantolonumun düğmelerini açtı, büyük elini içime soktu, külotumun kenarını tamamen atlayarak, iç çekerek bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Erimiş," diye sertçe fısıldadı. Külotumu yana itip alt dudaklarımı ayırdı ve parmaklarını kıvrımlarımın arasında kaydıldı. "Evet, Clara, azmışsın."

Dudakları boynumun yanına yapıştı ve ben ona karşı eridim. Serbest elini göğsümde yukarı kaydıldı, parmaklarını göğsümün etrafına doladı ve sıkıca yoğurdu.

Vücudumu kontrol edişini özlemiştim. Kendinden emin dokunuşlarını ve baş döndüren öpücüklerini. Onun tarafından tutulmayı, tenimin okşanmasını, onun tek ilgi odağı olmayı özlemiştim.

Elini kot pantolonumdan çıkardı ve beni tek bir akıcı hareketle kendine doğıru döndürdü. Dokunuşunun yokluğına itiraz edecek zaman yoktu, çünkü ağız benim ağızımın üzerindeydi, dili dudaklarımı ayırıp içeri daldı.

Omuzlarını kavradım ve ona karşılık verdim. Tanrım, *bunu* ne kadar özlemişim. Jake'den önce kimse beni bu kadar öpmemişti. Nefesimi kesip, bana kendi nefesini vermişti. Sakalları dudaklarımı ve çenemi sertçe çiziyor, dilini dilimde her derin kayışında hassas cildimi aşındırıyordu. Günlerce izi kalacaktı. Bıraktığı izleri kapatmak için makyaj yapmak zorunda kalacaktım. Ama gizlice makyajı silip kırmızı izlere bakarak onu hatırlayacaktım.

Başım dönüyordu. Ayaklarım yerden kesildiğini zar zor fark ettim. Jake beni bılardo masasına geri taşıdı ve popomu kenarına oturttu.

Uyluklarım hemen onun için açıldı ve o, hak ettiği yeri alıyormuş gibi aralarına girdi.

Kalçalarımı kavrayarak beni kenara çekti ve kalın ereksiyonunu benim dikişime hizaladı. Kot pantolonlarımızdan ve onun kot pantolonundan vücutlarımız birbirine ulaştı. Ağzımı vahşice öperken boynumu avuçladı. Bunu başka bir kelimeyle ifade edemezdim. Bana, benim hoşlandığımı bildiği şekilde sert davranıyordu, çünkü bunu bana göstermişti. Dişleriyle beni ısırdı, narin tenimi çekiştirdi, sonra dişlerini dilinin yerine koydu, acı veren ısırıkların izlerini yaladıktan sonra ağzıma daldı ve nefesimi çaldı.

Gömleğine, sonra sıcak tenine yapıştım, tutunmak için tırnaklarımı batırdım, gidecek yer olmamasına rağmen onu daha da yaklaştırmaya çalıştım.

"Jake," diye inledim öpücüğünün arasında.

Boynumdaki tutuşunu güçlendirdi. "Adımı bir daha öyle söylersen, senin o ihtiyaç içindeki küçük amcığını yalamak zorunda kalacağım. Başka çare yok."

Oh, bu hoşuma gitti. Bunu istiyorum. Evet.

Dudakları, gömleğimin üzerinden meme ucumu yuvarlarken, hızla atan nabzıma yapıştı.

"Jake. Lütfen." Bu acıyı dindirecek bir şey için yalvararak tekrar inledim.

Jake hiç vakit kaybetmedi. İki eliyle kot pantolonumun bel kısmını tutup çekti, ben de kışımı kaldırarak ona yardım ettim. Neredeyse hiç çaba harcamadan pantolonumu ve külotumu çıkardı.

Bunun neden iyi bir fikir olmadığını hatırlayamadan, dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı genişçe açtı. Oyun odasının parlak ışıkları altında bana bakarken ikimiz de tamamen hareketsiz kaldık. Ciğerlerim sıkıştı. Parmaklarım masayı kaplayan pahalı özel keçeğe gömüldü.

"Muhteşem kadın," diye mırıldandı ve iç uyluklarımın yumuşak derisini öpmek için hareket etti. Dudakları tepe noktama doğru kaydı ve derin bir nefes aldı, göz kapakları benim kokumu içine çekerken titriyordu. Daha fazla gecikmeden yüzünü amıma gömdü ve ıslak etimi emdi. Dış dudaklarımı ısırdı, baskı o kadar şiddetliydi ki tavana doğru çığlık atmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Evet, tatlım," diye teşvik etti. "O sesi bana ver."

Ben hiç çığlık atan biri olmamıştım. Kadınların bunu sadece pornoda yaptığını, erkeklerin fantezilerini canlandırdığını düşünürdüm. Ama hepsi oyunculuktu. Gerçek hayatta olan bir şey değildi, en azından benim hayatımda. Aslında Jake'den önce yatak odasındaki deneyimlerim büyük ölçüde sessiz geçmişti.

Beni ilk kez ıglık attırdığında, ıglığını bastırmak için yzümü yastıkla kapattım ve o da hemen durup yastığı yere attı.

"Tepkilerini benden saklama, tatlım," diye homurdandı.

Ciddiydi ve ben yatakta nasıl sessiz kalabildiğimi merak ettim. Jake beni inletiyor, ağlatıyor, nefes nefese bırakıyor ve ıglık attırıyordu. Şimdi ise yalvarıyordum. Karnımda yanan ateşi söndürmesi için ona yalvarıyordum.

Parmaklarım saçlarına dolanmış, kalçalarını kaldırıp dilini sürmek için yukarı doğru ittim. Bana gülümsediğini hissettim, ama beni yalamaya, emmeye, ısırmaya devam etti. Sonra parmağını merkezimden öteye kaydırđı, kıcıımın arasına girip açıklığını buldu. Orada kendi ıslaklığını ovuşturmasıyla karnım gerildi.

Parmağını içime bastırdığında kalçalarım masadan havaya uçtu ve daha derine girdiğinde çıkardığım ses insanlık dışıydı. Avucunu karnıma bastırarak kalçalarımı masaya geri itti. Onunla mücadele ettim ama beni sıkı bir baskı ile orada tuttu, dilini amımda sikip ikinci parmağını kıcıma soktu.

Bu çok fazlaydı ama yetmiyordu. Son engeli aşmak için daha fazlasına ihtiyacım vardı. Terden buğulanmış gövdemin aşağısına uzandım, klitorisimi ovmam gerekiyordu. Ona dokunup birkaç kez yuvarlayabilirsem, ihtiyacım olanı elde edebilirdim.

Elim Jake'in elinden geçer geçmez, onu uzaklaştırdı.

"Benim." Yüzünü bana o kadar derine gömmüş ki sesi boğuk çıkıyordu, ama mesajı açıktı.

"Gelmem lazım," diye sızlandım. "Artık dayanamıyorum. İzin ver? Lütfen?"

"Mmm." Onun homurtusu omurgamda titremeye neden oldu, ama bu bir cevap değildi. Cevabı, parmaklarını vücudumdan çekip beni kalalarımından tutup öne doğru çevirdiğinde aldım. Sonra ağzı yine üzerime geldi ve kıcıımdan amıma kadar çılgınca yaladı. Tırnaklarım daha uzun olsaydı, bilardo masasını paramparça ederdim. Tutunacak hiçbir yerim yoktu ve buna çok ihtiyacım vardı. Aksi takdirde düşecek... ya da yüzecektim.

Parmakları kıcıma girerken, dudakları da benim ihtiyaç duyduğum, şişmiş klitorisimi sardı.

"ok fazla," diye bağırdım, dişlerimi sıkarak. Çok fazla değildi, ama şimdiye kadar yaşadığımın çok daha fazlasıydı. "Lütfen, Jake. Lütfen."

Emdi ve itti, emdi ve itti, ve onu her yerde hissettim. Sanki beni öpüyor, meme uçlarımı yalıyor ve ayak parmaklarımı ısırıyormuş gibi.

Ama beni doruğā çıkaran bu değildi. Hayır, içinden gelen boğuk zevk inlemesi son darbe oldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve

vücudumun geri kalanı gerildi, patladım, toparlandım ve tekrar patladım. O da benimle kaldı, uyluklarımı tuttu, dudakları ve burnuyla aralarına girerek beni okşadı.

Kemiklerim eridiğinde ve tatmin olduğumda, beni koltuğa çekti ve kucağına oturttu. Hâlâ kaya gibi sertleşmişti ama kendi zevkini aramak için hiçbir hareket yapmadı.

"Jake," diye iç geçirdim.

"Mmm." Kolumu yukarı aşağı okşadı, burnu saçlarımda. "Sen de benim adımla öyle söylediğinde."

"Peki ya sen?" "Ben neyim?"

Bacağımla onun ereksiyonunun üzerine koydum. "Bu."

"Senden bir şey almak için yapmadım Clara. Mesele o değildi."

Gözlerimi açtığımda, onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştım. Ciddiydi. Bu anı sadece benim tatmin olmamla geçiştirmiş ve bundan mutlu olacaktı.

"Yapmadığını biliyorum." Onun kollarından kurtulup, ben de dizlerimin üzerine çöktüm. "Ama sen benim istediğimi yapana kadar bu odadan çıkmayacağız."

Önünde diz çökmüşken, göz kapakları ağırlaşmış, parmak eklemleri yanağıma değiyor, ağzı yarı gülümser bir şekilde.

"Yapman gerekeni yap, anne."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, fermuarını indirip güzel, pürüzsüz penisini serbest bıraktım ve parmaklarımla onu sardım. Titredi ve ben de yavaşça pompaladım.

"Senin adını benimki gibi haykırmanı istiyorum." "Mmm."

Kalçalarını salladı. "Başla."

Başımı kucağına düşürdüm ve dudaklarımı onun geniş başının üzerine kapattım. Bu, ondan bir inilti koparmak için yeterliydi. Ağzım doluyken gülümsedim.

Bu odadan çıkmadan önce benim dışındaki tüm isimleri unutturacaktım.

Sonuçta burası oyun odasıydı ve ben bu oyundan galip çıkmaya niyetliydim.

ONIKINCI Bölüm

Clara

BU BİR RÜYA OLMALIDIR.

Hiç çaba sarf etmeden orgazm olduğum, gerçekten güzel bir rüya. Sonuçta uyuyordum. Jake'in yatağında, oyun odasında ve ardından duşunda birbirimizi yalayıp yaladıktan sonra geceyi geçirdiğim yerde.

Bu yatak özel güçlere sahip olmalıydı. Hayatımın en iyi uykusunu uyumuştum ve şimdi orgazmın eşiğindeydim...

Kukuma çarpan sert bir kahkaha beni uyandırdı. Bu bir rüya değildi ve bacaklarımın arasındaki kafa kesinlikle Jake'indi.

Bu kadarı yeterliydi. Bunun gerçek olduğunu ve Jake olduğunu bilmek beni kendimden geçirdi. Omurgam kavislenerek, uykudan uyanıklığa geçerken sessizce boşaldım, ama bu boşalma hiç de zayıf değildi. Tüylerim diken diken oldu ve Jake karnımı öperken, sezaryen izimi yalamak ve sakalını göbek deliğimin altındaki yumuşak şişkinliğe sürtmek için duraksarken, uzuvlarım titredi.

Beni yanıma çevirerek, çok daha uzun vücudunu benimkinin arkasına yerleştirdi ve ben bacağımı kaldırarak penisinin kıvrımlarımın arasına kaymasına izin verdim.

"Saat kaç?" diye sordu, bu adamın dışında bir dünya olduğunu hatırlamaya başlayarak.

"Erken." Kulak mememi öptü, sonra da altını, beni titretmeye başladı. "Alarmı kurdum. Eve gitmen gerekene kadar vaktimiz var."

"Akıllı adam." Başımı geriye eğip sakalına süründüm.

"Ben, kendisine ayrılan sürede kadınına mümkün olduğunca çok sevişmesi gereken bir erkeğim."

Geri çekilip hizaya gelene kadar, içime girdi. İnlemelerimiz uyumluydu ve ağzı sertçe ağızıma yapıştı.

"Prezervatif lazım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Son istediğim şey içinden çıkmak, ama ben..."

Belki yarı uykulu olduğumdandır, belki de bu adam beni aptallaştırdığı içindir, ama onu içimde tutmak için etrafını sıktım.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım ve rahim içi araç var."

O içini çekerek başını başıma yasladı. Pişmanlığın sesi nasıldır, bilirdim.

"Senin tahmin edemeyeceğin kadar çok, tatlım, ama ikimizin de güvenliği için prezervatif kullanmalıyız. Prezervatifsiz girmemeliydim. Sen çok baştan çıkarıcısın, kendimi tutamadım."

Yatağının başucundaki prezervatifi almak için yanımdan uzaklaştı ve içimi bir hayal kırıklığı kapladı, ama prezervatifi hızlıca taktı, şüphelerimin ona olan arzumun önüne geçmesine izin vermedi. Bana tekrar girdi, kafamdaki rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırdı ve bir bacağına bacaklarımin arasına sokarak beni arkadan sardı.

Göğüslerimi avuçlayarak boynumu ve omuzlarıma öptü. Yavaş, tembel bir ritimle hareket ediyorduk, diğer tüm seferlerimizden çok farklıydı. Belki de otel odasında uyanmasını beklemeseydim, böyle olurdu. Ya da belki artık birbirimizi biraz daha iyi tanıdığımız için, arzudan başka bir şey ifade etmek daha güvenliydi.

Ne olduğunu bilmiyordum, sadece daha önce böyle bir şey yaşamadığımı biliyordum.

"Seninle daha sık uyanmam lazım," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Uyanmanın en iyi yolu bu."

Kolunu dizimin altına soktu ve yukarı kaldırarak daha derine girdi. Ağızım açıldı ve kendimi onun sert sikişine teslim ettim. Kalçaları her kalçama çarptığında derilerimiz birbirine çarpıyordu, kulağıma inleyerek ne kadar tatlı olduğumu mırıldandı. Parmaklarıma göğsündeki parmaklarının arasına geçirdim ve titremeye başlayınca çenesini ısırdım.

"Bekle beni Clara. Seninle gelmek istiyorum."

"Acele et."

"Seni uçurumun kenarına kadar kovalıyorum, bebeğim."

Kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti, çarpışmamız zevk dolu bir kakofoniye dönüştü. Kendimi tutmak neredeyse imkansızdı, ama dudaklarımin kenarını ısırdım

dudaklarımı ısırđım, bekledim, bekledim...

"Mmm... orada." O, olabildiğince derine daldı ve öylece kaldı. "Orada, Clara. Kendini bırak."

Ve bıraktım.

Onun nabız gibi atan uzunluğu ve vücuduma sıkıca sarılması beni kemiklerimi sarsan bir orgazma sürükledi. Çenem titredi, dişlerim birbirine çarptı. Jake'in sıcak, pürüzlü eli çenemi kavradı, sabit tutarken dudakları omzumda gezindi.

Birlikte gevşedik, kas kas gevşerken birbirimize rahatladık. Kondomu çıkarmak için çekilmek zorunda kaldı, ama beni sarmalamaya devam etti. Uykuya dalmak üzereydim ki omzuma şaplak gibi bir öpücük kondurdu.

"Alarmım yakında çalacak. Seni bütün gün burada tutmak isterdim, ama kız arkadaşının yanına gitmek istediğini biliyorum."

"Mmm. Haklısın."

Ondan uzaklaşıp sırt üstü uzandım. Üzerimde o yokken ve o anı yaşamadan, birdenbire kendimi çok, çok çıplak hissettim ve çarşafı yakaladım ama sadece ortasından bir köşesini çekebildim. Başımı kaldırıp kendime baktım, onun panjurlarından sızan parlak sabah ışığında neredeyse parlıyordum. Ama soluk tenimden daha kötüsü, bacaklarımdaki parıldayan sakallardı.

Dün gece bilerek tıraş olmamıştım, böylece sonunda... şey, bu hale gelmeyecektim. Ama Jake, ağzını bana değdirdiğinde her şeyi unutturmayı başarırdı. İtalyan genlerimden kalma kıllı bacaklarım bile.

"Orada çok düşünüyorsun galiba." Dirseklerine yaslanıp alnıma dokundu. "Bunun bir daha olmaması için nedenler mi arıyorsun? Daha yatağımdan kalkmadan?"

"Hayır, kesinlikle öyle düşünmüyorum." *Düşünmem gerekse de.* "Tıraş olmadığım için üzgünüm. Böyle bir şey yapacağımızı bilseydim, tıraş olurđum, ama..."

"Tıraş olmadın mı?" Elini çıplak bacaklarımdan üzerinde gezdirdi, alnı kırıştı. "Evet, olmadın. Tüylerin var."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Çok utanıyorum. Asla böyle bir şey yapmam. Ben..." "Clara, hadi ama. Saç bu. İkimizde de var. Ayrıca, senin herhangi bir yerinden

senin hiçbir yerinden tahrik olmadım mı?"

Ellerimi yavaşça indirip ona dikkatle baktım. "Hayır. Benden hoşlanıyor gibisin."

O güldü. "Evet. Bunu kaçırmadığın için sevindim. Ben küçük bir çocuk değilim. Biraz saç, altındaki hazineye ulaşmamı engelleyemez. Kafandan bu saçmalığı çıkar. Sana her zaman mükemmel olma ihtiyacını aşılayan kişi bir iki ders almayı hak ediyor."

Miller'ın bacaklarımın en ufak bir kıllığı olsa bile beni reddettiği anlar aklıma gelince göğsüm sıkıştı. Her şeyi tıraş etmezsem bana oral seks yapmayı reddediyordu. O zaman bile, şans eseri olurdu. Yıllar boyunca, onun yanında mükemmel görünmeye çalışarak eleştirilerini önlemeye çalıştım.

Eski sevgilimin yaptığını söylemek için ağzımı açtım ama bir kelime bile çıkamadan evin önünden yüksek bir ses geldi. Belki bir kapı duvara çarpmıştı.

Jake yataktan fırladı ve ben de oturup çarşafı göğsüme çektim. O yatak odasının kapısına doğru ilerlerken bir çift eşofman altı giydi.

"Hayatım, biz geldik!"

Bir kadın sesi, antre yönünden duvarlardan yankılandı, ardından bir susma sesi ve iki mırıldanma sesi geldi.

Jake hızla döndü, telaşlı hareketlerinde paniğin izi bile yoktu, yüzü taş gibi sertleşmişti. Beni işaret etti. "Burada kal. Kapıyı kapalı tut. Ben hallederim."

Yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasında sertçe kapattı.

Neler olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, onun evinin anahtarını elinde tutan ve ona "tatlım" diye hitap edecek kadar yakın olan kadını, çıplak bir şekilde yatağında oturup bekleyemeyeceğimdi.

Mümkün olduğunca çabuk giysilerimi giydim. Saniyeler geçtikçe utanç duyuyordum. Jake hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve gerçek şu ki, evli olup olmadığını dışında hiçbir şey sormamıştım. Bildiğim kadarıyla ciddi bir ilişkisi olabilirdi.

Eğer öyleyse, onun sırrını saklamaya ortak olamazdım ve onun emirlerini yerine getirmeye hayatta razı olamazdım.

Kapıyı sessizce açtığımda ilk duyduğum şey Jake'in alçak, mutsuz sesiydi. "Önce aramalıydın," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Aradım Jacob. Cevap vermemen benim suçum değil." Kadının sesi o kadar alçak değildi ve alaycı bir tonu vardı. "Neden bu kadar sinirlendin ve rahatsız oldun... ohhh, misafirlerin var, değil mi?"

Köşeyi dönüp baktığımda Jake'i, leggings ve kısa bir üst giymiş, uzun bacaklı güzel bir sarışınla birlikte, çıplak göğsünü kollarının arasında sıkıştırmış halde gördüm.

Jake homurdandı. "Önemli değil."

"Onu buraya getirdiğine göre önemli biri olmalı. Biriyle çıkıyorsun ve..."

Elini havada salladı. "Önemli bir şey değil dedim Carly. Tanrım. Sadece bedensel bir ihtiyacı gideriyorum."

Carly güldü. "Aman Tanrım, utanıyor musun? Kız kaç yaşında?"

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve öfkeli bir boğa gibi homurdandı. "Tam tersi. O benden büyük ve neyin ne olduğunu biliyor. Ben ona ilgi gösteriyorum, o da beni hayatına alıyor. Sadece zevk alıp gitmekten başka bir şey değil."

Kalbim durdu, burkuldu ve ayaklarıma düştü. *Vay canına*, bu çok acıttı. Daha da kötüsü, o haklıydı. Göstermeye çalıştığım tavırlara rağmen, onu çok kolay hayatıma almıştım.

Oradan çıkmam gerekiyordu, bu onları geçmek anlamına gelse bile. Çantam ve ayakkabılarım kapının yanında olmasaydı, bu garip durumdan kaçmak için pencereden atlayabilirdim.

Sonra yanlış bir şey yapmadığımı hatırladım. Jake, bana emirler yağdıran ve evinin anahtarını verdiği muhteşem kadına hakkımda kötü konuşan pislikti. Yanından geçmeme katlanmak zorundaydı. Orada oturup sessiz kalmayacaktım.

Derin bir nefes alıp onlara doğru yürüdüm. Beni hemen fark etti ve sert bakışlarını bana çevirdi. Sarışın kadın onun neye baktığını görmek için dönünce, onun ne kadar *genç* ve güzel olduğu dikkatimi çekti.

"İzninizle, ayakkabılarımı ve çantamı alıp gideyim."

Jake boğuk bir ses çıkardı ve sarışın kadın bana yol vermek için kenara çekilirken sempatik bir gülümseme attı. Gözlerimi önüme dikerek aralarından geçtim. Onlara sırtımı dönerek ayakkabılarımı giydim ve çantamı aldım.

"Clara," diye homurdandı Jake.

Omzumun üzerinden el salladım. "Çıkış yolunu biliyorum." Tabii ki kilidi açmaya çalışırken beceriksizce uğraştım ve şimdiye kadar çok sorunsuz giden kaçışımı yavaşlattım. İçim titriyordu ama aslında

kendimi çok soğukkanlı bulmuştum. *Neden bu kilit açılmıyordu?*

Kapıyı açmak için geçen birkaç saniye, bana bir ömür gibi geldi ve Jake'in sırrının bir başka katmanı daha ortaya çıktı.

"Baba! Çim hokeyi sopamı unuttum!"

Jake Hayes bir babaydı.

Ve bunu söylemeyi hiç akıl etmemişti.

BÖLÜM Otuz

Jake

SAGE, benim başımın içindeki karışıklığın farkında bile olmadan, hokey sopasını sallayarak merdivenlerden aşağıya doğru koşarak geldi. Ve bu *büyük* bir karışıklıktı. Henüz kafamda bir düzen tutturamamıştım ve çocuğum buradayken de tutturamazdım.

Clara, Sage salona girerken evimden dışarı fırladı. "Vay canına, o kadın kimdi?" Sage'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kapıya koşarak kapıya koşarak yan pencereye yüzünü dayadı. "Çok yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. O ayakkabılarla nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyor? Anne, senin de o kadar yüksek topuklu ayakkabın var mı?"

Carly güldü ve kızımızın yanına, dar pencereye geldi, ikisi de Clara'yı izliyordu. "Çıplak ayakla yürürken tökezlediğimi biliyorsun. Ama o çok kolaymış gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet," dedi Sage, sonra bana dönüp sordu. "O kim?"

İşte bu yüzden bunu yapmamalıydım. Evime kadınları getirmezdim ve kesinlikle çocuğumun onları görmesine izin vermezdim. Bağlanmadan bir ilişkiyi açıklamak benim için eğlenceli bir şey değildi. Ama Clara'yı tanımlamak için de doğru bir ifade değildi.

Carly, olması gerektiği gibi benim yerime konuştu. Onların burada olmaması gerekiyordu, bu yüzden bu kısmen onun da hatasıydı.

"Onlar babamın arkadaşları. İkisi de erkenci, bu sabah hızlıca bir kahve içtiler ama kadın eve gitmek zorunda kaldı," diye açıkladı Carly.

Sage, ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken kaşlarını çattı. On üç yaşında ve çok zeki olan Sage, muhtemelen bizim söylediklerimize inanmıyordu, ama henüz genç ve tatlıydı, kafasında başka olasılıklar listesi hazır değildi.

Sage kollarını kavuşturarak beni süzdü. "Gömleksiz kahve mi?"

Evet, bu çocuk benim için fazla akıllıydı. "Her yerine döktüm. Çıkarmak zorunda kaldım, yoksa üçüncü derece yanık olacaktım. Beni canlı canlı yakmak istemezsin, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Abartıyorsun."

Konuyu Clara'dan uzaklaştırmak için elindeki sopaya doğru başımı salladım. "Hokey sopanı unuttun mu? Hokey oynamak için en önemli şey değil mi? Cidden mi?"

"Evet, ama çok geç olmadan hatırladım, önemli olan bu." Kaşlarını çattı. "Sanırım kahve arkadaşınla buluşmanı böldüm. Bayana geri gelmesini söyle. Annemle gitmemiz gerek."

Kızıma karşı hissettiğim duygular beni sarsarak geriye doğru savurdu. "Sezonun ilk maçını kaçıracağımı mı sanıyorsun?"

Sage, alışılmadık bir şekilde kararsız bir şekilde alt dudağını ısırdı. "Ama bugün annemle geçireceğim."

Carly'ye kaşlarımı kaldırdım. "Sage'in maçına gitsem sorun olur mu?"

Carly avuçlarını kaldırarak oyuna katıldı. Her zaman orada olmak istediğimi biliyordu. "İtirazım yok."

"O zaman karar verildi. Siz gidin. Ben temizlenince oraya gelirim."

Kızımın gözleri kısıldı. "Üstüne bir şey giy, lütfen."

"Evet, Sage, senin maçlarına gömleksiz gelmemle ünlüsün." O kıkırdadı. "Sadece emin olmak istedim."

Onu kendime çekip hızlıca kucakladım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Sahada elinden geleni yap. İyi bir sporcu ol, ama dirseklerini kullanmaktan çekinme."

Carly araya girip kızımızı benden aldı. "Yeter artık ikiniz. Acelemiz var, biliyorsun," diye Sage'e hatırlattı. "Gidelim."

Carly'ye selam verdim ve Sage'e göz kırptım. "Sahada görüşürüz, kaplan." Takma ismine gülerek "Hoşça kal, baba. Gömleğini unutma." dedi.

"Unutmam," diye söz verdim, o kapıdan koşarak çıkarken.

Carly bir an durakladı. "Üzgünüm. Evde biri olduğunu bilseydim, en azından... evine dalmak yerine başka bir şey yapardım."

"Anlıyorum. Yakın gelecekte böyle bir durumla karşılaşacağımı sanmıyorum, ama içeri dalmamak hoş bir değişiklik olurdu." O sözlerime tepki veremeden kapıya doğru başımı salladım. "Gitsen iyi olur."

Gözlerini devirdi. "Tamam. Sahada görüşürüz." Kapıya doğru yürüdü, sonra birden dönüp nefes nefese kaldı. "Portakal getirmemiz gerekiyordu. Kahretsin, tamamen unuttum. Ne yapacağım? Hemen gitmeliyim..."

Elimi kaldırdım. "Portakalları ben alırım."

Gülümsedi. "Hayatımı kurtardın Jacob. Görüşürüz!"

Carly'nin kafası vücuduna bağlı olmasa, her şeyi unuturdu. İkimiz için de şanslıyız ki, Sage'e bakma konusunda kendini toparlayabiliyordu. O doğduğunda biz henüz ergenlik çağındaydık ve ben küçük kızımın hayatının ilk birkaç haftasını sersemlemiş bir halde geçirirken, Carly yeni rolüne sanki nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi uyum sağlamıştı. Ben de sonunda o noktaya geldim. Kızımı dünyaya değişmem. Ama Sage dünyaya geldiğinde ben daha on sekiz yaşında bile değildim.

Şimdi o ergenlik çağına girmişti ve ben yine aynı noktaya gelmiştim, tamamen hazırlıksız, ama bu sefer küçük kızımın büyümeye başlaması için. Lanet olsun, gelecek yıl *liseye* başlayacaktı, benim doğduğumdan sadece birkaç yaş küçük olacaktı. Anlaması imkansızdı ve bunu çok sık düşünürsem çıldırırdım.

Merdivenleri koşarak çıktım ve telefonumu aldım, Clara'ya bir açıklama ya da en azından bir özür mesajı yazmak üzereydim. Keşke ona söylediğim gibi yatakta kalsaydı, ama o zaman ne olacaktı? İkimizin de korumaya çalıştığı çocukları varken bizim bir geleceğimiz yoktu. Clara'yı Sage'le tanıştırtıp sonra ikimizin hayatından kaybolmasını istemezdim.

Telefonumu bir kenara atıp banyoya girdim ve duşu açarak ısınmasını bekledim. Böylesi daha iyiydi ve Clara'nın benimle tekrar oraya gitme konusunda ne kadar çekingen davrandığını düşünürsek, onun da aynı fikirde olacağından emindim.

Uyluklarımdaki ve kalçalarımın yanlarındaki tırnak izlerini görmezden gelerek hızlıca duş aldım. Clara ile aramızdaki bu ateş gibi, onlar da zamanla kaybolacaktı. Güzeldi, ama ben bunu bırakıyordum.

O ne isterse öyle yapacaktık.

Kolay. Karmaşık
değil.
Bu ikimiz için de daha iyi olacaktı.

BÖLÜM DÖRT

Clara

LUCA İLE ÖĞLE YEMEĞİ takvimimde sıradaki planımdı. Kardeşim hangi restorana gideceğimizi söylememişti, bu yüzden gitme vakti geldiğinde, karnım guruldarken ofisinin kapısını çaldım. Umarım Green Station'da rezervasyon yaptırmıştır. Özellikle hüzünlü, yalnız gecelerde onların salatalarını hayal ederdim.

Geçtiğimiz hafta böyle gecelerle doluydu. Jake'den hiçbir haber almamıştım, "siktir git, ezik" bile dememişti ve sessizliği bozacak olan ben olamazdım. İlişkimizin bittiği çok açıktı, ama en azından bir açıklama borçluydu bana.

Bir açıklama alacağımı sanmıyordum. Aslında, onu tamamen unutmak için aktif olarak çalışıyordum.

"İçeri gel," diye seslendi Luca.

Kapıyı açtım ve önümdeki manzarayı bir türlü anlayamadım. Birkaç kez gözlerimi kırptım, ama yine de anlam veremedim.

Kareli piknik battaniyesinin üzerinde, kardeşim ve karısı Saoirse oturmuş, aralarında Nellie vardı ve bebek havuçlarını munching ediyorlardı.

Nellie el salladı. "Merhaba anne."

Kapıyı arkamdan kapattım ve sırttan üçlüye kaşlarını çatarak baktım. "Merhaba tatlım. Seni burada görmeyi beklemiyordum," diye panik içinde zorla çıkardım.

"Onu parmaklıkların arkasından kaçırmasına yardım ettik," diye açıkladı Luca.

Saoirse hafifçe onun dizine vurdu. "Yani onu anaokulundan kaçırdık."

İkisi de Nellie'nin kreşinde benim resmi onaylı alma listesindeydiler, ama bu izni böyle bir şey için kullanacaklarını hiç düşünmemiştim. Onu sadece bir toplantıda geç kaldığımda, ben istediğimde almışlardı.

Luca parmaklarını salladı. "Sürpriz!"

Ben kıpırdamayınca Saoirse aceleyle çıktı, "Merak etme. Öğle yemeğinden sonra hemen geri getiririm."

Kız kardeşim gerçekten harikaydı. Uzun boylu, bal sarısı saçlı, çok güzeldi. İlk bakışta birçok insan ondan çekinir veya onun cadaloz biri olduğunu düşünürdü. Ama aslında tanıdığım herkesten daha alçakgönüllüydü ve bir yabancıya bile gömleğini verirdi. Kendime onun harika bir teyze olduğunu ve Nellie'yi ona güvenebileceğimi hatırlattım.

Derin bir nefes alıp, göğsümde dönen, çırpınan duyguları bastırmaya çalıştım.

Luca'nın kaşları düştü. Yüzümde görmek istemediğim bir şey görmüş olmalıydı.

"Hey," dedi nazikçe. "Sadece sana sürpriz yapmak istedik. Aşırıya kaçtıysak özür dilerim."

Başımı salladım, donmuş halimden çıkmaya çalışarak. "Hayır. Hoş bir sürprizdi. Sadece..." Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve sonraki sözlerim çaresizce olsa da, kendimi tutamadım. "Onu benden izin almadan bu binadan asla çıkarmayacağına söz ver."

Anında ciddi bir ifadeye büründü ve başını salladı. "Elbette,

Clara." "Ben de söz veriyorum," dedi Saoirse aynı ciddiyetle.

"Ben de söz veriyorum, anne," dedi Nellie. "Lütfen yanıma otur."

"Lütfen" dediğinde, bu kelime "bezelye" gibi geliyordu ve beni her seferinde gülümsetiyordu. Bugün de istisna değildi.

"Tamam, tamam." Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve battaniyenin üzerine oturdum, kızımın başını öptüm. "Öğle yemeğinde ne yiyoruz?"

Yemeğimizi bitirip Nellie, teyzesi Saoirse'nin ailesinin çiftliğindeki atları anlatırken onu dinlemeye dalmışken, Luca bana doğru eğildi.

"Düşünmeden söyledim," dedi.

Başımı salladım. "Üç yıl oldu. Artık unutmam gerek."

"Hayır, unutmamalısın. Ben daha iyi düşünmeliydim. Onu o kreşten başka kim alabilir ki? Saoirse, onu içeri almaları için bir damla kan ve bir tutam saç vermek zorunda kaldı."

"Abartıyorsun," dedim.

"Biraz abartılı. Demek istediğim, o güvende. Onu senden asla almam, alsam bile 12 saat içinde geri veririm. Üç yaşındaki bir çocukla ne yapacağım?"

Bu sözler sonunda kötü ruh halimden kurtulmamı sağladı ve güldüm. "Kızımı kaçırmaktan alıkoyan tek şeyin, ona ne yapacağını bilememen olduğunu bilmek beni mutlu etti."

"Anne gülüyor," dedi Nellie.

Mideme bir ağırlık çöktü. Bazen kızımın bu günlerde ne kadar dikkatli olduğunu unutuyordum. Endişeli veya panik olduğumda her zaman saklanamıyordum, ama onun beni gülerken görmesini çok daha çok tercih ederdim.

"Çünkü Luca amca çok komik."

Gülümsedi ve ağzının etrafına bulaşmış üzüm reçeli bile beni eritti.

"Aptal Luca amcayı seviyorum. Ata binebilir miyim?"

Saoirse'ye baktım. "Bu senin işin, Sershie teyze. Ben atlardan hiç anlamam."

Saoirse dört parmağını kaldırıp salladı. "Dört yaşına geldiğinde çiftliğe gidip seni en tatlı ata bindireceğiz. Nasıl olur?"

Nellie sertçe başını salladı. "Tamam. Ben tatlı bir ata binebilirim."

"Evet." Saoirse, Nellie'nin dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Tatlı bir kıza tatlı bir at."

"Bence annem de ata binmeli," dedi Luca azarlayarak. Onlara karşı olan nefretimi biliyordu. Ağızları beni hep ürkütmüştü, oysa ben hayvanları *severdim*.

Sorun dişleriydi. Çok büyük ve keskinlerdi. Kesinlikle korkunçtu. "Ben at seven bir kız değilim. Onlar çok... büyük."

Nellie dizlerinin üzerinde zıpladı. "Anne, lütfen. Sen de tatlı bir ata binebilirsin."

Kardeşıme öfke dolu bir bakış attım. Otuzlu yaşlarında evli bir adam olmasına rağmen, hala sadece küçük bir kardeşin yapabileceği şekilde beni kızdırmayı seviyordu.

"Bakalım," dedim, "bezelye" dediği için onu tamamen reddedemedim.

Saoirse günü kurtardı. "Aslında, eminim annen seni izlemeyi çok ister, Nell-Belle. At sürerken izleyemez, değil mi?"

Nellie bu mantığı kabul etti ve sonunda pes etti. Sershie teyzesiyle birlikte tatlı bir ata binerken onu izlememe izin verdi. Luca böyle bir mücevherle evlendiği için şanslıydı. Aksi takdirde, sırf ona inat etmek için yönetim kuruluna gidip onu kovdurup düşmanca bir devralma yapabilirdim.

Dördümüz birlikte güzel bir öğle yemeği yedik. İş günümün ortasında kızımı ve yengemi görmek gerçekten çok güzeldi, ama Nellie yerine dönene kadar içim rahat etmedi. Çoğu insan anlamayabilirdi, ama kreşin güvenlik önlemlerini görmek beni daha rahatlatmıştı. Kimse içeri girip onun büyükannesi olduğunu iddia edip onu alıp götürmezdi.

Yönetici katına dönerken asansörde parmaklarım titriyordu. Nellie'yi doğurduktan sonra işe döndüğüm hafta, Miller'ın annesi kreşe gelmiş ve içeri girmek istemişti. Nedense, ona izin verilmişti. O anda ebeveyn kameralarını izlemiyor olsaydım, ne olabileceğini düşünmek bile beni ürpertirdi. Zaten, kreşe kadar iki blok koşmak hayatımdan yıllar aldı. Bayan Fairfield dengeli bir insan değildi ve tek oğlu hapse girdikten sonra aklında çok az mantık kalmıştı.

Tepkim hızlı ve aşırı olmuştu, ama servetimi ve gücümü kızımı korumak için kullanamıyorsam, bunların ne faydası vardı? Bu yüzden Rossi kreşinin yapımını denetlemiştim. Artık Nellie'nin olabileceği en güvenli yerde olduğundan emindim ve Rossi çalışanlarının geri kalanı da birinci sınıf bir tesisten yararlanabiliyordu.

Herkes kazanmıştı ve Miller'la olanlardan sonra aklımı kaçırdığım yönündeki söylentiler de susturulmuştu.

Hâlâ bu kadar gergin olduğum için kendime kızarak ofisime döndüm. Dürüst olmak gerekirse, Jake'in evinden çıktığımdan beri gergindim.

Belki de onun varlığını yokmuş gibi davranmakta pek başarılı değildim, ama hayal gücüm hiç gelişmemişti. Her zaman gerçeklerle ilgilenen bir çocuktum. Anaokulu öğretmenim annemi aramak zorunda kalmıştı. Sınıfın geri kalanı kağıt tabak, tüy ve kağıt mendilden renkli canavarlar yapma ödevini yaparken, ben bir kitap okumuşum.

kitap okuduğumu söylemişti. Annemin bilmediği şey, kötü komşumuz Bayan Payton'ı çizmemem gerektiği söylenmişti ve aklıma gelen tek canavar o olmuştu.

Ama başım belaya girmedi. Annem yanağıma öpücük kondurup şöyle dedi: *"Dünyanın dönmesi için her türden insan gerekir. Bazılarımız canavarlar uydurur, bazılarımız ise onları gerçek dünyada görür."*

Keşke kocamı olduğu gibi görebilseydim.

Asistanım Thomas kafasını ofisime uzattı ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Salt Lake City'nin numaraları var mı?" diye sordum.

"Yok." Her zamanki gibi dramatik bir şekilde kapımda çöktü. Beş yıldır benimle çalışıyordu ve son dört yıldır gerçek kişiliğini göstermeye yeterince rahatlamıştı. "Günlerdir Greg Thorne'un asistanıyla uğraşıyorum. Gerçek bir kaltak. Beni ona bağlamıyor ve mesajlarımı da iletmediğini hissediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Greg onu yıllar önce kovmalıydı." Sonra parmağımı ona doğru salladım. "Bir kadına orospu demeni onayladığımdan değil."

"Hak ediyor." Thomas alnındaki sarı saçlarını geri attı. "Doğru, ama ofiste orospu laflarını en aza indirmek lazım."

Başını eğdi. "Şimdi sen benden daha çok söyledin."

Çenemi parmaklarımın arasına dayayarak sııttım. "Binanın üzerinde kimin adı yazıyor?"

O, öfkeyle nefes aldı. "Yoksa bunu yüzüme mi vurmak istiyorsun?"

Gülerek bilgisayar ekranına baktım, sonra asistanıma döndüm. "Salt Lake City'nin numaraları lazım. Samantha'yı telefona bağlar mısın lütfen?"

Dikleşerek kapı çerçevesine vurdu. "Hemen patron."

Böylece, en iyi bildiğim şeye geri döndüm: gerçekler ve rakamlar. Erkekler ve canavarlar benim için hâlâ bir gizemdi ve hayal gücüm onları anlamak için çok gelişmemişti, bu yüzden muhtemelen öyle kalacaklardı.

BÖLÜM 16

Jake

JEREMY her zamanki kendine güveniyle restoranı geçerek ilerledi. Burası onun alanıydı; *ofis dışındaki* işlerini yürüttüğü ve üstünlük hissettiği yer. Bu yüzden Rossi yöneticileriyle burada buluşmayı önermişti.

Rossi, herhangi bir karar vermeden önce bizi tanımaya kararlıydı. Motor Zone'un SWOT analizine bile başlamamışlardı. Jeremy ve ben hâlâ değerlendiriliyor ve ölçülüyor gibiydik.

Kendi hatalarımın, onların bizi yetersiz bulmasına yol açacağından korkuyordum. Bunu daha önce düşünmem gerekirdi. Clara'nın iki takım elbiseli adamın arasında oturduğu masaya yaklaşırken, buraya nasıl geldiğimi hatırladım.

Mum ışığında parıldıyordu.

Gülüyor, gülümsüyor, muhtemelen avukat veya analist olan adamlardan birine eğilerek fısıldıyor. Yumruklarım yanımda sıkı sıkıya kapanmıştı. Ona baktığımda mantığım işlevini yitirmişti. Her hali beni sersemletiyordu ve bu duyguya alışkın değildim, rahatsız ediciydi.

Luca ilk ayağa kalktı ve Jeremy ile bana dostça gülümsedi. Yanımızda bir ekip getirmemeyi tercih etmiştik. Jeremy, sonuçta Rossi ailesine bir aile şirketi olduğumuzu hatırlatacağımızı düşünmüştü. Onun

yanlış olduğunu söyleyemezdim, ama Rossi kardeşler ve ekibiyle karşı karşıya kalmak beni savunmaya geçirdi.

Luca elimi tuttu ve omzuma hafifçe vurdu. "Seni tekrar görmek güzel, Jake." Elimi kendi elinde çevirdi, bir an inceledi, sonra güldü. "Bugün garajda vakit geçirdin mi diye bakıyordum."

Zorla gülümsemeye çalışarak başımı salladım. "Hayır, pazartesi günleri garaj günüm.

Ofisten çıkabileceğim tek gün o gün."

Jeremy masanın etrafından Clara'nın yanına geldi. Elini nazıkçe sıktı, parmak uçlarını zar zor tuttu ve nedense bunun Clara'nın hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Onun örneğini takip ederek, aramızdaki erkeklerin isimlerini hemen unuttuktan sonra, ona elimi uzatmadan önce kendimi durdurup onları selamladım.

"Clara. Seni tekrar görmek ne güzel." Farklı koşullar altında, siyah elbisesinin vücudunun silüetini nasıl güzelce ortaya çıkardığını da eklerdim.

Bakışları benimkilerle buluştu, ama bu lanet olası ışıktaki okunması imkansızdı. Jeremy ile iş yemeklerinin yapıldığı yer hakkında konuşmam gerekecekti. Bir iş ortağı veya potansiyel ortak hakkında fikir edinmeye çalışırken mum ışığı pek uygun değildi.

İş ortağı.

Yumuşak elini benimkine soktu ve sıkıca sıktı. "Jake."

Jake'in adını nasıl "defol git" gibi telaffuz ettiğini bilmiyordum, ama başarmıştı. Onu dizimin üstüne yatırıp küstahlığını şaplaklarla öğretmek istedim. Bunun yerine doğru olanı yaptım ve elini bıraktım.

Jeremy doğal olarak Luca'nın yanına oturdu ve beni Clara'nın karşısına oturttu. Clara bana bir daha bakmamaya özen gösterdi. Ben konuşurken de, sipariş verirken de, masanın altında ayağımla onun ayağına yanlışlıkla çarptığımda da.

"Ee, Jake," diye başladı Luca, dikkatimi çekerek, "mekanik olarak nasıl başladın?"

Kendim hakkında konuşmak benim için doğal bir şey değildi. Yakın olduğum insanlarla bile, hele ki tanımadığım insanlarla hiç konuşamazdım. Ama bu oyunun bir parçasıydı, Rossi ailesiyle *dost* olmak, onların bize güvenmesini sağlamak.

"Bir çiftlikte büyüdüm ve her zaman tamir edilmesi gereken bir şeyler vardı. Başkasının yapmasını beklemekten yorulunca, kendim öğrendim."

Luca'nın kaşları düştü ve merakla öne eğildi. "Çiftlikte mi büyüdün?" Jeremy'ye baktı. "Sen şehirde mi büyüdün?"

"Annemiz farklı," diye açıkladım. Yaşlarımızı veya babamın evliliğini hesaplayan biri olsaydı, babamın yeminini bozduğunu ve benim onun zayıflığının ürünü olduğumu anlardı. Bu benim en sevdiğim konu değildi, ama utanç yükünü uzun zaman önce omuzlarımdan atmıştım. Sevgili babamın hataları benim değildi.

Jeremy henüz benim aydınlanma aşamama gelmemiştir. Ama o, başkalarının düşüncelerine çok daha fazla önem veriyordu. Yanında otururken onun rahatsızlığını hissettim, bu yüzden gaza bastım ve Johnathon Hayes'in gayri meşru oğlu olduğum gerçeğini geride bıraktık.

"Jer yazları benimle çiftlikte geçirirdi. Eskiden bir iki akü değiştirmeyi bilirdi."

Jeremy, rahatsızlığını gizleyerek güldü. "Uzun zaman oldu ama sanırım hala yapabilirim."

Luca ellerini kaldırdı. "Benim bildiğim tek şey bu." Dikkatini bana çevirdi. "Araçlarda çalışırken kaynak yapar mısın?"

Başımı salladım. "Bu aralar yok. Ama dediğim gibi, çiftlikteyken tamir edilmesi gereken şeyleri kendim öğrendim, kaynak yapmak da buna dahil."

Clara'nın yanındaki avukat konuştu. "Hâlâ o çelik mobil heykelleri yapıyor musun, Luca?"

"Evet," diye cevapladı. "Sanata istediğim kadar zaman ayıramıyorum ama bir yolunu buluyorum."

Clara omzunu avukatın omzuna yasladı. "Girişte asılı olan lambayı görmelisin. Luca o lambayı o alana özel yaptı. Çocukken altında uzanıp yaprakları ve dalları seyrettiğimiz ağlayan söğüt ağacına benziyor. Muhteşem."

Avukat çocuk ona doğru döndü ve sesini alçaltarak, "Bir ara görmek isterim," dedi.

"Belki görürsün," diye fısıldadı Clara.

"Ben de görmek isterim," dedim, istemeden daha keskin bir sesle. "Eminim bir fotoğrafı vardır. Hepimiz görebiliriz."

Clara bana bakmadı, ama bana doğru dalgalar halinde bir rahatsızlık yayıldı. Evet, bu gece benden hoşlanmıyordu, ama ben de onun yanındaki takım elbiseli adamla flört etmesini izlemekten pek hoşlanmıyordum.

Dikkatini bana çevirdi, kibirli tavırları doruk noktasına ulaşmıştı. "Sanmıyorum."

"Yazık." Ayağına dokundum, o da hızla ayağını çekti. Dikkatsizliği beni delirtiyordu, çocukça oyunlara başvurmak zorunda kalıyordum. Onunla oynamayı seviyordum, ama böyle değil. "Luca'da vardır herhalde."

"Uh, evet," diye cevapladı Luca, "Muhtemelen severim. Ancak akşam yemeğinde telefonumu çıkarmayı sevmiyorum. Sana daha sonra e-posta ile gönderirim."

Jeremy dirseğiyle bana sertçe vurdu ama son bir darbe daha vurmaktan kendimi alamadım. "Harika olur. Belki ona da e-posta gönder" — avukatı işaret ederek çenemi salladım — "böylece Clara'nın evine gitmek zorunda kalmaz."

Luca'nın bakışları keskinleşti, gözleri benimle Clara arasında gidip geldi. Clara avukatın koluna elini koyup benim duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldarken, ben yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

Jeremy araya girerek durumu kurtardı. "Luca, karın at biniyor diye duydum." Luca başını sallayarak bunu doğruladı. "Karım Anne, İngiltere'de at binerek büyüdü. Hâlâ batı tarzı binmeye alışmaya çalışıyor. Belki tanışabilirler ve Saoirse Anne'ye birkaç ipucu verebilir."

Gecenin geri kalanında Jeremy, konuşmayı tamamen kendi elinde tuttu ve doğrudan bir soruya cevap vermediğim sürece konuşmama izin vermedi. Bu benim için sorun değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu bizim normal dinamiklerimizden çok da farklı değildi. Jer konuşur, ben dinlerdim.

Bu gece de pek dinlemiyordum. Clara'nın kolu ile avukatın kolu arasından sızan ışık deliği dikkatimi dağıtıyordu. Avukat yirmili yaşlarında olmalıydı ve Clara'nın siyah giysileriyle ne kadar çarpıcı olduğunu görünce, saniyeler içinde pantolonunun içine boşalacak gibiydim. Clara bana bir mesaj vermeye çalışıyorsa, aynı zamanda yanındaki adama da işkence ediyordu.

Ayakkabımın ucuyla onun ayakkabısına dokundum. O da bacağıma tekme attı.

Onun şiddetine gülümsedim ve gözleri kısıldı.

Tepkime için hiçbir açıklama bulamıyordum, özellikle de onunla ilişkiyi kesme kararında kararlıydım ve tereddüt etmemiştim. Tabii ki, geçen hafta Sage vardı, bu yüzden Clara'yı görmek söz konusu bile olamazdı. Özür dilemek için telefonu açabilirdim, ama bizim... durumumuzun sonuna sessizliği tercih etmiştim.

Yine de, burada, bu kadınla işimin bitmediğini hissediyordum. Beni kıskandırmak için başka birini kullanmasından hoşlanmıyordum - niyeti ne olursa olsun - ve bunu ona açıkça söyleyecektim. Ama önce, halletmemiz gereken bir iş vardı.

Onu yalnız yakaladığım anda, bunu yapacaktık.

BÖLÜM Altmış

Clara

CLARA

Luca'nın benim için çağırdığı limuzinin arkasına binerken ellerim titriyordu. Bu çok gösterişli bir hareketti, ama o akşam yemeğinden sonra kendimi eve süremezdim ve en son istediğim şey şoförle ya da başka biriyle sohbet etmektir.

Kapı kapanır kapanmaz tekrar açıldı ve bir adam arka koltuğa kayd.

Deri ve rüzgar.

Hiç giymemişti ve bildiğim kadarıyla araba kullanmamıştı, ama Jacob Hayes yine de yol kokuyordu. Gözlerim kapalı olsa bile onu tanırdım.

Sinir bozucu.

"Neden arabamdasın?"

"Bana bak, sonra cevap vereceğim." Sanki hakkı varmış gibi dikkatimi çekti.

Başımı çevirip onun arkasındaki bir noktaya odaklandım. "Bana en son ne yapmamı emrettiğini hatırlıyor musun? Sonu nasıl olmuştu?"

O gülerek nefes aldı. "İyi gitmedi. Evimden öfkeli bir kadın fırladı..."

"Fırtına gibi çıkmadım. Sakin bir şekilde çıktım," diye açıklığa kavuşturdum.

"Öfkeli olduğunu inkar etme," diye alay etti.

Onun eğlencesine burnumun delikleri genişledi. Onun pislik davranışlarında eğlenceli hiçbir şey yoktu.

"Köpekmişim gibi durmamın söylenmesinden hoşlanmıyorum. Ve senin... ne olduğunu bilmiyorum, *kız arkadaşın mı, karın mı*? Hiç bahsetmediğin çocuğunla ortaya çıkıp beni gafil avlaman çok eğlenceliydi; ama sana söyleyeyim, benim hakkımda söylediklerin... haddini aştı."

"Anlıyorum, ama yalan söylemedim. Seninle ilk kez uyandım. Ondan önce, beni içeri alıp sonra gitmiştin."

Sonunda ona bakmak zorunda kaldım. Sanki söylediklerinin mantıklıymış gibi konuşuyordu ve aramızda olan biten her şeyi en aptalca şekilde yorumlamıyordu.

"O özel bir şeydi. Senin için bacaklarımı açmam *özel* bir şeydi. Seninle geceyi geçirmem, sana güvenebileceğimi düşünmeye başlamamdan kaynaklanıyordu." Kendi aptallığıma güldüm. "Bilmeliydim. Tehlikenin farkında değilim."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda bakışlarımı kucagımda kıvrılan parmaklarıma çevirebildim.

Sonra, rüzgarda uçuşan tüyler gibi, Jake konuştu. "Ben sana tehlikeli değilim, Clara."

"Tamam." Katılmıyordum. Beni onun gibi incitebilen herhangi bir erkek kesinlikle tehlikeliydi.

O inledi ve ben gözlerimi ona doğru çevirdiğimde, parmaklarını saçlarının kenarlarından geçirdiğini gördüm.

"Her şey berbat oldu. Farklı davranmalıydım, ama onların geleceğini beklemiyordum..."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Belli."

Yine inledi. "Clara, hadi ama. Onun benim karım ya da kız arkadaşım olduğunu gerçekten düşündün mü? Adamını başka bir kadınla yakalasa güler miydi sence?"

Tabii ki öyle düşünmemiştim, o anda ilk tepkim öyle olmuştu ama. Yine de, evinin anahtarı ve çocuğu olan bir kadın vardı. Benim onun için ne kadar kolay bacaklarımı açtığımı anlatacak kadar rahat hissettiği bir kadın.

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. O gece hiç olmamalıydı. Artık ikimiz de ilk başta yapmamız gerektiği gibi hayatımıza devam edebiliriz."

Paylaştığımız bankta yana doğru döndü, kolunu üstüne attı. "Hayatına devam etmek, hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş o adamla flört etmek mi demek?"

Bu kadar açıkça suçlanmaktan biraz utanarak burnumu çektim. Flört etmeyi hiç bilmediğim için bilinçli bir hareket değildi, ama Jake'in huysuz tepkisini görünce biraz abartmış olabilirdim.

Ama onu kışkandırmak için değil.

Aşağılanmış bir kadın gibi gösterilip, ondan intikam almaya çalıştığım izlenimi vermek hoşuma gitmemişti.

"Başka bir erkeğe genç demen komik." *İşte. Bu ona gününü gösterir.*

Bana doğru eğildi. "Yaş sadece rakam değildir, Clara. Ben onun bir erkek olarak kim olduğundan bahsediyorum. O takım elbiseyle onu küçük bir çocuk gibi kulaktan çekip sürükleyebileceğin izlenimini edindim. Zavallı adam, koluna dokunduğun için bir hafta boyunca testisleri ağrıyacak."

Gözlerimi devirdim. Bu çok saçmaydı. "Bunların hiçbirinin doğru olduğuna şüpheliyim." "Sen bakmadığın zaman dilini salladığını görmedin mi?"

Bir daha asla flört etmeyecektim. Trevor'la çalışmak zorundaydım ve Jake'in söylediklerinin en ufak bir kısmı bile doğruysa, bir sonraki brifingde kendimi inanılmaz garip hissedecektim.

"Jake..." Diye iç geçirdim. "Kes şunu. Vicdanını rahatlatmak için ne söylemen gerekiyorsa söyle de ikimiz de yolumuza bakalım."

Uzun ve sert bir nefes verdi. "Bak, o sabah olanlar için üzgünüm. Ben çok konuşan biri değilim ve bazen zor durumda kaldığımda istemediğim şeyler söylerim. Orada davranışım sana olan saygımın bir yansıması değildi. Konuyu bir an önce kapatmaya çalışıyordum."

"Tamam. Özür dilediğin için teşekkür ederim."

"Clara," diye dişlerini sıktı, "bana bu kibirli tavırları yapma. Seni artık çok iyi tanıyorum. Sen böyle biri değilsin."

Öfkelenerek, ona sert bir bakış attım. "Birbirimizi pek tanımadığımız kanıtlandı bence. Senin bir *çocuğun* var, Jake. Bunu hiç söylememelisin diye düşünmedin mi? Mesela, *benim* çocuğumla akşam yemeğine oturduğunda?"

Geriye dönüp bakınca, mantıklı geliyordu. Gerçek ayrıntılarda gizliydi. Nellie'ye karşı çok iyi davranmıştı, onu rahatça kucağına almıştı, yaşına uygun şekilde konuşmuştu, çocukların yemek oyuncaklarını profesyonelce birleştirmişti. Tüm bu ayrıntıları bir araya getirip doğru bir resim oluşturmak için doğru bilgilere sahip değildim

resme dönüştürmek için doğru bilgilere sahip değildim, ama geriye dönüp baktığımda her şey çok açıktı. Jake, Nellie'ye iyi davranıyordu çünkü kendi kızına da aynısını yapıyordu.

"Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum." Aramızdaki birkaç santimetrelik mesafeyi aşarak elini dizime koydu. "Nellie'yi koruduğunu anlıyorum. Ben de Sage'e karşı öyleyim. Onun yanına kadınları yaklaştırmam."

O gün yaptığı gibi yere işaret ettim ve onun sert sesini taklit ettim. "Lütfen burada kal. O benim kızım ve seni görmesini istemiyorum." Başımı eğdim ve kendime döndüm. "Sence böyle bir şey söyleyebilir miydin?"

Dizimi sıktı. "Dediğim gibi, o anda öyle oldu ve ağzımdan yanlış çıktı. Pazar gününe kadar evde olmaması gerekiyordu. Ve sen de sana söylediğim gibi kalsaydın..."

Çenem gerildi. "Ben emirlere uymam."

Bacağımı bırakıp çenemin yanını avuçladı ve yüzümü bana doğru çevirdi, neredeyse burun buruna geldik. "Bunun için de özür dilerim. Kendini benim yerime koyabilir misin? Nellie'nin ön kapıdan içeri girdiğini hayal et. Kızımın sana veya bana göre daha fazla korumaya ihtiyacı var. Tıpkı Nellie gibi."

Kendimden nefret ettim, ama kızı hakkında konuşmasını dinlemek ona karşı yumuşadım. Bir parçam onu kız babası olarak görmek istiyordu, ama daha büyük bir parçam onun bir baba olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Büyük, sert motorcu Jake Hayes bana babacan bir tip gibi gelmiyordu. Ama öyleydi.

İç geçirdim ve parmaklarımı onun elinin etrafına doladım, elini kucağıma indirdim. "İçgüdülerini anlıyorum. Bana söylediklerin için bir mazeret olduğunu düşünmüyorum

söylediğin şey için bir mazeret olduğunu düşünmüyorum, ama şiddetli koruyuculuğunu saygıyla karşılıyorum."

Kızını ve kadını sormaktan vazgeçtim. Beni ilgilendirmezdi.

O güldü. "Hepsi bu mu?"

Elimi çekmeye çalıştım ama o tuttu. "Evet. İşte bu. Sen özür diledin, ben kabul ettim, aramızda bir sorun yok."

"Kabul ettin mi?"

"İçtenlikle, evet."

"O zaman birkaç kelime söylesene, tatlım?"

"Neden önemli ki?"

Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde dolaşırken gözleri yüzümü taradı. "Emin değilim. Tek bildiğim, sana öyle bir acı çektirmek istemediğim ve şimdi iyi olduğunu bilmem gerektiği."

Çenemi kaldırdım. Jake'in dediği gibi, *kibirli bir* şekilde. "Tabii ki iyiyim."

Başını salladı. "İyi olduğunu biliyorum. Çelik gibi bir iradin var. Kimse seni yıkamaz. Demek istediğim, benimle aranın iyi olduğu. Söylediklerimi anladığın, bunun seninle ilgisi olmadığını bildiğin ve o sözlerin kafanda dönüp durmadığını. Senin hakkındaki düşüncelerimin, sana gösterdiğimden çok daha iyi olduğunu biliyorsun. Sana davranışımın bir engel olmayacağını biliyorsun. Nellie'nin babasının sana yaptıklarından hala kurtulmaya çalıştığını biliyorum ve onun bıraktığı acıyı iyileştirme yolunda seni engellediğimi düşünmek istemem."

Dudaklarım aralandı ve içimden yumuşak bir nefes çıktı.

"Bilmiyorum," dedim, bana *tüm bunları* anlattığı için elimden geldiğince dürüstçe.

"Tamam. O zaman seni oraya ulaştıracağız."

"Nasıl?"

Nefes alırken burun delikleri genişledi. "Bu işin bitmiş olması gerekiyordu."

"Bitti," dedim, ama bu, daha önce söylediklerim kadar samimi gelmiyordu.

Bana uzun uzun baktı, başım dönmeye başladı ve vücudum ona doğru eğildi. Bu adamda ne vardı? Ona kadar *"ateşe uçan kelebek" deyiminin anlamını* hiç anlamamıştım. Onun parlaklığı ve sıcaklığı beni çekiyordu, ama yanmayı reddediyordum. *Yapamazdım*. Nellie vardı. Beni mahvedeceğini bildiğim bir şeye kendimi kaptırırsam, ona ne faydam olabilirdi ki?

Elini kaldırıp boynumu okşadı. "Benimle çık."

"Ne?" Gözlerim onun gözlerine kaydı ve hissettiğim şaşkınlık bana da yansdı. Bunu söylemek istememiş miydi?

"Evet." Kendi kendine başını sallarken kaşları çatıldı. Bu fikri anında uydurmuştu. "Benimle akşam yemeğine çık. Benimle yürüyüşe çık. Sinemaya git. Sen seç. Bana biraz zaman verirsen. Seçimi bana bırakırsan, ben de seçebilirim. Seni tekrar mum ışığında görmek istiyorum. Başka bir erkekle flört etmediğin bir zamanda."

"Randevu mu?" Biz bunu yapmazdık.

"Evet, Clara. Çıkacağız. Sen ve ben. Bakalım nasıl gidecek." "Ama..."

"Bu karmaşık bir durum. İkimizin de korumamız gereken çocukları var. Ama bence birbirimizi anlayabiliriz ve bu iyi olabilir. Öyle hissediyorum."

O, bizim birlikte olmamızın karmaşıklığı hakkında konuşup duruyordu ve ben onun çıkmak istemesine takılmıştım. Bu, ondan duymayı beklediğim son şeydi.

söyleyeceği son şeydi.

"Bunu düşünmem gerek," dedim. "Fazla boş vaktim yok ve vaktimin çoğunu Nellie'ye ayırıyorum..."

"Kaçta yatıyor?" Kaşlarımı çattım.

"Genelde yedi buçuk."

"Tamam. Sen onu yatırdıktan sonra saat sekizde çıkarız. Onunla vakit kaybetmezsin ve sen de suçluluk duymadan tüm dikkatini bana verebilirsin."

"Peki ya sen? Sage ile vakit geçiremeyeceksin..."

Ağzı büküldü. "O iki haftada bir annesiyle birlikte. Bu iş yürürse, onu düşünmeden sana zaman ayırabilirim. Ve tatlım, bence bu iş yürüyecek."

"Bilmiyorum..."

Araba yavaşladı. Camın dışındaki manzara tanıdıktı. Karnımda bir rahatlama hissettim. Yolculuk neredeyse bitmişti. Yakında, bana tehlikeyi ve sıcak, sıcak geceleri hatırlatmayan havayı soluyabilecektim. Belki o zaman düzgün düşünebilirdim.

"Evet, düşünebilirsin," dedi sert bir sesle.

Evimin önünde durduk ve kalbim gırtlığıma kadar çıkarken elim kapı koluna uzandı. Bir parçam onun beni bırakmayacağını düşünüyordu.

"Burası benim
evim," dedim.

"Görüyorum."

"Sonra görüşürüz. Şoför seni arabana geri götürecektir." Eli hala boynumdaydı ve indirme niyeti yoktu. "İyi geceler, Jake."

Yavaşça başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Evet demedin."

"Söylemeyeceğim. Bu gece olmaz." Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. O kadar ani yaptım ki, ben tekrar uzaklaşmadan önce o bir şey yapamadı.

"Clara..." diye homurdandı.

"Bu hafta sonu planlarım var ve sen de muhtemelen gelecek hafta Sage ile birlikte olacaksın. Bu süreyi, birbirimizi gerçekten görmek isteyip istemediğimizi yeniden değerlendirmek için kullanabiliriz. Bilirsin, her şey bu kadar gergin değilken. Biraz ara verirsen, muhtemelen bu limuzinde bir şeyi kanıtlamak için bulunduğunu, benimle gerçekten çıkmak istediğin için değil, fark edeceksin."

"Ne kanıtlamak için?" diye sordu, sesinde keskin bir ton vardı. "Trevor'dan daha çok seni istediğimi..."

"Trevor da kim?" Eli üzerimde her zamanki gibi nazikti, ama sorusu keskin bir iğne gibiydi.

Bu beni gülümsetti. "Avukat çocuk. Trevor."

Alaycı bir şekilde güldü. "Trevor'ın seninle hiç şansı yok." "Senin var mı sanıyorsun?"

"Evet, tatlım, var. Sana bir hafta nefes alman için zaman vereceğim, sonra senin evetini almaya geleceğim."

Onun küstahlığı içimi arzu dalgasıyla doldurdu. Bu beni soğutmalıydı, ama Jake Hayes'te beni soğutan çok az şey olduğunu fark etmiştim. Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bacaklarım birbirine sıkıca yapışmış, o da bana doğru yaklaşıyordu. O yaklaşıyor, ben kapıya kadar geri çekildim.

Sonra gidecek yer kalmadı.

Etrafta kimse yoktu ama bana alçak sesle, sır vererek konuştu. "Bilmemen gereken bir şey var. Evet dediğinde, benimle güvende olacaksın. Bunu iyi düşünmeni istiyorum. Beni ilk kez odana götürdüğün anı düşün, içgüdülerinin sana benim sana zarar vermeyeceğime inanmanı sağladığını. O zaman haklıydın ve evet dediğinde yine haklı olacaksın. Bunu düşünmek için tüm zamanını kullan. Ben seni kesinlikle düşüneneğim ve bunun *o* önemsiz *Trevor*'la hiçbir ilgisi olmayacak."

Geldiği kadar hızlı geri çekildi ve beni kapının önünde yalnız bıraktı, göğsüm inip kalkıyor, hiç gerçekleşmeyen öpücüğün etkisiyle dudaklarım karıncalanıyordu.

Kendimi toplamam biraz zaman aldı ve bu sırada Jake, dudaklarının köşelerinde memnuniyetle gülümserken beni izledi.

"Kendini beğenmişlik yapma," diye mırıldandım, çantamı alıp kapıyı açarken.

"Bana öyle baktığında, kendimi tutamıyorum."

Ugh. Durması gerekiyordu. Onu burada becermek için bir kalp atışı kadar uzaktaydım. Luca şoförüne bunu görmesi için yeterince para ödemiş ve banliyö mahallesi, sokağa park edilmiş sallanan limuzin yüzünden skandalla sarsılacaktı.

Bu düşüncelerle arabadan çıkıp garaj yoluna koştum. Kapıyı açtığımda, şansımı denedim ve arkama baktım.

Jake hâlâ oradaydı, camı açık, gözleri bana dikilmişti. Ben kıpırdamayınca, çenesini sallayarak içeri girmemi işaret etti. Ben de girdim. Kapıyı kilitledikten sonra araba hareket etti.

İçeriye güvenli bir şekilde girdiğimden emin olmak için beklemişti. Bu çok hoştu.

Çok nazikti.

Sırtımı kapıya yaslayıp inledim. Her şey bitmiş olmalıydı. Jake Hayes artık aklımdan bile geçmemeliydi. Ama o kurnaz bir adamdı. Beni düşündüğüm gibi öpseydi, tüm bunları fiziksel bir şey olarak görmezden gelebilirdim.

Bunun yerine, zekasını kötülük için kullanmış ve zaten kök salmaya başlayan bu fikirleri kafama sokmuştu.

Ya ikimiz için de uygun bir şekilde çıkabilseydik? Ya tamamen yalnız kalmak zorunda olmasaydım?

Hâlâ onun evinde bir kadın vardı ve bana güvenmediğim çirkin yönlerini gösteren sözler söylemişti.

İki kat *iğrenç*.

Bu, Bea ve Shira'nın yardımı gerektiren bir durumdu. Ne yapacaklarını bilmeyebilirlerdi, ama beni güldürürlerdi ve şu anda komik bir rahatlamaya ihtiyacım vardı.

BÖLÜM YED

Jake

CARLY, SAGE'i bana doğru itti. "Kızın örgü istiyor."

Sage alt dudağını ısırды ve bana yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen, baba? Annem çok gevşek yapıyor. Her zaman oyun ortasında çözülüyorlar. Son dakika olduğunu biliyorum ama..."

Önümdeki metal tribünü sertçe tekmeledim. "Evet, son dakika oldu, çabuk buraya gel."

Onun çim hokeyi maçına erken gelmem iyi olmuştu, ama bu benim ilk deneyimim değildi. Saçlarını yapmam isteneceğini hissetmişim ve yanılmamışım. Sage ayaklarımın arasında otururken, ben onun saçlarını iki Hollandalı örgü yapmaya başladım — en basit isteklerinden biriydi.

Ebeveynler ve kardeşler etrafımızdaki tribünlere yerleşirken biz sessizce oturduk. Carly en küçük oğlu Dex'i bir yerlerde uğraşıyordu, ama kocası Mike ve ortanca kızı Cleo bizimle birlikte oturdu.

Mike başını salladı. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Hepsi ellerimde. Ritmimi yakaladım." İkinci örgünün etrafına bir lastik bant sardım ve Sage'in başının üstünü avuçladım. "Rahat mısın, Sageie?"

Kafasını o kadar şiddetli salladı ki, boynunu incitecek sandım. Sonra ayağa fırladı ve bana iki başparmağını kaldırarak gösterdi.

"Mükemmel oldular. Bir hafta boyunca çıkmayacaklar.
Teşekkürler, baba."

"Rica ederim, bebeğim. Git ve herkesi büyüle."

"Tabii ki." Geniş bir gülümsemeyeyle dirseğini öne doğru uzattı ve onları nasıl yere sereceğini gösterdi, sonra tribünlerden aşağı koşarak takımına katıldı. Arkadaşları tarafından çevriliyken birkaç şey söyledi ve sonra beni işaret etti. On genç kız aynı anda bana dönüp baktı. El salladım ve onlar da kıkırdarak başlarını geri çevirdiler.

"Hayran kulübün." Mike güldü.

"Çok garip, dostum," dedim.

"Carly çok komik buluyor. Dex ergenliğe girip arkadaşları onun seksi annesine garip davranmaya başlayana kadar beklemesini söyledim."

Ona baktım. "Bu onu susturdu mu?"

"Evet. En azından bir süreliğine." Saha tarafına doğru başını salladı. "Takım bu yıl iyi görünüyor."

"Sage hepsini yiyor."

Şapkasını çıkarıp alnını sildi. "Diplomatik davranmaya çalışıyordum, üvey kızımın sahada en iyisi olduğunu övmek istemedim."

"Bana bırak. Bütün gün onunla övünürüm."

Ergen bir baba olmakla karşı karşıya kaldığımda, *Brady Bunch* gibi bir gelecek hayal bile edemezdik, ama işte buradaydım, bunu yaşıyordum. Mike ve Carly on yıldır birlikteydiler ve altı ya da yedi yıldır evliydi. Mike bu duruma soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde girmiş, benimle arkadaşlık kurarken çocuğuma ve annesine de iyi davranmıştı.

İki küçük kardeşi ve iki özenli ebeveyniyle, Sage onların evinde tam bir çekirdek aileye sahipti. Haftalık olarak benim evime geldiği zamanlar, onun daha dezavantajlı durumda olduğunu hissedirdim, ama o hiç şikayet etmezdi. Ayrıca Carly ve ben birbirimizden bir mil bile uzakta yaşamıyorduk. Sage kardeşleriyle oynamaya gidebilir, istediği zaman benim evime gelip huzur ve sükunete kavuşabilirdi.

Bu bizim için işe yarıyordu.

Maç başlamadan birkaç dakika önce, Carly Dex'i kucağına alıp Jeremy ve Anne'yi de peşine takarak tribüne çıktı. Anne ve Carly, bir ara arkadaş olmuştu, bu bana komik gelmişti. Anne çok İngiliz ve asil bir kadındı, Carly ise gürültücü ve gururlu bir ATV süren çiftçi kızıydı. Ama bizim aile yapımız gibi, onların arkadaşlığı da yürüyordu.

Anne'nin yanağına öpücük kondurmak için ayağa kalktım ve Jeremy'nin omzuna vurdum. "Gelmişsin."

"Tam zamanında," dedi Jer. "Bu parkta kaç tane saha var biliyor musun?"

"Neredeyse vazgeçip rastgele bir takımı destekleyecektik," diye ekledi Anne. "Bizi bulduğuna sevindim. Sage geldiğine çok sevinecek."

Kardeşim karısını Carly'nin yanına oturttu, sonra koridordan geçerek yanımdaki boş koltuğa oturdu.

"Yeğenimin sahada koşturmasını kaçırır mıyım?" Jeremy, sahaya koşan Sage'e başını salladı. Sage, içinde tek bir kötü niyet bile olmayan bir kız için şeytan gibi görünüyordu.

"Sen iyi bir amcasın."

Maç başladığında, benim dikkatimi çekmeye çalışmamanın daha iyi olacağını biliyordum. Tüm dikkatim kızımdaydı. O sert bir kızdı, ama yine de koltuğumun kenarında oturup, sakatlanmasından korkarak izlemekten kendimi alamıyordum. Oynama şekli, asla geri çekilmemesi, diğer oyuncuların yüzüne karşı çıkması, sakatlanması kaçınılmazdı. Kendime bunu söyleyip durdum, sakatlanınca kendimi kaybetmemek için.

Koçu onu oyundan çıkarmadan önce ilk yarının çoğunda oynadı. Ancak o zaman derin bir nefes alıp arkanıza yaslanabildim.

Jeremy güldü. "Sage oynarken seni hiç bu kadar gergin görmemiştim."

"Kızlar sopalarla peşinde koşuyorlar."

"Doğru, doğru." Ellerini kot pantolonuna sürttü. "Peki, Clara Rossi ile aranızda neler oluyor?"

Hareketsiz kaldım, sonra yavaşça başımı ona doğru çevirdim. "Neden soruyorsun?"

"Dün akşamki akşam yemeğindeki dengesiz davranışların. Onun resimlerini görmek istemen ve Trevor'ı evine davet ettiğinde kıskançlık göstermen. O neydi öyle?" Kızgın ya da bağırıyordu. Kardeşim gerçekten şaşkın gibiydi.

Hoş geldin kulübe.

Ben sakın ve soğukkanlı birisiydim. Clara Rossi'de ise beni kontrol etmekte zorlandığım bir şey vardı.

Kardeşıme yalan söylemedim ve bundan sonra da söylemeye niyetim yoktu, ama her şeyi bilmesine gerek yoktu. Bu Clara ile benim aramdı.

"Ondan hoşlanıyorum ve o da bunu biliyor." Jeremy geri çekildi. "Dün akşam yemeğinden sonra, ona açıkça söyledim ve çıkma teklif ettim."

"Randevuya mı?" diye

sordu. "Evet, randevuya."

Burnunun köprüsünü sıktı. "Kabul etti mi?" "Henüz değil."

"Neden?"

"O da düşünüyor."

Uzun ve derin bir nefes verdi. "Ona bir randevuya layık olduğunu kanıtlamak zorunda mısın? Kardeşi bize yaptığı gibi sana da zorluklar çıkarıyor mu?"

"O öyle biri değil, ve onun hakkında böyle konuşmamanı rica ederim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Rossi ile olan görüşmelerden memnun değil misin?"

"Memnuniyetsiz olacak bir müzakere yok. Luca Rossi tarafından oyuna getirildiğimi hissetmeye başladım."

"Onların bize bizim onlara ihtiyaç duyduğumuzdan daha fazla ihtiyacı olduğunu söylemeye gerek yok herhalde." Çenesi titredi. "Gerek yok, ama biz de sadaka istemiyoruz.

Onlar da kar edecek."

"Birkaç akşam yemeği verebiliriz, Jer. Anne, Luca'nın karısıyla ata binmeye gitsin. Dans et. Luca ilk günden beri zamanını bekleyeceğini söyledi. O da öyle yapıyor."

"Kız kardeşinin peşine düşerek dans mı ediyorsun?" Bunu dikkatlice sordu, ama yüzüme yumruk atmış gibi oldu.

Ellerimi yumruk yapıp kollarımın altına sakladım. Doğası gereği şiddet eğilimli biri değildim, ama o anda kardeşim yanlış bir nefes alsa bile kanını akıtabilirdim. Ancak bunun için ne zaman ne de yerdı ve içimi kaplayan öfkenin altında, böyle bir şey yaparsam pişman olacağımı biliyordum.

"Çocuğum beni seni tribünden aşağı atarken görürse kalbi kırılır. Hala yanımda oturmanın tek nedeni bu. Bu tür soruları siktir et, Jeremy."

Bir kez başını salladı ve sahaya döndü. Beni duymuştu ve umarım Clara'ya ve bana nasıl hakaret ettiğini anlamıştı ve bir daha böyle bir hata yapmazdı.

"Özür dilerim," dedi. "Buna gerek yoktu. Dün gece beni hazırlıksız yakaladın. Onunla olan kişisel ilişkinizi bana anlatabilirdin."

Bu kez başımı sallama sırası bendeydi. Haksız değildi. "Karmaşık bir durum, ama bilmen gereken bir şey olduğunu düşünseydim, sana söyledim."

Bana yan gözle baktı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Onun sevilecek çok şeyi var."

Bana daha fazla döndü. "Başka bir kadın hakkında böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Onunla evlenmiyorum Jer. Hayal kurmayı bırak."

Bu, onun ciddi tavrını bozdu ve bana bir gülümseme kazandırdı. "Sürpriz bir kadınla da olsa, hayatına devam ettiğine sevindim."

"Neden şaşırtıcı?" Clara konusu açıldığında sinirlerimin çabuk gerildiğini fark ettim.

"Şey, o daha yaşlı ve anladığım kadarıyla bir çocuğu var. Bence ikisi de seni düşündürür."

"Dediğim gibi, onunla evlenmiyorum. Onu, üzerine uymayan takım elbiseli adamların salya akıtmadığı bir yere yemeğe çıkarmak istiyorum."

Dizine vurdu. "Zavallı Trevor. Bir şansı olduğunu sanıyordu."

Kollarımı indirerek güldüm. Jeremy benim düşmanım değildi ve anlaşılmadığımız zamanlarda bunu hatırlamam gerekiyordu. Onu tribünden atmakla tehdit etmek pek kardeşçe bir davranış değildi.

"Bir şansım var mı bilmiyorum."

"Seni tanıyorsam, vazgeçmezsın." Çenesini sahaya doğru eğdi. "O da bunu senden almış."

Sage ilk yarıyı bitirmek için sahaya koştu ve tartışma sona erdi. Bu iyi olmuştu. Clara'nın bana cevap vermesi için bir haftam daha vardı ve onun hakkında konuşmak sabrımı yitirmeme neden olabilirdi, bu da iyi sonuçlanmayabilirdi.

Bir şey bana Clara Rossi'nin peşine düşülmesine olumlu tepki vermeyeceğini söylüyordu.

BÖLÜM Seksen

Clara

BEA KOLUMU İTİP ÇEKTİ. "Bu kadar güneş ışığının bize iyi geldiğinden emin misin?"

"Evet."

"Ben emin değilim." Büyük güneş gözlüklerini burnuna sıkıca itti. "Ben sadece geceleri çiçek açarım, biliyorsun."

Shira huff biraz biraz bir "Bu kulağa çok tuhaf geldi, Beatrice."

Bea burnunu kırıstırdı. "Öyle mi? Bu güneş ışığı bana böyle yapıyor. Beni başka birine dönüştürüyor. Yakında, kır çiçekleri arasında zıplayarak koşuyor olacağım. Hayal edebiliyor musun?"

Ona baktım ve başımı salladım. "Hayır, aslında hayal edemiyorum."

Erken bir brunch'ın ardından Saoirse'nin en sevdiği çiftçi pazarına gitmiştik. Nellie, Shira'nın bir satıcıdan onun için aldığı el yapımı bez bebekle sohbet ederek bebek arabasında mutlu bir şekilde oturuyordu. Soluk mavi keten elbisesiyle Shira, Bea'nın itmeyi teklif ettiği bebek arabasının diğer tarafındaydı.

Shira ortama uyum sağlamıştı. Ben de kırmızı firfırlı elbise, kot ceket ve beyaz spor ayakkabılarımla ortama uyum sağlamıştım. Bea ise... Onu ortama uyumsuz kılan mavi saçları değildi. Arkadaşım siyah bir babydoll elbise, file çoraplar, Docs botlar ve siyah, geniş kenarlı bir şapka giymişti. Dudakları o kadar koyu kırmızıydı ki, neredeyse siyah

. Brooklyn'deki hipster bir barda olması gerekirken, üç yaşındaki bir çocukla çiftçi pazarında takılıyor gibi görünüyordu.

Onu bu yüzden seviyordum. Hiç umursamıyordu ve kendi bildiğini yapıyordu. Arkadaş olduğumuzdan beri, onun tavırlarından birazını kendime almaya çalışıyordum. Hayatımın çoğunu, olmam gereken kişi olmaya çalışarak geçirmiştım ve bu süreçte tanınmaz hale gelmiştım.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedim.

"Karanlık bir oda ve bir fincan kahve mi?" Bea ciddi bir ifadeyle sordu.

"Hayır. Bunları evine döndüğünde alabilirsin. Sana bal çubuğu lazım. Balcı, yıllardır yengemden hoşlanıyor."

"Onu gördün mü? Ben ona aşık oldum ve ben heteroseksüelim," dedi Bea.

Güldüm. "Biliyorum, bu yüzden ona çok acıyorum ve acısını dindirmek için elimden geldiğince sık sık dükkânına para atıyorum."

Bal tezgahına doğru yürüdük ve sahibi beni görür görmez sertleşti. Saoirse ile buraya sık sık geldiğim için beni tanıyordu. Onun için gerçekten üzölmüştüm. Saoirse üç yıldır evliydi. Ondan önce bir şeyler yapması için bolca fırsatı olmuştu ama hiç birini değeriendirmedii. Böyle bir pişmanlıkla yaşamak korkunç olmalıydı.

Ona kocaman bir gülümsemeyle selam verdim. "Merhaba Joe. Huysuz arkadaşşıma bal çubukları söz verdim."

Bir an için telaşlandı, benden başka her yere baktı. Sonra Bea elini sallayarak dikkatini çekti.

"Huysuz arkadaşşın benim." Bea güneş gözlüklerini çıkardı ve ona tembel bir gülümseme attı. "Beni iyileştirmek için neyin var?"

Joe'nun ağzı açık kaldı ve yanakları kızardı. "Ben... ben... ben... emin değiliim. Bir düşüneyim."

O, arıcılıkla geçimini sağlayan iri, sakallı bir çiftçiydi, ama Bea'nın karşısında kızaran, kekeleyen bir çocuğa dönüşmüştü. Saoirse'nin yanında bile böyle tepki verdiğini görmemiştım.

"Oh hayır," diye mırıldandı Shira.

"Şimdi yaptı," diye fısıldadım.

Klasik bir güzelliğe sahip olan ve erkeklerin ayaklarına takılıp düşen Saoirse'nin aksine, Bea'da bazı erkekleri çıldırtan bir şey vardı. Bea, bir yıldır, gizemli bir milyarder olarak tanımlandığı bir adamla rastgele ama sürekli karşılaşıyordu. Aslında hiç konuşmadıkları için onun gerçek kimliğini bilmiyordu ve çoğu insan bunu

Buna takipçilik diyebilirdi, ama Bea bu tür şeylere alışkındı ve bunu can sıkıcı bir durum olarak görmüyordu.

Tezgahtan ayrıldığımızda Bea, bedava aldığı çubuklar ve bal kavanozlarıyla dolu bir çanta almıştı.

Dördümüz gölgede bir piknik masası bulup oturduk ve bal çubuklarımızı emmeye başladık. Nellie'ye çilekli çubuğu uzattım, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

"Anne bebeğini tutsun da yapışmasın." Nellie bebeği

Shira'ya uzattı. "Shira tutsun. Tamam mı?"

Shira bebeği nazıkçe alıp kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Teşekkür ederim. Sana iyi bakacağım."

Nellie'nin gözleri balında ama cevap vermeyi başardı. "Biliyorum."

Ben güldüm. "O sana inanıyor, Shir."

Shira bebeği ileri geri salladı. "Neyse ki bunu halledebileceğimi düşünüyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Lise sosyoloji dersinde hiç bebek taşımak zorunda kaldınız mı?" diye sordum.

"Evet." Bea güneş gözlüklerini takmıştı ama gözlerini devirdiğini hissettim. "Öğretmenimiz beş kiloluk un torbasını doldurulmuş bir hayvanın sırtına bağladı ve iki hafta boyunca onu taşımamızı istedi."

"O ödevi nasıl yaptın?"

Bal çubuğunu parmakları arasında çevirdi. "Boş un torbasını teslim ettim."

Shira nefesini tuttu. "Bebeğin kanadı

mı?" "Yavaşça akıyordu," diye espri

yaptı Bea.

Gülmemek için elimi ağzıma götürdüm. "Lise boyunca peşinde un izleri olduğunu hayal ediyorum."

"Haksız sayılmazsın," diye cevapladı Bea.

"Neden yamadın?" diye sordu Shira.

"Doğal seyrine bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm." Bea bal çubuğunun ucunu emdi. "İyi ki çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, kendi çocuğunun yavaşça kan kaybetmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum," dedim.

"Haklısın." Bea çubuğunu bana salladı. "Çok dağınık."

"Ben dağınığım!" Nellie çığlık atarak dikkatimizi çekti. Bal çubuğuyla kendi başına bırakılmış bir kız için fena değildi.

"Yapış yapış mısın?" diye sordum.

"Evet, yapış yapışım." En çok yapışan çenesini dürttü. "Bundan hoşlanmıyorum."

Bea benden önce atladı ve bebek arabasının altından mendilleri çıkardı. Birkaç tane çekip Nellie'nin seviyesine çömeldi. "Şu haline bak, Bayan Antonella," diye şefkatle konuştu. "Bal çubuğunu sevdin mi, tatlım?"

"Çok lezzetliydi," dedi kızım. "Ama çok yapışkan."

Bea yüzünü nazıkçe sildikten sonra parmaklarına geçti. Kendi çocuğu istememiş bir kadın için, benimkilerle oldukça iyi anlaşıyordu.

"Dağınıklık demişken..." Çubuğumu kendime doğru eğdim. Shira kaşlarını kaldırdı. "Sen mi? Sen dağınıklığa karşı bağışıklısın."

Bea bana baktı. "Bize J-a-k-e'den haber verecek misin? Bütün sabah bekledim. Artık zamanı geldi."

Shira'nın gözleri büyüdü. "Oooh, J-a-k-e. Evet, lütfen bizi bilgilendir ve neden dağınıksın söyle."

Son buluşmamızdan bu yana olanları PG düzeyinde anlatmak pek kolay değildi ve kızım *her şeyi* duydu, kendi dünyasında gibi görünse de. Bir brunch'tan sonra, tanıştığı herkese şampanyayı ne kadar sevdiğini anlatmaya başladı. Bunun için Bea'ya teşekkür etmeliyim.

"Son gelişme şu: Onun on üç yaşında bir kızı var ve biz planlamadığımız bir yatıya kaldıktan sonra geldi," diye olabildiğince kısaca özetledim. "Ve şimdi beni r-a-t-e'ye çıkarmak istiyor."

"Onun bir çocuğu olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Bea.

Kafamı salladım. "Hiç bilmiyordum. Onu gençken yapmış olmalı, bu da..."

"Vay canına..." Shira nefesini tuttu.

"Detaylara girmedik. Bilmek istediğimden emin değilim." Doğal olarak merak ediyordum, ama onu hayatıma daha fazla sokmaya karar vermedikçe, onun hayatına daha fazla girmek istemedim. "Bu kötü bir fikir."

"Neden?" diye sordu Shira.

"Zamanım yok ve onun hayatı benimkinden daha karmaşık görünüyor." Etkili olması için bir süre bekledim. "Kızının, onun evinin anahtarı olan bir annesi var."

Bea'nın kaşları kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çenemi indirdim. "Ben oradayken içeri girmişti."

Bea, Nellie'nin artık temiz olan burnuna hafifçe vurdu ve masamıza geri döndü. "Öfkeli bir *anne* tarafından sopayla kovalanmış bir kadınla uğraşmam

çocuğu olan erkeklerle uğraşmıyorum."

"Sadece sen, Beatrice." Ben güldüm. "Bu kız kızgın görünmüyordu. Ama onların arasına girmek ister miyim? Çok şüpheliyim."

"Bir randevu zarar vermez, değil mi?" Shira mantıklı sesiyle araya girdi. "Hoş olabilir."

"Kovalamacayla bitebilir," diye ekledi Bea.

Daha çok güldüm. "Bana karar vermemde yardım etmeniz gerekiyordu."

Shira boğazını temizledi. "Yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bea omuz silkti. "Bunu iş tanımına yazmamıştın."

Gülümseyerek gözlerimin arasını ovuşturdum. Karar vermeye yaklaşmamıştım ama en azından gülümsüyordum.

Dördümüz pazarda dolaştık, Shira ve Bea el yapımı kıyafetlerin satıldığı bir tezgahın önünde dururken, ben yan taraftaki gümüş takılara bakmaya gittim. Nellie bebek arabasında sıkılmıştı, onu kucağıma alıp birlikte bakmaya başladık.

Masa kolye ve bileziklerle doluydu. Benim tarzım değildi ama Saoirse'nin çok seveceği, el yapımı güzel bir kolye ucu gördüm.

Nellie'ye gösterdim. "Ne dersin? Bu Sershie teyzeye yakışır mı?"

Gözleri bir anda büyüdü. "Oh evet. Çok güzel."

"Değil mi? Bence çok sevecek." Burnumu onun burnuna sürttüm. "Eğer alırsak sır olarak saklayabilir misin?"

Bunu düşünürken küçük ağzı büküldü. Sonra parmağını çeneme dokundu ve bana çok düşünceli, ciddi bir bakış attı. "Belki."

Onun tatlı, yuvarlak yanağına öptüm. "Dürüst olduğun için teşekkürler, Nell-Belle. Sır saklamanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kolyemi tezgahlara verip paketlettim ve beklerken etrafa bakındım. Genç bir kız yanıma geldi ve kolunu bir kancaya asılı bir bileziğe doğru uzattı.

"Affedersiniz? Şunu alabilir misiniz?" diye sordu kız.

"Tabii ki." Bileziği aldım ve ona vermek için döndüm. "Bu mu?"

Bana baktı ve mavi gözleri güneş sinirine vurmuş gibi beni etkiledi. "Evet. Teşekkür ederim." Durdu, güzel gözleri Nellie'ye kayd.

"Kızınız çok tatlı."

"Teşekkürler. Bu Nellie."

Nellie el salladı. "Merhaba."

"Merhaba Nellie. Ben Sage. Kaç yaşındasın?"

Adını söylediğinde donakaldım. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, içten içe onun Jake'in kızı olduğunu anlamıştım, ama bu onu doğruladı. Kızlarımız arkadaşlar gibi sohbet ettiler. Nellie beni bile yere indirip Sage'in göz hizasına gelmesi için çömeldi.

Çok tatlıydı.

Bu beni çok korkuttu.

"Yeni bir arkadaş mı edindin, Sagie?"

Hızla dönünce, Jake'in girişindeki güzel sarışınla karşı karşıya geldim. Gözleri beni tanıdığı anda parladı.

"Merhaba," dedi. "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum, ama..."

Gergin bir kahkaha patladı içimden. "Hatırlıyorum. O sabah oldukça unutulmazdı."

"Doğru." Bana gülümsedi. "Aslında, tanışmadık. Ben Carly."

"Clara."

"Memnun oldum, Clara." Kızlarımıza doğru başını çevirdi. "Bu senin mi?"

"Evet. O Nellie."

Sage, Nellie'nin elini tutarak ayağa kalktı. "Çok tatlı, değil mi anne? Dex gibi üç yaşında, ama onu daha çok seviyorum."

Carly güldü. "Üzgünüm, evlat, kardeşini bırakmalısın."

Sage dudaklarını çıkardı. "Ama onun yüzünde hep yemek var ve bana *atlıyor*. Nellie bal kokuyor ve eminim bana atlamayı aklının ucundan bile geçirmez."

Tepkilerimi saklamak imkansızdı. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim. Sage'in kardeşinden bahsedilince derin bir nefes aldım ve Carly'nin dikkatini çektim. Bakışları üzerimde dolaştı ve dudaklarının köşeleri çatıldı, sonra ifadesi yumuşadı, sanki bir şey fark etmiş gibi.

"Dex Jake'in oğlu değil, eğer öyle düşünüyorsan," diye mırıldandı, sol elini sallayarak. Güneş ışığı, yüzüğündeki elmasın parıltısını yansıtıyordu. "Onun tam tersi bir adamla çok mutlu bir evliliğim var. Mike ve ben Cleo ve Dex'i birlikte büyütüyoruz. Sage, Jake'in tek ve biricik oğlu."

"Tamam," dedim. "O çok... mahrem biridir."

Gözlerini devirdi. "Öyle de denebilir. Ben konuşkan biriyim. Onun iki kelimelik cevapları beni hep deli etmiştir. Yanlış anlama, Sage'i hayatının daha kamusal yönlerinden uzak tutmasını takdir ediyorum ve onun biraz ürkek olmasının nedenleri var."

"Onun hakkında konuşmamalıyız." Dudaklarımı ovuşturdum. "Yani, bana söylemediği şeyler varsa, bunları ondan duymayı tercih ederim."

Nellie o anı fırsat bilip firfırlı elbisesinin eteğini tuttu. "Elbisemi beğendin mi?"

Carly hiç tereddüt etmeden elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım, daha güzel bir elbise görmedim. Sage'e de aynısından bir tane bulmalıyım."

Nellie başını geriye eğip Sage'e baktı. "Bir dahaki sefere bunu sen giyebilirsin."

Sage teşekkür etti, sonra annesine göz kırptı. "Gördün mü? Dex kullanılmış mendili bile paylaşmaz."

"Nell-Belle büyük konuşuyor ama zamanı geldiğinde o elbiseyi onun elinden alabileceğinden emin değilim."

Kızım bir melekti, ama mükemmel değildi ve bazen eşyalarına karşı çok huysuz davranırdı. Ayrıca, işine geldiğinde hafıza kaybı yaşama eğilimi vardı. Mesela, yüzme dersinden sonra yüzme havuzuna gitmeden önce yüzme havuzuna gitmeyeceğine söz verip —yüzlerce kez kaybettikten sonra—ya da yeni bir arkadaşına elbisesini ödünç vereceğini söylemek gibi.

Sage bir an bana gülümsedi, sonra kaşları havaya kalktı. "Hey, seni tanıyorum. Sen babamın evindeki uzun ayakkağılı bayansın."

Gülümsemem neredeyse kayboldu. "Evet, benim. O gün sizinle tanışmadığım için üzgünüm." Elimi uzattım. "Ben Clara."

El sıkışması sağlam ve kendinden emindi, bu özelliğini çok beğendim. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum Clara. Babama bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Carly elini kızının başına koydu. "Bu arada, seni babana götürme zamanı geldi. Peyniri ve kızının nerede olduğunu merak ediyordur."

Sage burnunu kırıştırdı. "Eminim en çok peyniri düşünüyordur."

"Yanılıyorsun," dedi Carly şarkı söyler gibi. "Seni görmek ve Nellie'yi görmek ve tanışmak çok güzeldi. O çok tatlı bir kız."

"Teşekkürler. Umarım Sage'in yarısı kadar özgüvenli bir kız olur."

Carly'nin yanakları memnuniyetle kızardı, sonra eğilip yüzümün her iki yanına hava öpücüğü kondurdu. Geri çekilmeden önce kulağıma fısıldadı. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifattı. Seni sevdim Clara. Jake'e cehennemi yaşat."

Birkaç saniye sonra anne ve kızı kalabalığın içinde kayboldular ve ben ne düşüneceğimi bilemedim. Bu karşılaşma hayal edebileceğimden çok daha iyi geçmişti, ama ikisini de tanıyacağımı hiç düşünmemiştim. Artık tanışmıştım ve her şey *gerçek* olmuştu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu henüz karar verememişim. Ama neredeyse emin olduğum bir şey vardı, Jake'den çok geçmeden haber alacaktım.

BÖLÜM SONU

Jake

Kucağımdaki kitap okunmamış, yanımdaki ılık biradan da neredeyse hiç içmemiştim. Sage'in öğleden sonra eve geldiğinde bana anlatmak için sabırsızlanarak verdiği bilgileri düşünmekle meşguldüm.

"Baba, bugün çiftçi pazarında kimi gördüm, tahmin edemezsin." Tahmin etmem için beklemeksizin devam etti. "Clara! Nellie de oradaydı. Çok tatlıydı. Dex'ten bile tatlıydı. Cleo'dan bile tatlıydı, ama Cleo bebek değil."

"Nellie gerçek bir bebek değil," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nellie'yi mi gördün? Clara'nın bir kızı olduğunu söylemedin. Sence bu önemli bir bilgi değil mi?"

"Bugüne kadar onun adını bile bilmiyordun, yani hayır, bilmiyordum."

Ellerini beline koyarak öfkeyle nefes aldı. "Evet, ama artık adını biliyorum. Onu iyice gördüm, çok güzel bir kız. İş arkadaşın falan olduğunu biliyorum, ama ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi?"

"Fark etmemek zor," dedim. Hayır dersem, beni anlardı.

Sadece kör bir adam Clara Rossi'nin ne kadar güzel olduğunu fark etmezdi.

"Evet. Böyle bir arkadaşın olmasına şaşırdım."

"Ne gibi?"

Gözlerinde kötücük bir ışılta belirdi. "Aslında havalı."

"Ben havalı olmadığım için mi?"

Küstahça omzunu kaldırdı. "Sen söyledin, ben değil!"

Şanslıydım ki Sage'in dikkat süresi nispeten kısaydı. Konuyu hemen değiştirebilmişim ama Carly'den haber alacağımı hissediyordum ve o o kadar kolay dikkatini dağıtan biri değildi.

Sinirli miyim yoksa sessizce eğleniyor muyum, karar veremedim. Aynı anda aynı yerde buluştukları için evren dışında kızacak kimse yoktu. Ama belki çocuğumla tanışmak Clara'yı benim tarafıma çekebilirdi.

Sage, insanları kazanma konusunda benden çok daha iyiydi.

Telefonumu aldım ve elimde çevirdim. Sage akşam için odasındaydı ve bana söylediğine göre Clara, Nellie'yi bir saat önce yatırmıştı. Onu kafamdan çıkaramayacağım belli olduğu için, toplantı hakkında ne düşündüğünü doğrudan ona sormamın daha iyi olacağını düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, Cuma gecesi limuzinden indiğinden beri Clara'yı özlemiştim.

Ben: *Çiftçi pazarında günün nasıl geçti?*

Cevabı gecikmedi. **Clara:** *Harika bir gündü. Peynirin nasıl? Bu kadın...*

Daha beş kelime söylemişti ama ben çoktan gülümsemiştim.

Ben: *Çoktan yemeye başladım. Sage ve ben akşam yemeği için pizza yaptık. Sen ne yedin?*

Clara: *Gerçekten merak ediyor musun, yoksa asıl soracağını sormak için laf mı getiriyorsun?*

Ben: *İkisi de. Evde ne yaptığını merak ediyorum. Ne giyiyorsun?*

Clara: *Sana seks mesajı göndermeyeceğim! Nasıl yapacağımı bilmiyorum ve çok hayal kırıklığına uğrarsın.*

Ben: *Ah, tatlım, senin seksi olman konusunda beni hayal kırıklığına uğratabileceğinden şüpheliyim. Ama ben daha çok gerçeğini seviyorum, o yüzden bu gece bunu kafandan çıkar. Evde ne giydiğini bilmek istiyorum.*

Birkaç dakika geçti. Beklerken biramdan bir yudum aldım. Sage'in odasında dolaştığı ve en sevdiği pop şarkılarına eşlik ettiği sesleri duyuluyordu. Bir yudum daha aldım ve rahatladığımı fark ettim. Clara ile bağlantı kurmak gerginliğimi gidermek için yeterliydi.

Sabrim bir fotoğrafla ödüllendirildi. Aynada çekmişti, kamerası yüzünü kapatıyordu ama geri kalanı görünüyordu. Beyaz tişört, siyah

lounge pantolon ve bol bir süveter giymişti, özellikle dağınık bir şekilde başının üstüne toplanmış saçlarıyla seksi ve rahat görünüyordu.

Susamış bir adam gibi, göğüslerine yakınlaştırdım ve kumaşın altında meme uçlarının izlerini incelemeye başladım. *Sütyen giymemişti.*

Ben: *Bana seksi mesajlar göndermeyeceksin sanmıştım.*

Clara: *Neyden bahsediyorsun? Sana pijamalı bir fotoğrafımı gönderdim. Sweatshirt'ümün çadırını fotoğraflayıp ona gönderdim.*

Ben: *Hep senin yüzünden, anne. Seksi olmayı bilmediğini söyleme bana.*

Clara: *Ne söyleyeceğimi bilemediğim için haklı olduğumu kanıtladın.*

Tanrım, ne kadar tatlıydı. Kızardığı yanaklarını ovuşturarak telaşlı halini hayal ettim. Gittiğimiz yöne doğru eğilmek istesem de, istediğim tek şey bu değildi. Onu korkutmaktan korktuğum için, daha güvenli bir yere doğru yönlendirdim.

Ben: *Önceki soruma cevap ver: Akşam yemeğinde ne yedin?* **Clara:** *Çok*

şık bir salata ve Nellie'nin makarna ve peynirli yemeği. **Ben:** *Ah,*

makarna ve peynir, Sage'in o yaştaki dört besin grubundan biri. **Clara:**

Senin gözlerini almış, biliyor musun? Annesinin kişiliğini almış.

Ben: *Hayır, kendine özgü bir kişiliği var. Senin ve Nellie hakkında çok şey anlattı.*

Clara: *Umarım iyi şeylerdir. İtiraf ediyorum, tüm bu karşılaşma sırasında biraz şok oldum. Neyse ki Nellie'ye bayıldı, bu yüzden çok uğraşmam gerekmedi.*

Ben: *İyi şeyler. Kıyafetini beğendi ve benim böyle havalı bir arkadaşım olmasına şaşırdığını söyledi.*

Clara: *Harika. Gülmekten ekranımı kırıyordum. Ona benim onun yaşımdaki halimin bir fotoğrafını göstermeliyim. Tavuk bacaklarım, diş telim ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en kıvrıkcık saçlarım vardı. Ayrıca matematik takımının kaptanıydım. Cool olmanın tam tersiydim.*

Ben: *Yani, sevdiğin şeyi yapıyordun ve bunda da iyiydin, öyle mi? Bana göre bu çok havalı.*

Clara: *Böyle bakmak güzel.*

Ben: *Seni yumuşattığıma göre, benimle çıkmaya ne dersin?*

Clara: *Sanırım... evet. Eğer boş bir gece bulabilirsem, isterim.*

Ben: *Karar verirsen bulursun.*

Clara: *Haklısın. İyi geceler xx*

Ben: *İyi geceler tatlım.*

Telefonumu bıraktığımda, son birkaç dakikadır gülümsediğimi fark ettim. Clara ile olan bu ilişkinin nasıl gideceğini bilmiyordum, ama daha iyi şeyler olacağını hissediyordum.

BÖLÜM 2

Jake

CLARA GİBİ BİR KADIN Rossi, *eski günlerinin daha iyi olduğu ama yine de çekici* bir bowling salonuna pek uymuyordu, ama umursamıyor gibiydi. Onu getirdiğim yere olan şaşkınlığı geçtikten sonra, rekabetçi yapısı ortaya çıktı ve coşkusu arttı.

Ona yenilmeyi umursamıyordum. Arkama yaslanıp, dar kot pantolonunun içinde, atışlarını yaparken kıvrılan, ısırarak isteyeceğim kıcını izlerken umursamıyordum. Bu benim için yeterince büyük bir zaferdi.

Onun bu gece benimle olması bile benim için yeterince kazançtı. Bütün hafta, randevumuzu iptal edeceğini düşünerek gergindim. Kapısından çıktığında yüzünde bir gülümseme vardı ve göğsümdeki düğüm çözüldü. O da benim kadar hevesliydi. Mümkün olduğunca çabuk onu motosikletimin arkasına bindirdim, sanki bir suç işleyip kaçıyormuşum gibi.

Clara arkasını döndü, ellerini başının üzerine koydu ve ayak parmaklarının ucunda zıplamaya başladı. Bu gecenin birbirimizi tanımak için olduğunu, sevişmek için olmadığını kendime söyledim, ama o böyle hareketler yapınca kararlılığım sarsıldı.

"Aferin anne," dedim. "Diğerleri için de biraz bırak, tamam mı? Hepsini mahvediyorsun."

Yanakları kızarmış, kalçalarının sallanışında kendine güvenen bir şekilde bana doğru yürüdü. "Bu kadar iyi olduğuma inanamıyorum." Koluna vurdu. "Sanırım kas hafızası."

Ayağa kalktım ve onu belinden tutup kendime doğru çektim. Nefesi kesildi ve bana bakarken kalbim durdu. Güzel kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı... ve başka bir şey daha vardı. Kırılgan bir şey.

"Seni kazanırken görmekten daha güzel bir şey düşünemiyorum," dedim. "Tabii seni yenmem hariç. O zaman çok daha güzel olur."

Kibirli çenesi kalktı. "Nereden biliyorsun? Henüz yapmadın ki." Kahkahalar boğazımdan çıktı. "Beni yakaladın. Sanırım havlu atıp yenilgiyi kabul etmek üzereyim." Elim kıvrımına doğru kaydı. "Ödülün için sana bir şey ısmarlayabilir miyim?"

"Alabilirsin." Gülümsedi ve avuçlarını göğsüme bastırdı. "Bilesin, çok eğleniyorum."

"Ben de."

Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Gergindim. Üniversiteden beri randevuya çıkmadım ve onlar da daha çok sıradan buluşmalardı. Bir bakıma, bu benim ilk gerçek randevum."

Kaşlarını kalktı. "Öyle mi?" O başını salladı.

Onu kendime çekip kalçalarını sıktım. "Senin ilklerinden birine tanık olmak benim için bir onur. Bu, benim de senin en iyin olduğum anlamına geliyor. En azından bu gece bir şey kazandım."

Hafifçe güldü. "Sen zaten benim en iyimdin."

Gözlerini kapatıp alnını onun alınına yasladım. Bu itiraf çok büyüktü ve kabul edip etmediğimi düşünmeme bile gerek yoktu.

"Sen de benim en iyisiydin, Clara. Hem de ezici bir çoğunlukla."

Bowling salonunun arkasındaki ucuz plastik bir kabinde oturduk, ikimiz de milkshake içiyorduk.

"Nasıl olur da kimse seni randevuya çıkarmaz?"

Dudakları pipetin etrafını sarmıştı. Dudaklarını ayırdı ve alt dudağındaki çikolata damlasını yaladı.

"Çok basit. Eski kocamla üniversitede tanıştım. O benim ilk ciddi erkek arkadaşımdı. Partilerde ve birbirimizin yurtlarında takılırdık. Okul bittikten sonra ailelerimizle veya arkadaşlarımızla dışarı çıkardık, ama ikimiz de işlerimizle çok meşgul olduğumuz için bu nadiren olurdu." Başını salladı. "Zaman görüldüğünden daha hızlı geçiyor. Bir gün, gözleri parıldayan üniversite öğrencileriyiz, ertesi gün ise

otuzlu yaşlarımızda, işimize gömülmüş, otuz beş yaşına kadar çocuk sahibi olma hedefimizi listemizden silmeye çalışıyoruz."

Bunun bana ne kadar mutsuz geldiğini belli etmemeye çalıştım, ama Clara bana bir bakış attı ve yüzünü buruşturdu.

"O durumun içinden çıkıncaya kadar, duyduğum kadar yalnız hissetmemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Anlıyorum. Kurbağayı kaynatmak gibi. Suyun sıcaklığı küçük artışlarla yükseltilir, kurbağa farkına varana kadar çok geç oluyor. Artık tencereden çıktığına göre, kabarcıkları ve buharı görebiliyorsun."

"Geçmişe bakmak acıdır." Milkshake'inden bir yudum daha aldı. "Peki ya sen, Jake Hayes? Randevuların iyi gidiyor, bu konuda deneyimli olmalısın."

Bu beni gülümsetmişti. "Bunun iyi bir randevu olduğunu düşünmen hoşuma gitti." "Öyle," diye ısrar etti. "Oyunlar ve milkshake, daha iyisi olabilir mi?"

"Şimdi bana meydan okudun gibi hissediyorum."

O öne doğru eğildi. "Ve sen benim soruma cevap vermiyormuşsun gibi hissediyorum. Bu da bana, flört konusunda fazlasıyla tecrübeli olduğunu düşündürüyor. Anlat bana."

Bir iç çekerek koltuğuma kaydurdım, bir kolumu koltuğun arkasına dayadım. Flört geçmişimi anlatmak pek ilgimi çekmiyordu, ama konuyu açan ben olduğum için adil olurdu. Ve yıllar içinde öğrendiğim gibi, doğuştan suskunluğum herhangi bir ilişki kurmaya elverişli değildi. Clara ile işlerin o noktaya varacağından emin değildim, ama eski alışkanlıklarına geri dönersem hiçbir şansımız olmayacağını çok iyi biliyordum.

"Bir kadınla birlikte olmaya karar verirsem, onu özel hissettirmek isterim." Parmaklarımı masaya vurarak devam ettim. "Sage daha küçükken, onun için annesinin sahip olduğu gibi geleneksel bir aile hayatı kurmam gerektiğini düşünmüştüm."

"Carly bana iki kardeşi olduğunu söyledi."

"Evet. Dex ve Cleo. Sevimli çocuklar. Sage onları sinirliyormuş gibi yapar ama kardeşleri olmasını çok sever."

"Carly iyi birine benziyor," dedi Clara, dişlerini alt dudağına batırarak. Söylediklerinin ardında, sormak istemediği ama cevabını öğrenmesi gereken bir soru olduğunu duydum.

"Öyle." Milkshake'inden bir yudum aldım. "Aynı kasabada büyüdük. Lisede bir şeyler denedik ama arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olacağına karar verdik. Bir hafta sonra hamilelik testi pozitif çıktı ve bebeği doğurmaya karar verdi."

O zamanlar hayatımın bittiğini düşünmüştüm, ama ailemizin desteği sayesinde sorunu çözdük. Arkadaş kalmayı ve çocuklarımızı birlikte yetiştirmeyi başardık.

Carly ile olan geçmişimi anlatırken Clara'nın içinde bir şey yumuşadı. Bu bir aşk ilişkisi değildi, sadece doğum kontrol konusunda sorumsuz iki aptal çocuktuk. Clara'nın umursaması, biraz kıskanç olması ve şimdi anladığı için bunu unutmaması hoşuma gitti.

"Carly evlendi, sen de aynısını yapmaya karar verdin," diye ekledi.

"Evet." Utangaç bir şekilde enseme ovuşturdum. O, benim önceki düşünce tarzımı çok özlü bir şekilde özetlemişti. "Birkaç kişiyle çıktım. Kız arkadaşım olabilecek kadar sevdiğim bir kadın buldum. İki yıl birlikte olduk ama yürümedi ve o zamandan beri o yola tekrar girmek için pek ilgim olmadı."

"Karmaşık mıydı?" diye sordu. "Ayrılık, yani."

"Olabildiğince temiz." Ellerimi birbirine sürttüm. "Bir gün oradaydı. Ertesi gün rüzgarda bir hayalet gibi ortadan kayboldu."

Kaşları çatıldı. "İki yıl birlikte olduktan sonra ortadan kayboldu mu? Sage nasıl karşıladı?"

Tabii ki ilk düşüncesi buydu. Onun da bir kızı vardı ve muhtemelen kızı için nasıl bir durum olacağını hayal ediyordu.

"Yıkıldı." Gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Sage'e bunu yaşatmak hala beni rahatsız ediyordu. Andrea'nın geri gelirse daha iyi, daha sessiz, daha nazik olacağını söyleyerek ağlaması, beni kalıcı olarak yaralamıştı. "Onu yanlış bir şey yapmadığına ikna etmek çok zaman aldı."

Gündelik ilişkiler daha kolaydı. Ciddi bir şey yoktu, bağ yoktu, ilişkiye yakın bir şey yoktu ve Sage kimseyle tanıştırılmamıştı. Bu riski alamazdım ve açıkçası, beni cezbedebilecek kadar önemsedığım kimse yoktu.

Clara ile kendim için çizdiğim bir çizgide dans ediyordum. Bu geçici bir ilişki gibi gelmiyordu, ama onu kızım ile birlikte hayatıma sokma düşüncesi göğsüme o kadar baskı yapıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Clara'nın güzel kahverengi gözleri inanılmaz derecede yumuşadı. "Zavallı Sage. Onun ne kadar arkadaş canlısı ve açık olduğunu düşünürsek, çabucak bağlanacağını tahmin edebiliyorum."

Anladığından emin olmak için başımı salladım. "Yani, bunu ondan ayrı tutmam gerektiğini söylediğinde beni anlıyorsun."

"Anlıyorum Jake."

"Bu gece iyi idare ettik, değil mi?"

"Evet. Neyse ki Marina var, ailemden bakıcılık yapmalarını istemek zorunda kalmayacağım. Tabii... bunu tekrar yaparsak."

"Yapacağız." Ayağım masanın altında onun ayağına dokundu. Bu sefer çekmedi ve ayağını benimkine dayadı. "Beni aileden gizleyecek misin?"

"Sanırım. Onlara çıktığımı söylemek istemiyorum." Burnunu kııştırdı. "Boşandığımdan beri sanki haftada elli saat çalışmıyormuşum ve evde küçük bir çocuğum yokmuş gibi çıkmamı bekliyorlar."

"İmkansızmış gibi konuşuyorsun, ama buradasın."

"Şey..." Yanakları tatlı bir şekilde kızardı. "Burada olmak istedim, bu yüzden bunu gerçekleştirdim. Arkadaşlık uygulamalarına kaydolmak ya da berbat kör randevulara çıkmak istemiyorum."

"Ben hayatında olduğum sürece ikisini de yapmayacağın için iyi."

Milkshake'ini dudaklarına götürdü. "İyi ki."

Başımı eğdim ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Tek istediğim, onun yanına oturup yumuşak, sıcak vücudunu hissetmekti. Ama bu da fena değildi. Konuşmak. Kendinden emin, hafif kısık sesini dinlemek. Hayatını dinlemek.

"Eski sevgilin Nellie'yi görmüyor mu?"

Sorumla birlikte tüm vücudu gerildi, omuzları kulaklarına kadar çekildi. Evinden heyecanla çıktığından beri üzerinde taşıdığı neşe neredeyse tamamen kayboldu ve ben o sözleri havadan yakalayıp ağzıma geri tıkmak istedim.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Elimi masanın üzerinden kaydırıp onun elini tuttum. "Hayır, bilmiyorum. Onun hakkında soru sorarak hata yaptığımı anladım, özür dilerim. Eğer söylemek istemiyorsan, onun hayatında olmadığını varsayalım..."

"O hapiste. Yani, hayır, Nellie'yi görmüyor. Hiç görmedi." Elinde bir peçeteyi yumruğunda sıkıştırdı ve masadan görünmeyen bir şeyi sildi. "Neyse, geç oldu. Gidelim artık."

Ben onun söylediklerini kafamda toparlayamadan, o koltuktan kayarak kalktı.

Siktir.

Clara milkshake'ini çöpe attı ve bana sırtını dönerek çıkışa doğru bekledi. Onu takip ettim, çöpümü attım ve yanına geldim.

arkasında. Benden hiçbir şey istemiyordu, ama içgüdülerim yine de ona bir şey vermemi söylüyordu.

Elimde sadece kendim vardı, bu yüzden kollarımı onun etrafına doladım ve onu bedenimin duvarına doğru çektim. Uzun bir süre kaskatı kesildi ama bana karşı koymadı. Onu daha sıkı sarıp, etrafına kıvrıldım ve başımı onun başının üstüne koydum.

"Bunu gündeme getirdiğim için çok üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına. "İyi bir şeyi mahvettiğimi hissediyorum..."

"Hayır, sen değildin. Oydı. Hapiste olmasına rağmen bile beni mahvediyor."

"Son birkaç dakika, son birkaç saati silemez."

Yüzümü eğip dudaklarımı şakağına değdirdim. "Hiç bu kadar güzel bir randevum olmamıştı, daha seni kapının önünde bile öpmedim."

Titremesi kemiklerime kadar yansıdı ve kollarımı gevşeterek bana dönmesini sağladı. "Bunda gerçekten çok iyisin." Avuç içleri göğsümden boynuma kayarak yanaklarımı avuçladı. "İkimizden birinin ne yaptığını bilmesi ne güzel."

"Merak etme tatlım. Sen istersen ben yönlendiririm. Kontrolü sana verdiğinde kontrolü elinde tutmayı çok seviyorum."

Bir iç çekişle bana yaslandı, gerginliği bir anda kayboldu. Elleri yüzümden kayarak boynuma dolandı ve o da beni kucakladı. Saçlarını ve şakağını birkaç kez öptüm, o da memnuniyetle cıvıladı. O tekrar sakinleşene kadar öyle kaldık, sonra dışarı çıktık ve motosikletime bindik.

Bana biraz daha sıkı sarıldı, bowling salonuna giderken olduğundan biraz daha yakın. Hiçbir şey söylemedim, ama hissettim ve hoşuma gitti. Bu kadın günlük hayatında omuzlarında çok fazla sorumluluk taşıyordu, bunların çoğu da tek başına. Benimle birlikteyken, o yükün hafiflemesini sağlıyordum. Bütün yükü bana devredebilirdi, ben de seve seve üstlenirdim.

Onun evine dönüş yolu, istediğimden daha kısaydı. Başka biriyle olsaydım, manzaralı yolu tercih ederdim, ama Clara'nın evinde uyuyan bir kızı ve sabah erkenden kalkması gerekiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve ben de onun dinlenmesini sağlamalıyım.

Onun evinin önüne park ettim ve motosikletten inmesine yardım ettim. "İtiraf etmeliyim ki, seni motosikletini sürerken görmek dizlerimin titremesine neden oldu, ama seni arkama almak bambaşka bir şey."

Verandaya çıktı ve bana gülümsedi. "Hayatımda sadece babamın motosikletinin arkasında bindim, şimdi de seninkinde."

Onun yanına yaklaştım ve parmaklarımı saçlarının yanına kaydırdım. "Öyle kalalım."

"Tamam," diye tereddüt etmeden kabul etti.

Kahretsin, bu kadını seviyordum. Eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım, tadına baktım. Tatlılık ve vanilyalı milkshake — kalbimi hızlandıran ve midemi kasılatan bir kombinasyon.

Onu verandayı destekleyen sütunlardan birine doğru ittiğimde gömleğimi yumrukladı. En son ne zaman bir kadını öpmek için öptüğümü hatırlayamıyordum ve Clara ile bunu yapmaktan doyamıyordum. Ağzı esnek ve vericiydi, dilini dilimle dolaştırarak cevap veriyor, dilimi dudaklarının arasına soktuğumda emiyor, ısıyor ve inliyordu.

Kendimi tutamayıp elimi gömleğinin içine soktum ve temasın verdiği zevkle inledim. Cildi gerçek dışıydı. Gül yapraklarından yapılmış gibi pürüzsüz ve yumuşaktı. Tek bir dokunuşla ona gömülmek, yumuşaklığıyla kendimi kaplamak istedim. Göğsünü avuçladım ve dantelli sütyeninin çizirmesi beni gerçek dünyaya geri getirdi.

"Clara," diye mırıldandım dudaklarına. "Seni içeri almalıyım."

"Almalısın."

Dudakları dudaklarımla birleşti ve gömleğimi daha sıkı kavradı. Ben olmadan içeri girme fikri bana çok yanlış geldi. Onu daha da yaklaştırdım, kaçacak yeri kalmadı.

Sonunda, ya verandada sevişecektik ya da ayrılacaktık. İlk seçenek inanılmaz derecede cazipti, ama doğru olanı yaptım ve öpüşmeyi bıraktım. İkimiz de nefesimizi düzenlerken alnımı alnına sürttüm.

"Gerçekten güzel bir geceydi," dedim. "Öyleydi."

"Bana gösterdiğin şey hoşuma gitti. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla konuşmak ve birlikte oyun oynamak. İyi anlamda."

Başını geriye eğip bana gülümsedi. "Bu ikinci randevuya çıkmamı mı istiyorsun?"

"Senden daha fazlasını istediğimi zaten açıkça belirttim umarım. Eğer resmi olarak sormamı istiyorsan, sorarım. Clara Rossi, seni muhteşem kadın, benimle tekrar çıkar mısın?"

"Evet." Parmak uçlarında zıpladı. "Çıkarım. Bu sefer planlamayı ben yaparım."

"Peki, tamam. Ne planlayacağını merakla bekliyorum." Eğilip dudaklarını dudaklarımla okşadım. "İçeri gir şimdi. İyi uykular."

uyu."

Sonunda gömleğimi bıraktı ve kapıya doğru geri çekilmeye başladı. Kapıyı açmak için dönmeden önce durdu, endişeyle kaşlarını çatı.

"Jake?"

"Evet?"

Eli boğazına gitti. "Söylemek istemiyorum. Her şeyi açıklamaktan nefret ediyorum. Ama ilerlemeden önce bilmen gerektiğini düşünüyorum. Adı Miller Fairfield. Rossi'nin CFO'suydu. Araştır. Eminim hakkında bolca bilgi bulursun."

Tartışmalıydım, önemli olmadığını söylemeliydim, ama önemliydi. Eski sevgilisiyle olanlar onu bugünkü haline getirmişti ve ben onu tanımak istiyordum. Şimdiye kadar öğrendiklerim hoşuma gitmişti. Onu daha yakından tanıdıkça daha da seveceğimi hissediyordum.

"Tamam. Yapacağım." Uzun bir süre gözlerine bakarak geri adım atmayacağını gösterdim. Onu ciddiye alıyordum ve bana verdiği bilgi benim için önemliydi. "Harika bir geceydi Clara," dedim, onun şu anda ihtiyacı olan yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet." Kirpikleri titredi ve öpücükten şişmiş dudakları hafifçe kıvrıldı. "En güzel gecemdi, Jake."

Hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü.

Birkaç yıl önce Rossi'de bir kargaşa olduğunu duymuştum, ama o zamanlar henüz başkan yardımcısı olarak işe başlamamıştım ve gazetenin ekonomi sayfalarını her gün okumuyordum.

Miller Fairfield hasta bir herifti. Birkaç bin okuyucusu olan bir iş blogu işleten yaşlı bir çiftin peşine takılmıştı. Çift, Rossi Motors'u eleştirmişti ve bu Miller'ı çileden çıkarmıştı. Onları takip etmiş, taciz etmiş, aylarca terör estirmişti. Onların kişisel bilgilerini internette yayınlamıştı, böylece evlerine ücretsiz köpek yavrusu veya sapık ilişki arayan yabancılar gelmeye başlamıştı. Domuz fetüsleri ve fareler göndermişti. Eşini kaybetmenin üstesinden gelmeyi anlatan bir kitap. Lanet olası bir cenaze töreni düzenlemesi.

Yaşlı adam stres nedeniyle hastaneye kaldırılmış ve bombardımanlardan kurtulmak için evlerini satmak zorunda kalmışlardı.

Bu yetmezmiş gibi, Rossi'den bir milyon dolardan fazla para da zimmetine geçirmişti.

Ve tüm bunlar Clara'nın doğum yapmasından birkaç gün önce ortaya çıkmıştı.

Skandal, Rossi'nin hisse senedi fiyatlarını alt üst etti — okuduğum makalelerde siyah beyaz yazıyordu. Orada yazmayan şey ise bunun Clara'ya ne yaptığıydı.

Skyridge'deki bir barda tanıştığım, sırtını dik ve gururlu tutarken elleri bardağın etrafında titriyordu, bunu atlatmıştı. Kalp kırıklığı ve aşağılanma. Hayatının sonu olacağını düşündüğü şeyin sonu. Ve tüm bunlar, Rossi mirasçısının dünyasının etrafında parçalanışını görmek için can atan susamış bir seyirci önünde gerçekleşmişti.

O ve yeni doğmuş bebeği.

Ellerim sıkı yumruklar haline geldi, kanımda şiddet akıyordu. Ama karnımda kaynayan saf öfkeyi alabilecek kimse yoktu. Miller federal hapishanede cezasını çekiyordu. Elli yedi ay hapis cezasına çarptırılmıştı ve bu hiç de yeterli gelmiyordu.

Yarattığı yıkım ve mahvettiği hayatlar düşünülürse, hiç de yeterli değildi.

Clara'nın çekingenliğini anlıyordum. Neden her zaman gün doğarken gittiğini. Neden bir randevuya evet demesinin bu kadar zor olduğunu.

Kızım bana kendini açarak cesur davranmıştı. Hayatının geri kalanını duvarlarının arkasında saklanarak ve güvende kalarak geçirmek için her türlü sebebi vardı, ama yapmadı.

Onun gücü beni gururlandırdı. Ve ona daha da çekici geldi. Bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim.

Clara Rossi bir keşifti.

Aramızda ne olursa olsun, ona erkeklere güvenmemesi için bir neden daha olmayacağıma söz verdim. Başka bir söz veremezdim, ama ona her zaman doğruyu söyleyecektim.

Her zaman.

BÖLÜM 22

Clara

THOMAS kafasını ofisime soktu. "Doğru bir şey yapmış olmalısın."

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp homurdandım. Bu adam bana bir mesaj iletmek yerine her şeye drama katmak için ısrar ediyordu.

"Neden öyle?" diye sordum, sadece onun çok iyi bir asistan olduğu ve onsuz kaybolacağımı bildiğim için oyuna gelerek. Onun dramatik tavırları günlerimi ilginç kılıyordu, ama bunu ona söylemeyecektim.

Ball kavanozunda küçük bir çiçek aranjmanı ve pembe bir kutu ile ofisime girdi. "Çünkü bunlar sana geldi." Onları masama koydu ve ellerini beline koydu. "Biriyle çıkıyorsun da bana söylemeyi unuttun mu?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalıştım. Dün gece Jake ile ayrıldığımızdan sonra, ondan bir daha haber almazsam hiç şaşırmazdım.

"Muhtemelen bir müşteriden gelmiştir."

"Bana cevap vermedin." Minyatür güllerin ve bebek nefesinin arasına sıkıştırılmış zarfı hafifçe vurdu. "Muhtemelen kimden geldiği yazıyordur."

"Muhtemelen öyledir." Kollarımı kavuşturup koltuğuma yaslandım. "Ama asla bilemeyeceksin."

Gözlerini devirdi ve tavana doğru inledi. "Ben sana aşk hayatımla ilgili her şeyi anlatıyorum."

"Çünkü ben seni dinlemek zorunda olan bir dinleyiciyim, sormadığım için *değil*." Ona sıırttım. Bu onu deli ediyor olmalıydı. "Ayrıca, muhtemelen yöneticilerimden birinden gelmiştir. Boşuna heyecanlanma."

"Tamam. Sana mahremiyetini vereceğim, ama bunların bir randevundan olabileceğini inkar etmediğini fark etmediğimi sanma. Artık tetikteyim Clara."

Ofisimden çıkarken bana kötü bir bakış attı ve kapıyı kapattı. O çıkar çıkmaz, kartı çiçeklerden alıp açtım.

Clara,

En kısa zamanda rövanş maçı istiyorum.

O kot pantolonu tekrar giyersen kazanmana izin veririm. Sevgiler

Jake

Titrek ellerimi ağzıma götürdüm, kendimi aptal gibi gülümserken bulduğuma şaşırmıştım. Jake'in bana bu kadar romantik bir mesaj yazacağını hiç beklemiyordum. Bu onun tarzıydı ve benim için çok tatlı bir jestti.

Sonra pembe kutuyu açtım ve gözlerim doldu. Üzerinde "*1 Numaralı Şampiyon*" yazan, bowling topu şeklinde süslenmiş bir kurabiye vardı. Hiç bu kadar düşünceli bir hediye almamıştım ve bu farkındalık beni şaşırttı.

Daha önce büyük, gösterişli buketler ve parlak mücevherler hediye edilmişti. O zamanlar hoş gelmişti, ama geriye dönüp baktığımda, bunların hiçbirini düşünülerek yapılmamıştı. Bunlar, diğer insanların görmesi ve Miller'a sevgi dolu, cömert, harika bir koca olduğu için sırtını sıvazlaması için yapılmış jestlerdi.

Oysa Jake... bunu sadece benim için göndermişti. İş günümün ortasında beni gülümsetmek için aramızdaki küçük bir şaka. Beni düşündüğünü ve hala görmek istediğini söylemek için.

Kurabiyenin dudaklarımın kenarında olduğu bir fotoğrafımı çekip Jake'e gönderdim.

Ben: *Jacob Hayes, bu kadar sevimli olabileceğini bilmiyordum!*

Cevabı gecikmedi.

Jake: *Bana gördüğüm en sevimli fotoğrafı gönderip bana sevimli diyorsun? Tanrım, kadın, çalışmaya çalışıyorum.*

Ben: *Teşekkürler, Jake. Ciddiyim. Günümü gerçekten neşelendirdin.*

Mesaj gönderilir gönderilmez telefonum çaldı. Jake arıyordu.

Telefonu kulağıma dayadım. "Selam."

"Selam." Sesi tüylerimi diken diken etti. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun, anne?"

"Her zamanki gibi. Sadece kafamda çok şey var," itiraf ettim. "Hediyelerin tam da ihtiyacım olan şeydi."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra, "Beni mi düşünüyordun? Yaptığın veya söylediğin bir şeyin beni soğutacağını mı düşündün?"

Onun bu kadar anlayışlı olmasına neredeyse gülüyordum. "Sana hiç çıkmadığımı söyledim ve dün gece tüm yükümü senin omuzlarına yükledim. Seni korkuttum mu diye merak ediyordum."

"Cevabını aldın mı?"

"Evet." Küçük çiçek kavanozuna ve büyük kurabiyeme baktım. "Benden hoşlanıyorsun."

Sıcak ve rahatlatıcı bir kahkaha attı. "Evet. Senin de benden hoşlandığından eminim."

"Kurabiye hoş bir jestti, ama notun beni biraz kızdırdı. Beni kazanmama izin vermene gerek yok. Bunu kendim de yapabilirim."

"O kot pantolonu tekrar giy, o zaman kazanabilirsin."

"Jake..." Erimiş bir balmumu gibi koltuğuma kayarken iç geçirdim. "Seni ne zaman tekrar göreceğim?"

"Bilmiyorum. Seni yakında görmek istiyorum, ama yavaş gitmeliyiz... değil mi?"

"Doğru."

Midem düğümlendi. İçten içe, bu konuda benimle tartışmasını umuyordum.

"Yarın öğle yemeği," dedi. "Vaktin var mı?" Güldüm.

"Bu yavaş mı?"

"Tabii. Bu gece seni benden uzaklaştırmak istemiyorum, ama aslında bunu yapmak istiyorum." "Biraz uzaklaştırılmak istiyorum... ama bekleyeceğim."

Kötü bir haberim var

." "Ne oldu?"

"Senin çok sevdiğin o kot pantolonları giymeyeceğim."

O keskin bir nefes aldı. "Önemli değil. Seni o seksi iş elbiseleriyle de aynı derecede seviyorum."

Ciddi lacivert elbiseye baktım. "Seksi değiller."

"O elbiselerin arkasından kendini görmediğine eminim. Düşündüm de, kendini önden de görmüyorsundur

."

"Jake..." Konuşma yeteneğimi elinden alıyordu.

"Yarın görüşürüz Clara. Ne istersen giy. Sana yakışacağından eminim."

"Tamam," diye fısıldadım. "Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, kurabiyeyi yiyemeden dikkatlice kutusuna geri koydum. Eninde sonunda yiyecektim. Sadece... henüz değil.

Thomas kafasını ofisime uzattı. "Ziyaretçin var."

Jake'in güvenlik kontrolünden geçmesi gerektiğinden beri onun yolda olduğunu bilmeme rağmen, midem kıpır kıpırdı.

Masamdan kalkıp elbisesini düzelttim. "İçeri alabilirsin."

Ellerini ağzına götürüp sahne fısıltısıyla, "Bugün çok seksi görünüyorsun. Hiç endişelenme." dedi.

"Profesyonel tavırlarını takın Thomas."

"Giyindim. Marc Jacobs." Uzun bacağına, dramatik bir yırtmaçlı gece elbisesi giymiş gibi dışarı çıkardı. "Beğendin mi?"

Gözlerim parladı. "Thomas."

"Oh, tamam." Kapıyı ardına kadar açtı ve soğuk, profesyonel ses tonuna geçti. "Bayan Rossi sizi bekliyor."

Jake teşekkür etti ve ofisime girdi. Thomas kapıyı arkasında kapattı. Neler olduğunu bilmemek onu öldürüyor olmalıydı, ama asistanım için endişelenecek vaktim yoktu.

Jake doğrudan bana doğru yürüdü, ellerini saçlarıma yanlarına soktu ve beni öptü. Beynim yetismeye çalışırken vücudum hemen tepki verdi. Jake sanki açlıktan ölmüş gibi dudaklarımı yedi, sonra dili içeri girip ağzımı iyice yaladı.

İnleyerek ceketinin yakalarını tuttum ve kendimi ona teslim ettim. Tek bir hamlede, beni gerginliğimden ve şüphelerimden kurtardı. Bu adam beni tekrar kollarına almak için sabırsızlanıyordu ve bu baş döndürücü, güçlü bir duyguydu.

Dudaklarımız ayrıldı ve alnı alnıma değdi. Nefes nefese kalarak nefes alıp verdik, ta ki parmakları saçlarımdan gevşeyene ve ben ceketini bırakıp avuçlarıma omuzlarına kaydırana kadar.

"Hey."

Dudakları ağızımın köşesine değdi, sonra geri çekilip beni uzun, yavaşça süzdü. "Hey, güzelim. Aç mısın?"

"Benim."

"O zaman gidelim."

Ofisimden çıktıktan sonra birbirimizden saygılı bir mesafede durduk. Thomas bana hayran hayran bakıyordu, ben de ona gülümsedim. O öpücükten kafam bulanık olmasaydı, ben yokken onu meşgul edecek ve beladan uzak tutacak bir iş bulabilirdim.

Jake asansörde dikkatimi daha da dağıttı, duvara yaslanıp beni baştan aşağı süzdü.

"Seksi," dedi.

"Boynumdan dizlerime kadar kapalıyım," diye itiraz ettim, ama aslında onun henüz görmediği bir elbise seçmişim. Fırfırlı kolları kadınsıydı ve kesimi kusursuzdu, vücudumun hatlarını en güzel şekilde ortaya çıkarıyordu. Belimdeki vernikli kemer tam da doğru yerdeydi ve yakası yüksek ama genişti, omuzlarımın üst kısmı ve köprücük kemiklerim ise çıplaktı.

Jake elini uzattı ve parmağının ucuyla boğazımın altındaki cildimi okşadı. "Altında ne olduğu belli olması onu seksi yapıyor. Ama yine de, eşofman giysen bile bu elbise sana yakışır."

"Bunun doğru olup olmadığını asla öğrenemeyeceksin."

Gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Bundan şüphem yok."

Ofisimden birkaç blok ötede kalabalık bir sandviç dükkanına gittik ve zar zor sığabileceğimiz bir masaya sıkıştık. Dizlerimiz masanın altında birbirine dolanmıştı ve ikimizden biri sandviçini almak ya da peçeteye uzanmak için elini hareket ettirdiğinde, kaçınılmaz olarak birbirimize dokunuyorduk.

"Asistanın ilginç biri," dedi bir lokma arasında.

Ben güldüm. "O itaatsiz ve sinir bozucu. İşinde bu kadar iyi olmasa onu yüz kez kovardım."

"Sana iyi baktığı sürece sorun yok." Yemeğini bırakıp ceketini çıkardı ve kravatını gevşetti. Özgür kaldığında uzun bir nefes verdi. "Kostümümünden kurtuldum," diye mırıldandı.

"Şimdi daha kendin gibi görünüyorsun," diye düşündüm. "Takım elbise bana yakışmıyor mu?"

"Oh, harika görünüyorsun, ama *kendin* gibi hissetmiyorsun."

"Bir gün ofiste çalışıp takım elbise giyeceğimi hiç düşünmemiştim." Başını salladı. "Ama kim gençken hayatının böyle olacağını düşünür ki?"

gençken istediği gibi olur ki?"

"Benimki değil," dedim kuru bir şekilde. "Sen nasıl bu işi yapmaya başladın?"

"Muhtemelen seninle aynı şekilde. Ailevi yükümlülük. Birkaç yıl önce, dedemiz Jeremy'ye şirketin yönetimini devretti ve o da görevi devralırken benim yanında olmamı istedi. O şirketi yönetmek için yetiştirilmişti, ben ise dışarıdan izliyordum."

"Ve şimdi haftanın dört günü garajda ya da çiftlikte çalışmak yerine ofiste çalışıyorsun. Bu çok sinir bozucu olmalı."

"Takım elbise giymek gibi, tam uymuyor ama düşünmezsem katlanılabilir." Sandviçini aldı. "Yetişkin olmalıyım. Bazen bu, hayallerimden vazgeçmek anlamına geliyor. Kardeşimin yanında olmak benim için önemli."

"Bunu anlıyorum, muhtemelen herkesten daha iyi. Ama senin *katlanılabilir* bir kalıba girmen beni rahatsız ediyor. Sana daha uygun başka işler var gibi görünüyor..."

Beni keserek sözümü kesti. "Durum bu Clara. Tamamen mutsuz değilim ve Jeremy ile biz bir takımız."

Kardeşiyle olan ilişkisi hakkında söylemediği bir şey vardı, ama cevapları zorlayabileceğim bir durumda değildik. Belki bir gün açılır ve neden bu kadar kararlı olduğunu ve neden olduğu yerde olması gerektiğini açıklar.

"Tamam, Jake." Parmaklarım onun parmaklarına değdi. Bu sefer kasıtlı olarak. "Pozisyonlarımızın tersine dönmesi çok komik. Ben her zaman Rossi'de çalışacağımı biliyordum. Luca ise bunu inkar ediyordu. Eğer kendi istediği gibi olsaydı, profesyonel bir sanatçı ve serbest çalışan olurdu."

Jake güldü. "Hepimiz profesyonel serbest çalışanlar olmaz mıydık?"

"Şey," ellerimi masanın üzerinde düzgünce birleştirdim, "hepimiz değil. Bazılarımız matematik meraklısıydık, sonra iş meraklısı olduk ve kurumsal ortamda başarılı olduk."

"Ama Luca CEO."

Başımı salladım. "Öyle, ve bu işte benden çok daha iyi. Sorumluluklardan uzak bir hayatın sonuna gelmesine öfkelenmesine rağmen, her zaman bu pozisyonda başarılı olacağını biliyordum. Ve öyle de oldu. Kardeşim inanılmaz zeki ve yaratıcı zekasını işine yansıtıyor. Hissedarlarımız onu çok seviyor ve o da benim işime yeniden heyecan kattı."

Ayrıca, bildiğin gibi, kardeşimi eskisinden çok daha fazla görüyorum, bu da en iyi yanı.”

Jake dar masanın üzerinden uzanıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Sevdiğin birinden bahsederken ağzının şekli çok hoşuma gidiyor."

"Bu... Böyle şeyler söylediğinde ne cevap vereceğimi bilmiyorum." Alt dudağımı ısırdım. "Bu çok hoştu."

“İşte bu. Cevap verdin.”

"Cevap verdim." Sıcak yanağımı ovuşturdum. "Hala kızarabileceğimi sanmıyordum."

"Ah, Clara," diye mırıldandı. "Sana iltifat etmem seni utandırıyor, pembeye alırsan iyi olur. Ben ne düşünürsem onu söylerim ve son günlerde seni çok düşünüyorum."

"Ben de. Seni düşünüyorum."

"Güzel." Gözleri üzerimde dolaştı. "Tam da istediğim şey bu."

Garip bir şekilde, ona inandım.

BÖLÜM 22

Clara

JAKE öğle yemeğinden sonra beni binama kadar geçirdi. Onunla birlikte olmak çok kolaydı, ama aynı zamanda beni genç, deneyimsiz bir kız gibi telaşlandırıyordu. Bir bakıma öyleydim. Hayatımda tek bir erkek tanımıştım ve Jake Miller'a hiç benzemediği için bana verdiği her şey benim için yepyeni idi.

Bunun için de minnettardım. O hayatı yeterince yaşamıştım.

Apartmanımın önünde durup veda etmek istedim, ama Jake parmaklarımı yakaladı ve beni çekerek yanına aldı.

"Hayır. Kapı kapı hizmet."

"Beni ofisime kadar geçirmek zorunda değilsin."

"Gerçekten gerek," diye ısrar etti. "Bana ikinci randevuya çıkma teklif etmedin, bu yüzden seni ne zaman göreceğimi bilmiyorum."

Gülerek onunla birlikte lobiden geçtim ve yönetici asansörüne kartımı okuttum.

"Bu ikinci randevumuz değil miydi?"

"Hayır." Bana ciddi bir şekilde baktı. "Planlayacağını söylemiştin. Bu öğle yemeği idi." "Ama öpüştük," diye hatırlattım.

"Ve ben gitmeden önce bir tane daha olacak." Kollarını kavuşturdu. "Yine de randevu değil."

Asansöre girdim ve onu kızdırmak için arkamı döndüm. "Sen bu konuda uzman, geniş deneyimin var, sen bilirsin."

O da benim yanıma geldi ve beni duvara dayadı. Neyse ki asansörde yalnızdık, ama Jake'in bunu umursamayacağını hissediyordum.

"Kocaman tecrübem, ha?" Boynumu avuçladı ve eğilerek burnumuz burnuma geldi. "Komik, hiç hatırlamıyorum da."

"*Bu* komik." Dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. "Hafıza sorunları yaşayacak kadar genç değilsin."

"Sen de dar bir alanda benimle alay edecek kadar akıllı değilsin." Dudakları dudaklarıma hafifçe değdi. "Uslu ol, Clara."

Uyluklarım, aralarındaki acıyı sıkıştırdı ve nefesim göğsümde takıldı. Bu adam bir dakika önce tatlı davranıp, bir dakika sonra iç çamaşırlarımı eritecek kadar nasıl olabilirdi?

Asansör durdu ve Jake hiçbir şey olmamış gibi geri çekildi. Kendimi toparlamak ve duvardan ayrılmak biraz zamanımı aldı. Kapılar açılır açılmaz derin bir nefes aldım, başımı dik tutarak sırtımı düzelttim ve asansörden çıktım. Jake, söz verdiği gibi beni ofisime kadar eşlik ederken kısık kısık güldü.

Ama oraya varamadık. Luca ofisinden çıktı ve bizi görünce durdu.

Kafasının yanını kaşıdı ve bize utangaç bir bakış attı. "Takvimime toplantıyı yazmayı unuttum mu?"

Jake elini belime koydu. "Bana yazmadın. Clara'yı öğle yemeğinden geri getirmek için buradayım."

"Öğle yemeği mi?" diye tekrarladı Luca, bakışları Jake'in kolunun arkasında kaybolduğu yere takıldı. "Ah, anladım. Ben de oraya gidiyordum. Ne yazık ki benimki iş yemeği, arkadaşça bir yemek değil."

"Gitmelisin. Geç kalmak istemezsin." Gözlerimi kısarak ona gitmesini ve bu garip karşılaşmayı bitirmesini işaret ettim. Jake ile çıktığımızı ona bir ara söylemeyi planlıyordum, ama henüz değil. Birkaç akşam yemeğinden daha fazlası olacağından emin olana kadar değil.

"Haklısın. Gitmeliyim." Jake'in elini sıkmak için uzandı. "Tekrar görüşmek güzeldi."

Jake, kardeşimin elini tutup sıkıca sıktı. "Sen de, Luca."

Luca bana anlamlı bir bakış attı, ben bunu "*Mümkün olan en kısa sürede bunu konuşacağız*" olarak yorumladım.

Bunu unutmayacağından şüphem yoktu; sadece bir açıklama hazırlamak için bana zaman vermesini umuyordum.

Jake beni ofisime kadar eşlik etti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Yalnız kaldığımızda, düşündüğüm gibi bana saldırmadı. Bunun yerine, odada dolaşarak sanat eserlerimi ve masamın üzerindeki inceledi.

Masamda duran şey... oh hayır.

Kurabiye kutusunu eline aldı ve kapağını açtı. "Yememişsin." Gözlerini bana dikti. "Kurabiye sevmez misin?"

Yuvarlak kalçalarımı okşadım. "Tabii ki kurabiye severim, bu da çok lezzetli görünüyor ve kokuyor, ama..."

Kutudan çıkardı, kokladı ve avucunun içinde çevirdi. Midem alt üst oldu. Bu çok utanç verici olacaktı.

"Gerçekten güzel kokuyor. Benimle paylaşmak ister misin? Birazcık kurabiye verir misin?"

Parmakları arasında tuttu, kırmak üzereydi, ama buna izin veremezdim. Hazır değildim.

"Dur!" Ona doğru koştum ve kurabiyesini kaptım. Kurabiye güvenli bir şekilde kutuya geri koyulduktan sonra, ona dönüp neden böyle yaptığımı açıklamam gerektiğini hatırladım.

O güldü. "Paylaşmak istemiyorsun galiba."

Yukarı baktım, dudaklarım dişlerimin üzerinde kıvrıldı. "Öyle değil. Seninle her şeyi paylaşırım."

Başını eğdi, gözleri yüzümde dolaştı, beni düşünceli bir şekilde inceledi.

"Ama kurabiyeni paylaşmak istemiyorsun."

"O değil. O çok... sevimli. Ve benim için sipariş ettin. Tam olarak nasıl olmasını ve ne yazmasını istediğini birine açıklamak zorunda kaldın. Onu saklamak ve bir süre bakmak istiyorum. Kaybolmasına hazır değilim."

Tanrım, aşk acısı çeken bir genç kız gibi konuşuyordum, otuz yedi yaşında bir anne değil. Bu gerçekten utanç vericiydi, ama ona karşı dürüst olmaktan kendimi alamadım. Hediyesi, uzun zamandır ihmal ettiğim bir yanıma dokunmuş ve beni hiç hissetmediğim bir şekilde özel hissettirmişti.

"O tatlılık var, doyamıyorum," diye mırıldandı.

Bir an utançtan ölüyordum. Bir sonraki an Jake'in kollarındaydım, hayatımın öpücüğüyle öpülüyordu. Parmaklarını saçlarıma dolayarak

ve ağzımı kendininkine yapıştırdı. Tabii ki çekilme şansım yoktu.

Yanaklarımdaki yanma hissi tüm vücuduma yayılana kadar beni öptü. Sonra beni masanın kenarına kaldırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Elbisemi uyluklarımın üstüne kadar sıyırdı, çıplak tenimi okşadı ve dudaklarıma nefes nefese soludu.

"Kurabiyeni ye, Clara. Sana göndereceğim tek kurabiye bu olmayacak." Bir eli yanağımı okşamak için hareket etti. "Çok uzun süre ihmal edildin, değil mi? Açlıktan ölüyorsun ve seni besleyecek olan benim. Seni, sevilmemenin ne demek olduğunu unutana kadar doyuracağım."

Nefesim kesildi ve başımı göğsüne yasladım. "Sadece bir kez çıktık. Bana bunu söz veremezsin."

"Bir yıldan fazla oldu. Tavern'daki ilk geceden beri aklımdan çıkmadın. Sen hiçbir yere gitmiyorsun, ben de gitmiyorum. Bu işin sonunu getireceğim, nereye varırsa varsın."

"Tamam."

Beni göğsünden ayırdı ve parmaklarını çenemin altına koydu, böylece onun bakışlarından kaçmam imkânsız hale geldi. Bakışları sıcaktı, şakacıydı, ağzının köşelerindeki kıvrımlarla tezat oluştuyordu.

"Tamam." Alnıma öptü. "Cuma akşamı benimle gezmeye ne dersin? Tabii o gün için başka planın yoksa."

Kafamı salladım. "Bir fikrim var ama birkaç hafta sonra."

"O kadar uzun süre bekleyemem." Çenemi salladı. "Evet de. Benimle gezmeye gel."

Başımı salladım. "Çok isterim."

"Güzel." Dudaklarını alnıma değdirdi ve geri çekildi, elbiseyi dikkatlice uyluklarımın üzerine yerleştirdi. "Kurabiyeyi ye."

Başımı salladım. "Yerim."

Onu kapıya kadar geçirmek isterdim, ama o benim kemiklerimi eritmiş olduğu için dizlerim pek tutmuyordu, bu yüzden sandalyeme çöktüm ve onun gitmesini izledim. O gözden kaybolduğunda, kurabiye kutusunu aldım. Hiç duygusal biri olmamıştım ve bunu saklamam aptalcaydı. Kendimi vazgeçirmeden önce, bir parça kopardım ve ağzıma attım.

Vanilya. Tabii ki lezzetliydi.

E-postaları yanıtlarken küçük ısırıklar alarak yavaşça yedim. Luca, sırtarak ofisime girdiğinde dörtte biri bitmişti.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, sevgili kardeşim?"

Bir iç çekerek dirseklerimi masanın üzerine dayadım. "Jake ve ben çıkıyoruz."

Karşımdaki sandalyeye çöktü. "Anlamıştım. Geçen hafta akşam yemeğinde hissetmişim." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Düşündüm de, yanılmıyorsam ilk tanıştığımızda da bir şeyler vardı."

"Bir hava vardı," diye onayladım. "Ondan hoşlanıyorum."

Aklımda hazırladığım açıklama bir anda uçup gitti. Onun yerine basit bir cevap verdim.

"İyi birine benziyor. Bu ilişkiye şaşırmadım diyemem. Birincisi, rahibe hayatından memnun olduğunu sanıyordum. İkincisi, Jakey ikimizden de genç. Senin bir çocukla çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Ona ölümcül bir bakış attım. "Bir daha *asla* böyle bir şey söyleme, yoksa Clementine'i çalıp Nellie'ye veririm."

Bu onu güldürdü ve ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır, kedimi alma. Şaka yapıyorum. Yaş farkınız umurumda değil. Önemli değil. Sen kurumuş bir kuru erik değilsin. Hala birkaç yılın var."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Sen de benimle aynı genlere sahipsin."

"Doğru. Ve çok iyi genler." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Cidden, dışarı çıktığına sevindim. Senin de sana bakacak birine ihtiyacın var, biliyorsun."

Jake'in sözleri kafamda yankılandı ve gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ben de mutluyum. Tedbirliyim ama yine de mutluyum."

"Kimse seni temkinli olduğun için suçlamaz." Masamın kenarına hafifçe vurdu. "Jake'e Motor Zone ile devam edeceğimizi söyledin mi?"

"Hayır. Düşündüm ama iş ilişkilerimizin kişisel ilişkilerimizle iç içe olmasını istemiyorum. Avukatları veya kardeşi aracılığıyla öğrenir."

"Mantıklı. Ayrı tutmak iyi fikir. Umarım böyle kalır."

İlerlemek, anlaşmanın imzalandığı anlamına gelmiyordu. Buna daha aylar vardı. Sırada SWOT analizi vardı, ardından avukatlarımız onların avukatlarıyla bir araya gelerek şartları belirleyecek ve anlaşmaya vardığımızda bir mutabakat zaptı imzalayacaktık. Önümüzdeki aylarda her şey olabilirdi. Anlaşmalar her zaman bozulabilirdi. Luca'nın sözleri çok net ve anlaşılırdı. Eğer bir şey olur ve Jake'in şirketiyle anlaşmayı imzalamazsak, bunun kişisel ilişkimizi etkilemeyeceğini ummaktan başka bir şey yapamazdım.

"Bu yüzden temkinli iyimserim," dedim.

"Ailede her zaman akıllı olan sendin." Bakışları masamdaki pembe kutuya düştü. "Kardeşine bir ısırık ikram etmeyecek misin?"

İçgüdüsel olarak elimi uzatıp kutuyu kendime doğru çektim. "Hayır."

"Kaba." Elini uzattı, ben de onu iterek onu güldürdüm. "Hadi ama Clara. Cidden bana vermeyecek misin? Kocaman bir kurabiye. Üzerinde ne yazıyor?"

İç çekerek kutuyu ona doğru çevirdim. Yazıların etrafını yiyip bırakmışım.

"Bir numaralı şampiyon... neyin?" diye sordu.

"Bowling. Jake, onu yendikten sonra bunu benim için yaptırdı," dedim aceleyle, cevap verdikten sonra beni rahat bırakacağını umarak.

Luca'da bir şey yumuşadı ve ağzının köşeleri, genellikle karısı ve kızım için sakladığı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Bu... şefkatliydi. Hatta tatlıydı.

"Sanırım bu çocuğu sevdim." Kurabiyemi çalmaya çalışmayı bıraktı ve gözlerime baktı. "Unutma, Saoirse ve ben Nellie'ye bakıp onu gece yatırmaktan mutluluk duyarız. Sen sadece tarihi söyle. Tamam mı?"

Boğazımda bir yumruyla başımı salladım. Luca'nın desteği olmasaydı, boşanmamı ve yeni anne olmayı atlatamazdım. Artık kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum, ama o hala benim yanımdaydı, hiçbir zaman arkamda destek olmadığını hissetmeme izin vermiyordu.

"Unutmadım."

Ancak daha sonra, öğle yemeğimizi zihnimde tekrar canlandırırken, Jake'in eski kocamdan hiç bahsetmediğini fark ettim. Eve gidip onu aramamış olabileceğine inanamıyordum.

Yaralı ruhumu, ağır ve yıpranmış yükümü görmüş ve korkmamış. Aksine, bana daha da yaklaşmış ve çok güzel sözler vermişti.

Onunla ilerlemek beni derinden korkutuyordu.

Ama zor durumlarla yüzleşmek ve kadın olduğum için beni her zaman küçümseyen erkeklerle dolu toplantı odalarında hayatta kalmak için kendime güvenerek yetiştirilmişim.

Bunu yapabilirsem – üstelik şık bir şekilde – kalbimi biraz açabilir ve Jake'i içeri alabilirim. Kapalı ve yalnız olmak Nellie için iyi bir örnek değildi. Bu şansı değerlendirmeliydim.

Eğer yüzüme patlarsa... en azından denedim derim.

BÖLÜM 2-3

Jake

Eğer Clara motosikletimin arkasında bana sarılmasaydı, onun motosikletiyle yanımdan uçarken tozunu yutmakla yetinirdim. Bacaklarının arasında güçlü bir makineyi kullanmayı bilen ve bunu göstermekten çekinmeyen bir kadından daha seksi bir şey olamaz.

Onunla ilk kez ofisinde öğle yemeğinde tanıştığımızdan beri, bir kez birlikte motosiklet sürmüş ve programlarımız uygun olduğunda birkaç kez daha öğle yemeği yemiştik. Benim programım onunkinden çok daha esnekti, ama bu kasıtlıydı. Katı rutinler altında başarılı olamazdım, ama Clara'nın takvimine göre yaşadığını ve öldüğünü anlıyordum. Aile işi olsun ya da olmasın, kimse onun kadar yüksek bir konuma, kendini adamadan gelemezdi.

Şimdi pazar günüydü ve Sage bir hafta sonra annesinin evine dönmüştü. Clara ve benim önümüzde tüm gün ve gece yol yapıp, canımız ne isterse onu yapabilecektik.

Ama bu bir randevu değildi. O planlamamıştı, ben de saymıyordum.

Sadece kız arkadaşımınla geçirdiğim bir gündü, temiz hava ve güneşin kemiklerime işlemesine izin verirken onu doya doya içiyordum. Son iki haftadır aldığım yudumlar çok lezzetliydi, ama bir erkeği ayakta tutmaya yetmezdi.

Arka yollarda, dolambaçlı ve virajlı yollarda ilerledik ve sonunda hedeflediğimiz motorcu barını bulduk. Clara'nın yanına park ettim ve

motordan inmesini izlemek için durdum.

Önce kaskını çıkardı. Şampuan reklamındaki gibi saçlarını karıştırdı ve omuzlarına dökülmesine izin verdi. Sonra deri ceketini çıkardı ve kollarını başının üzerine kaldırarak sırtını uzun ve derin bir şekilde gerdi. Kot pantolonuyla tişörtünün arasından yumuşak fildişi rengi karnı göründü ve göğüsleri ince pamuklu kumaşı gerdi. İşini bitirince bana doğru döndü ve beni izlediğini fark etti. Güzel yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı.

"İnecek misin yoksa bütün gün beni izleyecek misin?" diye alay etti. "İkisini de yapmayı umuyordum."

Bisikletinin etrafında dolaşp benimkinin yanına yanaştı ve elimi eline aldı. "Kıçını o bisikletten indir de benimle flört et. Bakalım ne olacak."

Bisikletten indim ve kollarımı beline doladım, onu kendime doğru çektim. "Son bir buçuk saattir o muhteşem kıçının koltukta yayılmış halini izliyordum, anne. Ayakta durmakta zorlanıyorum. Eğer flört etmek için yeterince beyin hücresi kaldığını düşünüyorsan, son zamanlarda kıçına bakmamışsın belli."

"Haklısın, yapmadım. Ama şunu söylemeliyim ki, çok akıllıcaydı Jake Hayes." Göğsüme hafifçe vurdu ve küstahça gülümsedi. "Böyle devam et. Şu anda çok susadım, bir içki iyi olur."

"O zaman sen önden geç. Kızımın susuz kalmasına izin veremem."

Bar, üç tarafı açık bir kulübeden biraz daha fazlasıydı. Gri saçlı yaşlılardan yeni başlayan hobi sürücülerine kadar her türden motosikletçi etrafa dağılmış, içkilerini yudumlarken benzer düşünenlerle sohbet ediyorlardı. Çoğunun kafası, şu anda motosiklet kraliyet ailesinin yanında olduklarını bilseler muhtemelen patlardı.

Clara ortasını bara yasladı ve ben ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Rossi'nin kraliçesi burada ve onlar bunun farkında bile değil."

Başını geriye yaslayıp kirpiklerini indirdi. "Kraliçe, ha? Ben kralın danışmanı olmayı tercih ederim. Gerçek gücün kimde olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Luca üzerinde gücün var mı diyorsun?"

O kıkırdadı. "Tam olarak değil. Ama söylediklerime saygı duyuyor ve her zaman beni dinlemeye hazır."

"Senin için çok sevindim, tatlım."

Barmen, Clara'nın önüne iki soğuk içki koydu ve o da bana içkimi vermek için döndü.

"Jeremy seni dinlemiyor mu?"

Şişemi onun şişesine çarptım. "Senin ve Luca'nınki gibi bir ilişkimiz yok. Ben MZ'de Jer'in halledemediği işleri halletmek ve ihtiyacı olduğunda ona destek olmak için çalışıyorum. Yanılma, MZ'nin başındaki tek kişi var ve o ben değilim."

"Hmmm." Birayı yudumladı ve başka bir şey söylemedi, ama dilinin ucunda yüzlerce şey olduğu belliydi.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin. Kolay kolay alınmam."

Bana eliyle veda etti. "Önemli değil. Sadece... seni destekleyici ve sessiz bir adam olarak görmüyorum. Zekisin, ürünlerini ve mağazalarını iyi biliyorsun. Bence senin içgörün çok değerli olabilir."

Rahatsız edici bir alana giriyordu; bu aşamada bu konuyu düşünmek istemiyordum çünkü bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Başımı eğip zarif boynunun yanına dudaklarımı değdirdim. "Durum bu. Sonsuza kadar sürmeyecek, ama şu anda olmam gereken yer burası. Anlıyor musun?"

Bana yaslandı, gömleğimi yumrukladı. "Anlıyorum. Sen ve Jer'in ilişkisi nasıl bilmiyorum, ama böyle olması gerektiğini söylüyorsan, sana inanırım." Avucunu düzleştirip kalbimin üzerine koydu. "Mutlu olmanı istiyorum, Jake."

Elimi aşağı kaydırıp, dolgun kalçalarını sıktım. "Şu anda çok mutluyum. Olmak istediğim başka bir yer yok."

Bu, Tanrı'nın gerçeğiydi. Bu kadına hızla aşık olmuştum, onu sık sık düşünüyordum, birlikte olmadığımız zamanlarda ne yaptığını merak ediyordum, uykuya daldığımda yanımda olmasını diliyordum.

Kızıma asla kızmazdım ve Clara ile olan ilişkim ondan uzak tutma kararlılığım hala sarsılmazdı. Öte yandan, Andrea'ya olan kızgınlığım yeniden alevlenmişti. Sage incinmemiş, yıkılmamış, mahvolmamış olsaydı... Yaşadıklarımızı yaşamamış olsaydık, belki de taviz verebilirdim. Clara ile arzuladığım türden bir zaman geçirebilirdim, bir suç işliyormuş gibi hissetmeden.

Biralarımızı içip jukebox'ın yanına geçtik ve şaşırtıcı bir şekilde ikimizin de beğendiği birkaç şarkı seçtik. Clara, seçtiği ilk şarkının hafif ritmine göre yuvarlak kalçalarını sallıyordu, tüm dikkati sadece bendeydi.

"Buraya gel, Jacob. Bir iki dakika benimle dans et."

Jukebox'ın önündeki boş alana baktım. Orası dans pisti olarak tasarlanmış olabilirdi ama daha çok bu yer kalabalıklaştığında ayakta durmak için kullanılıyordu. Bunun nedeni, Clara'nın barda bulunan dört kadından biri olması ve buradaki erkeklerin birbirleriyle dans edecek tiplerden olmamasıydı.

Şu anda onunla dans etmezsem, dans edecek başka birini bulmak için uzağa bakmasına gerek kalmayacaktı. Barda onu kesen küçük pislik. Göğsüne kadar uzanan beyaz sakalı ve onu izlerken gözleri parlayan büyükbaba. Clara'nın üst sınıf bir kadın olduğunu fark etmiş ve ondan bir parça kapmak isteyen yuppie şehirli gençlerin masası.

İşin garibi, Clara'nın bundan haberi yoktu. Clara tamamen bana odaklanmıştı. Bana gülümsüyordu. Ellerini bana uzatıyordu. O seksi kalçalarını bana doğru sallıyordu. Bana odaklanmış bakışları çok etkileyiciydi. Onun bana olan hislerine olan güvenim arttı ve egom tam da ihtiyacım olan kadar beslendi. Onun gibi bir kadının bana bu kadar ilgi göstermesi, doğru bir şey yaptığım anlamına geliyordu ve bunu daha fazla yaşamak için devam etmeye kararlıyım.

Bir elim belinde, diğer elim elinde, hakımı iddia ettim. Botlarımız yan yana değdi, ben uyluklarımı onun uyluklarının arasına kaydırdım. O bana liderlik etmeme izin verdi, bunu doğal bir şekilde yaptı. Deneyimli bir dansçı değildim, ama yumuşak vücudu benimkine değdiği sürece kızımı dans pistinde döndürebilirdim.

Onun içinden gelen sıcaklık kot pantolonundan benimkine sızıyordu. Onun amının üzerimde olduğunu bilmek, sikimi sertleştirmek için yeterliydi, ama izin verebileceğim tek şey buydu. *Onu, bizi* izleyen çok fazla göz vardı, onu istediğim gibi dokunmam için. Onun bana verdiklerini başka kimse görmemeliydi. O daha sonra olacaktı. Şu anda önemli olan yakınlığımız ve ritmimizdi.

Kulağıma güldü ve göğsüm helyum gibi hafifledi. Sonra birlikte şarkı söylemeye başladık, sözlere uyarak dudaklarımızı hareket ettiriyor, onu sallarken, döndürürken, kendime doğru çekerken gülümsüyorduk. Bu bizim ilk, ikinci, üçüncü dansımızdı, ama o kadar uyumluyduk ki, yüzüncü dansımız da olabilirdi. Bunun nedeni, bana güvenip beni takip etmesi ve ben de bu kadının vücudunun hareketlerini iyi bilmemdi.

Şarkılar bittiğinde, gitme zamanının gelip gelmediğini tartışmamıza gerek yoktu. El ele tutuşup bardan çıktık. Clara'nın deri ceketini ona uzattım, o da kollarını içine soktu, sonra fermuarını yukarıya kadar çektim.

"Deride çok yakışmış sana, anne." Ellerimi kollarından aşağıya doğru gezdirdim ve burnumu onun burnuna sürttüm. Dudakları beni hiç hiçbir şeyin yapamadığı kadar cezbediyordu, ama onu şimdi öpersem, kendimi durduramazdım. "Seninle birlikte olabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

O da başını salladı, burunlarımız daha da birbirine değdi.

"Ben de buna ihtiyacım var." "Ben önden gideceğim."

"Tamam," diye fısıldadı. "Beni istediğin yere götür."

Oh, götüreceğim, tatlım. Götüreceğim.

BÖLÜM 22

Jake

Ana yoldan gizlenmiş, üstü kapalı bir köprünün yanında bir yer vardı — ana yol derken abartıyorum, çünkü tek şeritli, nadiren birinin geçtiği bir yoldu. Bir süre önce bisikletimde bir şey ayarlamak için kenara çekmem gerektiğinde bulmuştum. Gün batımını izlemek için harika bir yerdi, hatta kız arkadaşımın baş başa kalmak için daha da harikaydı, çünkü kimse gelmezdi.

Bisikletten önce ben indim ve Clara durur durmaz üzerine atladım. Kaskını ve ceketini hızla çıkardım, sonra ellerimi onun üzerine, gömleğinin altına, sütyeninin içine soktum, mükemmel göğüslerini sıkarak, karnının ortasındaki yumuşaklığı okşadım.

"Burada mı?" diye nefes nefese sordu. "Dışarıda mı?"

"Seni tutuyorum." Üstünü kaldırarak göğüslerini serin akşam havasına maruz bıraktım. "Kimse seni görmeyecek. Burası çok trafiği olan bir yol değil ve kimse bizi göremez. Bunu kimseyle paylaşmayacağım."

Bu, onun ihtiyacı olan tek güvenceydi. Ağzı benimkini aradı, hemen açıldı ve beni içine aldı. Onu daha derin öpebilmek için başını yana eğdim ve ona olan açlığımın bir kısmını giderdim. Sanki uçmamak için bana tutunuyormuş gibi gömleğimi yumruğuyla sıktı. Bana sarılma, bana bağlı kalma içgüdüsünü çok sevdim.

Boynundan göğsüne kadar öptüm. Göğüslerini ellerimle kavradım, bir araya getirdim ve üzerlerinde bir çizgi çizerek yaladım. Cildi o kadar pürüzsüz ve ipeksiydi ki, ellerimin ve ağzımın baskısıyla esniyordu, Clara'nın tadı ile bir gün boyunca esen rüzgar ve güneşin tadı karışmış gibiydi.

Çakıl taşı gibi sertleşmiş meme uçlarını ağzıma aldığımda, tadı damaklarıma yayıldı. Dilimi okşadı. Daha fazlasını istememe neden oldu. Clara'nın okyanusu bile, içinde boğulsam bile yetmezdi.

Fermuarı tek bir yumuşak hareketle indi ve parmak uçlarımla külotunun dantelli bandıyla oynadım.

"Ağzımı sana yapıştıracağım."

Kız başını salladı, gözleri parlıyordu, dudakları şiş ve kırmızıydı. "Tamam."

"Bisikletimin koltuğuna eğil." Elini tuttum ve onu istediğim yere götürdüm. Neredeyse hiç tereddüt etmeden öne eğildi, gözlerindeki camsı bakışlar, uyarılmasının direncini ortadan kaldırdığını gösteriyordu. Bisikletimin koltuğuna uzandı, rüyalarımından çıkmış gibi görünüyordu, gözleri kapalı, başı katlanmış kollarının üzerinde, bekliyordu.

Benim onunla istediğimi yapmam için.

Ellerimle onun gerçek dışı vücudunu okşarken ağzım sulandı; beni çılgına çeviren yumuşak kıvrımları ve eğrileri.

Parmaklarımı kot pantolonunun beline takıp, ayak bileklerindeki botlarına takılana kadar aşağıya doğru çektim. Bu onu, kalçalarını zar zor örten soluk pembe dantelle baş başa bıraktı. Arkasına diz çöküp, bana sunduğu şeyi iyice görmek için ellerimle kalçalarını kavradım ve sıktım.

Cildi çok güzel ve bakımlıydı. Avuç içlerime değen en ince kadife, *onunla*, *onunla* kaplanmak istememi sağladı. Ayrıyken, ona günlerce dokunmadığımda, onun benim anılarımdaki kadar dolgun olduğuna inanmak zorlaşıyordu, ama *öyleydi*. Hatta daha da iyiydi.

Külotunu da pantolonuyla birlikte aşağı indirdim, güzel kıcını ve kalın bacaklarının arasından vajinasını birazcık görebildim.

Bacaklarının dışına hafifçe vurdum. "Benim için olabildiğince aç, tatlım. Bana sahip olacağım şeyi göster."

Yumuşak bir iç çekişle beni dinledi, botları çimlerde kayarak bana biraz daha açıldı. Yeterli değildi. Yaklaşık bile değildi. Ellerimle bacaklarını iyice açtım, gizli yerlerine gözlerimi dikip, kıcının iki en sevdiğim yere uzanan vadisini seyrettim.

"Jake," diye inledi. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Benim olanı hayranlıkla izliyorum. Her yerin çok güzel. Bunu biliyor muydun, Clara?"

Cevabını beklemedim, gerek de yoktu. İhtiyacım olan şey, ağzımın onun üzerinde olması, dilimin onun tadını alması, kulaklarımda inlemeleriydi. Eğildim, önce bir yanağını, sonra diğer yanağını okşadım, sonra dişlerimi alt kıvrımına geçirdim. Gerildi, sıçradı ve bıraktığım küçük izi yaladığımda içini çekti.

Bu, beynimin ilkel kısmını harekete geçirmeye yetti, bu kadına daha fazla sahip olmak, ona ve herkese onun kesin olarak benim olduğunu anlamalarını sağlamak için.

Sakalımda onun kokusunu taşımak bir başlangıçtı. Yüzümü ona gömdüm, klitorisinden kıkına kadar yaladım ve tekrar geri döndüm. Bir kez başladım mı durmadım, her tatlı damlasını yaladım, istediğim gibi boğuldum, onun tadı ile beslendim.

Daha fazlasını isteyen ben, iki parmağımı amına soktum, kaygan uyarılmışlığı yolu kolaylaştırdı. Beni sıkıca kavradı, kararan gökyüzüne adımı inleyerek haykırdı. Elimini çevirerek parmaklarımda incinin klitorisini yuvarladım ve ağzımı yukarı doğru hareket ettirerek, dilimin düz kısmıyla büzülmüş deliğini yaladım.

Clara inledi. Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama ben çok derine girmiştim, hareketleri hiçbir işe yaramadı. İstediğim yerdeydim ve hiçbir şey beni durduramazdı. Onun tadını ve dokunuşunu bilmek istemediğim hiçbir yeri yoktu. Bana kapalı hiçbir yeri yoktu.

Ve o da bunu biliyordu.

Benden başka kimseden sakladığı sırları ne kadar sevdiğimin farkındaydı.

O da bundan hoşlanıyordu. Amcığı, iten parmaklarımda etrafında titreyip sıkılaşıyordu. Kalçaları ağzıma doğru itiliyordu. Çok geçmeden adımı inleyerek söylüyordu, ayakları yerlerde sürünüyor, dizleri bükülüyor, eriyip gidiyordu. Ama onu yakalamıştım, doyana kadar onu tutuyordum — kokusu ve tadı dudaklarıma ve sakalıma yapışıp zihnime yerleşene kadar.

Sonra ayağa kalkıp arkasına geçtim, elimi omurgasından yukarı kaydırıp ensesini avuçladım. İçimde bir isyan vardı, kanımı ateşe veren bir ihtiyaç. "Hazır mısın Clara?"

O başını salladı ve ben onun anlamadığını biliyordum. Onun için titrediğimi hissedemiyordu. Onun da benim kadar çok istemesine ihtiyacım vardı.

"Sözlerinle söylemelisin. Kendimi pek kendimde hissetmiyorum ve seni sertçe almalıyım. Hazır mısın?"

"Evet, Jake. Beni sertçe sik," diye boğuk bir sesle söyledi. "Bunu istiyorum." İhtiyacım olan buydu. "O zaman sana vereceğim."

Kot pantolonumu indirdim, sikimi çıkardım, prezervatifi bir çırpıda geçirdim; kalçalarını ellerimle tuttum ve kendimi onun sıcak bedenine hizaladım, girişine dokundum. Vücudu beni karşıladı ve ben de daveti kabul ettim, kalçalarım onun kıcına çarpana kadar içine girdim.

O geriye doğru eğildi ve çığlık attı, ama acıdan değildi. Tatlı Clara'm sert seviyordu.

Onun içinde kayboldum, vücudunu acımasız bir güçle aldım. Tenlerimiz çarpıştı, sesler açık gökyüzünde yankılandı. O inledi ve yalvardı, ben de ona ne kadar iyi olduğunu, önümüzdeki günlerde beni hissetmesini istediğimi, onun benim için çok değerli olduğunu ve izlerimi mümkün olduğunca uzun süre taşımasını istediğimi söyledim.

Onun içindeydim, ama bu yeterli gelmiyordu. Kafasının arkasından saçlarını avuçlayarak onu kendime doğru çektim, boynunu ve çenesini yiyebilmek için. Kulak memesini dudaklarımın arasına aldım ve sadece ona fısıldadım. Ateşli sözler. Zevkin üstüne zevk vaatleri. Titreyip inledi, başını sallamaya çalıştı ama onu tutan ellerimden kurtulamadı. "Evet" dedi, sesinde kesik kesik heceler vardı ve ben onun küçük titrek amını sikmeye devam ettim. Bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. O ve ben. Nefes almak bile. Dünyam, bizim aramızdaki bağa indirgenmişti.

"Clara." Nemli şakağına nefesimi üfledim, onu şefkatle okşadım. "Sana doyamıyorum."

"Jake," diye inledi. "Lütfen. İhtiyacım var." "Alacaksın. Ben seninleyim."

Saçlarını bıraktım ve onu öne doğru ittim, avucumu sırtının ortasına yerleştirdim. Çığlıkları daha çılgınca, daha çaresiz hale geldikçe bana sıkıca sarıldı. Onun uçurumun kenarında olduğunu biliyordum ve onu takip ettim, verip alıyordum. Hızımı, ritmimi, zihnimi kaybederek ikimizi de unutulmaya mahkum ettim.

Düşüyorduk, düşüyorduk, zar zor nefes alıyorduk. O geriye uzanıp bileğimi tuttu, ben de elimi hareket ettirip parmaklarımızı birbirine geçirdim. Düşerseniz, birlikte düşecektik.

Tekrar sağlam zemine ulaşmak uzun zaman aldı. Dizlerim sabit ve ayaklarım düz durduğunda onu içimden çıkardım, prezervatifi attım ve pantolonumu çektim. Clara'yı kollarımın arasına alıp çimlere götürdüm ve

kucağıma aldım. Kollarını boynuma doladı ve yüzünü çenemin altına dayadı.

Sırtını okşayarak nefesimi ve onun nefesini sakınleştirdim. Taze hava ve kendine özgü çiçek kokusu gibi çok güzel kokuyordu. Burnumu ipeksi saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Alacakaranlık geceye dönmüştü. Cırcır böcekleri cıvıldıyordu, çimenler ve çalılar hafif esintiyle hışırdıyordu. Bu kadını kollarımda, bisikletimin yanındaki çimenlerde olmaktan daha çok olmak isteyeceğim bir yer aklıma gelmiyordu.

"Sen olmadan bir daha o kadar uzun süre kalamam," diye mırıldandım.

"Senin için kendimi kaybettim." "Hiç sorun değil." Kendini dikleştirdi ve parmak uçlarıyla sakalımı okşadı.

"Ama bu acıyla eve kadar bisiklet sürmek de bir macera olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Kahretsın. Aklım başımda değildi.

Düşünmeliydim..."

"Hayır, Jake. Hadi ama. Ben de senin vermek istediğin kadar istedim.

Çoğunlukla şaka yapıyorum."

Bacaklarının arasına ellerimi koyup, acı belirtisi var mı diye onu inceledim.

Bana göz kırptı, ağzının köşeleri gülümsemeye kıvrıldı.

"T a m a m. Sana inanacağım, ama bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım..."

"Beni yol kenarında mı sikiyorsun?" diye tamamladı.

Kıçına hafifçe vurdum. "Bir dahaki sefere seni deli gibi sikmek istiyorum, Clara."

O gülerek burnunu çekip, ayak bileklerine kadar inmiş pantolonuna ve amını tutan elime baktı. "Bence beni eve götürmelisin."

"Öyle niyetim var."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Gece kalmaya ne dersin?" Midem

bulandı. Onu eve bırakmaktan korkuyordum, ama o ve bunu yapmayacağımıza karar vermiştik.

Nasıl cevap vereceğime karar veremedim, "Erken gidebilirsin. Yatak odamın yanındaki verandadan gizlice çıkabilirsin. Kimse orada olduğunu bile bilmez. Yani, benden başka kimse."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Emin olmasam sormazdım. Birlikte geçirdiğimiz o kısa sabah çok güzeldi. Seninle birlikte uykuya dalmak ve uyanmak isterdim."

Gözlerimi kapatıp alnımı onun alnına yasladım. O benden çok daha fazla travma yaşamıştı, ama yine de cesurca davranıyor, istediğini söylüyor, bana tam olarak ne hissettiğini anlatıyordu. Kendine güveni o kadar seksi ve çekiciydi ki, kafam bulanıklaştı.

"Biliyor musun? Ben de çok isterim."

Elini tuttum ve eve doğru yola çıktık. Evine yaklaştıkça içimde korku hissetmedim. Neredeyse mükemmel geçen günümüz henüz bitmemişti. Dünyada sonsuz zamanımız yoktu, ama beklediğimizden çok daha fazla zamanımız vardı.

Hepsi Clara'nın risk alıp istediği şeyi elde etmeye çalışması sayesinde.

Bunu asla unutmayacaktım.

BÖLÜM 2

Clara

Her şey yolunda giderken hayatın bu kadar çabuk geçmesi ne yazık. Bir ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Öğle aralarında çaldığımız anlar, tatlı öpücükler ve uzun, terli gecelerle dolu otuz bir gün. Ona aşık olmanın heyecanıyla o kadar kapılmışım ki, bunu gerektiği kadar tadını çıkaramamıştım, ama ikimiz de hiçbir yere gitmiyorduk.

Her şey bu *kadar* güzelken, gitmeyecektik.

Gözlerimi açtım ve panjurların aralığından sızan ışığa gözlerimi kısarak baktım. Nellie önceki gün parmaklarını panjurlara sokmuş olmalıydı, güneşin içeri sızmasına yetecek kadar dağınık bırakmıştı. Sinirlenmeye çalıştım ama bu sadece on beş saniye sürdü. Küçük kızıma daha fazla kızmak imkansızdı.

Sıcak bir beden bekleyerek yuvarlandım, ama sadece ılık çarşaflarla karşılaştım. Dik oturarak yatak odama bakındım ve banyoya döndüm. Karanlıktı.

Jake çoktan gitmiş miydi? Beni öpmeden asla gitmezdi. Ve genellikle birbirimizden ayrılmak zor olurdu.

Telefonumu kontrol ettim. Ondan mesaj yoktu.

Huh.

Nellie ve Marina dışarıdayken yatak odasından çıkmazdı. En azından, öyle yapacağını sanmıyordum.

İlk kez eve geldiğinde onu Marina ile tanıştırmıştım, bu yüzden sorun olmazdı, ama Nellie onu fast food restoranında tanıştıkları gecedan beri görmemişti. Bir yanım, yavaş yavaş tanıştırmanın zamanı geldiğini düşünüyordu, ama bu konuyu konuşmamıştık...

Ama bunun bir önemi yoktu. Jake muhtemelen Sage'e gitmesi gerektiği için bana mesaj atamamıştı. Pazar sabahları uyumayı sevdiğimi biliyordu. Güneş odama girmesaydı, şimdi uyuyor olurum.

Yataktan kalkıp bornozumu giydim, neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Banyoya uğradıktan sonra, oturma odasına çıktım. Nellie'nin kahkahasını duyunca yüzümde bir gülümseme belirdi, ama köşeyi döndüğümde gülümsemem kayboldu.

Nellie, çok sevdiği müzik programına eşlik ederek dans ediyordu, Jake de hemen yanında onunla birlikte dans ediyordu. Jake'in isteğine karşı gelmesine bu kadar üzülmemiş olsaydım, ikisinin ne kadar sevimli olduklarına hayranlıkla bakardım. Jake'i çocuk programına eşlik ederek dans eden bir adam olarak hiç hayal etmemiştim, ama o, kendini hiç kısıtlamadan dans ediyordu. Bir an için, Sage küçükken de böyle miydi diye merak ettim. Sonra kızgın olduğumu hatırladım.

"Anne uyandı!" Nellie beni önce gördü ve küçük bacaklarıyla hızla bana doğru koştu ve dizlerime çarptı. "Günaydın anne. Jake geldi."

Ellerimle onun karışık saçlarını düzelttim ve derin bir nefes aldım. Onun önünde sinirlenmek en son istediğim şeydi, ama kanım kaynıyordu.

"Görüyorum tatlım. Ne sürpriz. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet." Küçük başını sallayarak şiddetle onayladı. "Jake annemin arabasını tamir etti."

"Filler gibi hafızan var. Vay canına."

Öfkemi bir kenara bırakıp hayranlık duydum. Nellie pek fazla insanla tanışmazdı ve tanıştıklarıyla da fast food yemeye gitmezdi, ama bu neredeyse iki ay önceydi. Üç buçuk yaşındaki bir çocuk için bu, on yıl gibi bir süre sayılabilirdi.

"Ben fil değilim," diye ağladı. "Ben Nellie'yim."

"Ah, doğru." Normalde hissettiğim gibi hissetmesem de güldüm. "Bir an unuttum."

"Tamam." Bacaklarımı bıraktı ve arkasını döndü. "Ben dans etmeye gidiyorum."

Konuşmamız sırasında Jake'e bakmayı reddetmişim, henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Ama Nellie tekrar şova dalınca, Jake bana doğru büyük adımlarla geldi ve ben de yüzleşmekten başka çarem kalmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Beni kolumdan tutup mutfağa doğru götürdü ve Nellie'nin duyamayacağı bir mesafede durdu, ama onu gözden kaybetmedi.

"Mutlu olmadığını biliyorum, ama açıklamama izin ver."

Sabahları sesinin sertliği hâlâ oradaydı. Sabahları beni uyandırıp adımı söyleyerek ve dokunabildiği her yere dokunarak beni sevdiğini gösterir. Ama bugün bunu duymak pek hoşuma gitmedi.

"Devam et."

Dirseklerimi kavrayarak beni kendine yakın tuttu. "Marina bu sabah kapıyı çaldı. Kızının işten eve dönerken kaza yapmış ve onunla birlikte hastaneye gitmesi gerekiyormuş..."

"Cassie iyi mi?" Elimi alnıma bastırdım. "Ona bir bakmalıyım..."

"O iyi." Saçımı kulağımın arkasına itti, parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. Her zamanki gibi sarsılmazdı. "Marina, kafasını çarptığını ve beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol ettiklerini söyledi. Bilinci açık ve kırığı yok."

Nefesim bir anda çıktı. Cassie hemşireydi ve Marina uzun vardiyalardan sonra eve dönüşünde hep endişelenirdi. Ciddi bir yarası olmadığını öğrendiğimde, dikkatimi tekrar konuya verdim.

"İyi. Çok iyi. Şimdi, bana haber vermeden benimle çıkmaya nasıl karar verdin?"

Benim mutsuzluğuma rağmen sakinliğini korudu. "Sen derin uykudaydın ve Nellie Marina'nın arkasına gizlice yaklaşmıştı. Beni gördü ve adımı hatırladı." Yine parmak eklemleriyle beni sakinleştirdi. Hislerim kadar çelişkili görünmüş olmalıyım. "Anlıyorum Clara. Gerçekten. Ama o beni görmüştü, bu yüzden oyun bitti diye düşündüm. Ona waffle yaptım, meyve kestim ve en sevdiği programı izledik. Bir daha beni görmezse iyileşeceğini düşünüyorum."

Alnını alnıma yaklaştırdı ve yumuşamamak imkansızdı. En azından birazcık. "Umarım öyle olmaz. Gizlice dışarı çıkmaktan yoruldum."

. Seninle tembel sabahlar geçirmek hoşuma gider, bir iki çizgi film izlemek de sorun değil.”

Dudaklarım seğirdi, neredeyse gülümsüyordum. "Keyifli görünüyordun."

O güldü. "Elimde değil. Bir Rossi kızı bana dans etmeyi teklif ederse, dans ederim."

Onun tutuşunun izin verdiği kadar geri çekildim. İç çekerek, diğer odadaki kızıma baktım, sonra gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Sage, senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı."

"Onun kızım olduğu için çok şanslıyım." Nellie'ye doğru başını salladı. "Bana kızımı çok hatırlatıyor. Hep hareketli ve neşeli. Yabancıları hiç tanımıyor."

Ben gülerek burnumu çektim. "Nellie işte. O yanımda olduğunda, hızlıca bir iş bile halledemiyorum. İlginç bulduğu insanlarla hep sohbet etmeye çalışıyor."

Gözlerinin köşeleri kırıştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin için sorun yoksa, onun arkadaşı olmayı çok isterim. Yavaş ilerleyeceğiz ve yemin ederim ki çok dikkatli olacağım. Son istediğim şey ikinizi de incitmek."

"Biliyorum. Niyetinden şüphe duysaydım, evime almazdım." İç geçirdim. "Ama bazen işler istediğimiz gibi gitmez."

"Hayır, öyle." Elleri omuzlarıma düştü, sonra kollarımdan aşağı kaydı ve beni bıraktı. "Karar senin Clara. Gitmemi istiyorsan, söyle."

Midem bir şişenin içindeki fırtına gibi dönüyordu. Ebeveynlik için bir kılavuz yoktu. Herkesin, çocukların anne babalarının erkek veya kız arkadaşlarıyla tanıştırılması konusunda kendi fikirleri vardı. Şok ve öfkemi bir kenara bıraktığımda, Jake ve Nellie'yi dans ederken görmek... doğru gelmişti. O, Nellie'nin babası olmak için burada değildi, ama onun arkadaşı olabilirdi. Ve ben de en sevdiğim insanlarla keyifli sabahlar geçirebilirdim.

"Kalmanı istiyorum." Kollarımı onun beline doladım. "Çıldırıldığım için özür dilerim. Sana güveniyorum. Sadece..."

Alnımı öptü, sonra parmaklarını saçlarımdan yanlarından geçirirken gözleri tekrar benimkilere baktı. "Cehennemi yaşadın."

"Evet."

Elimi eline alıp parmak eklemlerimi öptü. "Ben sana kahvaltı hazırlarken sen kız arkadaşınla dans etsene. Waffle olur mu?"

önce sana bir fincan kahve koyayım."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bunun gerçek olup olmadığını merak ettim. Teklifi sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi dilinden döküldü, ama bu bizim birlikte geçirdiğimiz ilk sabahı ve o çoktan kızıma waffle yapmıştı.

"Bana kahvaltı mı hazırlayacaksın?"

Kaşları çöktü. "Buradayım ve bu sabah hiçbir yere gitmiyorum. Kızımın kahvaltısını neden yapmayayım?"

"Ben..." Bu kadar şaşırdığım için kendimi aptal hissettim, ama öyleydi ve tepkimi gizleyemedim. "Şey, çocukluğumdan beri kimse bana kahvaltı yapmamıştı. Beni şaşırttın."

"Clara," diye sertçe adım söyledi, "geri dönüp bunu düzeltemeyeceğim bir durumda bana böyle şeyler söyleme."

Elimi kaparak beni mutfığa çekti ve duvara itti. Başımı geriye yasladım ve o boğazımı kavradı. Öfkesi mavi gözlerinde kristalleşti ve bana yönelik olmadığını bilmeme rağmen midem düğümlendi. Onu hiç böyle görmemiştim. Jake, tanıdığım en dengeli adamdı. Onun böyle patlaması...

"Uzun zamandır kötü muamele gördün ve ihmal edildin. Şimdi bunu anlıyorum. Sana kahvaltı hazırlamak gibi küçük bir şey için şaşırmana çok sinir oluyorum."

"Ben de kendim için nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Yutkundüğümde başparmağıyla boğazımı okşadı. "Artık beni hayatına aldın, sana bakmamı bekleyebilirsin. Bana güvenebilirsin. Bunu istiyorum. Senin için bunu yapmak beni mutlu ediyor. Sen benim için önemli olduğun için senin için yapacağım her şey benim için zevk. Seni mutlu etmek benim için önemli. Bu seni beslemek, seninle konuşmak, seni güldürmek, seni korumak, dilimle ve sikimle seni boşalttıktan sonra yumuşak vücudunu yorganın altına sokmak demek..."

Bu beni gülümsetti. "Bunu eklemek zorundaydın."

Onun gülümsemesi benimki kadar parlak değildi, ama oradaydı. Öfkesi biraz azalmış, midemdeki düğüm çözülmüştü. "Eklemek zorundaydım. Diğerleri kadar önemli."

Gözlerim onunla buluştu. Dürüst ve berrak, bakışlarının arkasında hiçbir şey saklamıyordu. Bu adamın hiç samimi olmayan bir şey söylediğini hiç duymamıştım. İçgüdülerim, onun istediği gibi ona yaslanmamı söylüyordu. O orada olacaktı. Her zamanki gibi sağlam.

"Jake."

"Clara," diye mırıldandı.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Kahvaltı çok hoşuma gider. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. şimdi" — popomu hafifçe tokatlayıp sıktı — "git dans et de öğle yemeği olmadan sana waffle yapayım."

"Peki, tamam. Bu kadar sabırsız olmana gerek yok."

Yine popomu sıktı. "Hep oyun oynuyorsun. Sen daha sonra ben seninle oynayayım."

"Kart oyunu? Battleship?" Kaşlarını kaldırdım. "Bir tur daha bowling?"

Omuzlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı. "Çık dışarı."

Çocuk gibi çığlık attım ve o bana bir şaplak daha atamadan kaçtım. Bu adam bana her türlü duyguyu yaşatıyordu. O anda, uzun zamandır hissetmediğim kadar genç ve mutlu hissediyordum.

Tanrı aşkına, *çığlık atmıştım*.

Nellie, yanına yaklaştığımda başını kaldırdı ve hiçbir şeyi kaçırmayan büyük kahverengi gözleriyle beni inceledi. "Annem gülümsediğinde çok seviyorum."

Onun yanına yere çöktüm ve tombul yanağına öptüm. "Jake beni güldürdü."

Elini uzattı ve çenemi okşadı. "Jake'i seviyorum."

Onu kucağıma çekip tüylü saçlarını okşamadan duramadım. "Ben de seviyorum Nell-Belle. Ben de seviyorum."

BÖLÜM 26

Clara

JAKE YÜZÜMÜ ELLERİYLE KAVRADI ve kalçalarını bacaklarımın arasına indirdi. "Güzel bir gün geçirdik, değil mi?"

"Yaptık." Göz kapaklarım kapanmaya başladı. Üzerimde bu şekilde çıplak dururken benden nasıl konuşmamı beklediğini anlamıyordum. Ayaklarımı uyluklarına kaydurdum ve penisi aşağı kayarak kasıklarımın arasına yerleşti.

O inleyerek hafifçe sallandı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, anne?"

"Sen bu pozisyona girdiğinde yapmaya çalıştığın şeyin aynısını." "Aynı şey değil." Burnuma öpücük kondurdu. "Sadece bir dakika konuşmak istiyorum ve seninle ve kızınla burada vakit geçirmeyi sevdiğimi söylemek istiyorum."

Bu sözler gözlerimi açtı ve kalbimi çarpıttı. Sıradan bir gün geçirmiştik. Nellie, Jake'e en sevdiği parkı, bahçenin her köşesini ve en değerli oyuncak bebeğini göstererek koşturup durmuştu. İşlerimizi hallettik, öğle ve akşam yemeğini birlikte yedik. Jake yatmadan önce hikayelerimizi dinledi ve gerektiğinde aslan ve ejderha sesleri çıkardı.

Sıradan bir gündü.

Gerçekten çok, *çok* güzel bir gündü.

"Emin misin sıkılmadın?"

O güldü. "Ne zaman sıkılabılırdim ki? Yemek zamanları dışında birkaç dakikadan fazla oturduğumu sanmıyorum."

Gülerek yüzümü boynuna gömdüm. "Seni koşturdu, değil mi?"

"Evet."

Tek kelime, ama arkasında çok fazla anlam vardı. Nellie'nin onu koşturmasını seviyordu. Bundan zevk alıyordu. Bu beni ölçülemeyecek kadar mutlu ederken, aynı zamanda korkutuyordu. Bugün gibi günlere alışmak çok kolay olurdu. Ve ben bunu yapamazdım. Nellie ve ben bir bütünüz. Jake, küçük hayatımızın konuk yıldızıydı. Onun burada olmasından çok mutluyduk, ama bu kalıcı bir durum değildi.

"Sage seni iyi eğitmiş olmalı."

"Sanki şimdi beni meşgul etmiyor gibi konuşuyorsun." Burnunu benim burnuma sürttü. "Dünyanı bana açtığın için teşekkür ederim."

Kollarımı boynuna doladım. "Burada olmanı seviyorum. Özellikle bu kısmı... Yatağında, yastıklarına kokunu bırakmanı."

Bana baktı. "Gittikten sonra kokumu seviyor musun?" "Neden sevmeyeyim? Çok güzel kokuyorsun."

Başını eğip sırtıttı. "O zaman neden seni canlı canlı yemek isteyen hep ben oluyorum?"

Uyluklarını birbirine yapışmaya çalıştı ama o aralarında sıkışmış olduğu için onu daha da yaklaştırmaktan başka bir şey başaramadım. Penisini klitorisime sürdü ve beni ona doğru eğilmeye zorladı.

"Jake, seni içimde istiyorum."

"Olacak." Penisini klitorisimin üzerinde ileri geri sürünerek, istediğim yere çok yaklaştı. "Prezervatif alayım."

Hızlıca işini halletti, lateksi ereksiyonunun üzerine ustaca geçirdi. Onun kendini idare edişini izlemek hoşuma gitti, sert ve verimliydi. Sonra elleri yine üzerimdeydi ve bu sefer verimli olan hiçbir şey yoktu. Avuçlarını uyluklarımla boyunca yavaşça gezdirdikten sonra, onları kıkımın altına kaydırды ve beni kendine doğru çekti.

"Buraya gel, tatlım," diye mırıldandı, penisini girişime hizaladı.

İçime girmenin ilk anı her zaman nefesimi keserdi. Yavaşça içime girdi, esneyen duvarlarımı geçerek yerini bulana kadar ilerledi ve olabildiğince derine girerek hareketsiz kaldı. Birlikte iç geçirdik.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Bu boğuk ses, sanki kendini tutamıyormuş gibi ağzından döküldü. Yavaşça hareket etti, neredeyse çıkacakken tekrar içeri girdi.

"Ben de inanılmaz hissediyorum." Parmaklarımı pazılarına doğru kaydırarak omuzlarını kavradım ve başımı kaldırıp çenesini öptüm. "Test sonuçları çıkınca prezervatifleri bırakabiliriz. İçimde çıplak olmanı çok isterim."

Başı düştü ve alnını alnıma sürtünce nefes alıştı titredi. "Clara... mesele o değil."

"Tamam." Duruyordu ve ben durmasını istemiyordum. Bunu sonra konuşurduk. "Sorun değil. Umurumda değil. Sadece sık beni, Jake."

Kısa bir tereddüt ettikten sonra inleyerek hareket etmeye başladı. Beni öpüyordu. İkimiz de nefes alamayana kadar sevişiyorduk. Nefes almama izin verdi, sonra tekrar üstüme çullandı, dili ağzımın derinliklerine, penisi ise amımın derinliklerine girdi.

Birbirimize yapışıp tırmaladık, sanki kavga ediyormuş gibi yatakta yuvarlandık. Üstte o vardı, sonra tekrar üstüme çıktı ve vücudumu yatağa bastırdı. Sanki benim farkında bile olmadığım bir noktaya ulaşmaya çalışıyor gibiydi, ama bulmaya kararlıydı. Ben de ona sarıldım ve karşılık verdim, tenlerimiz çarpışıp kayıyordu.

Beni orgazm ve enerjiden tüketti. Onun adını haykırarak ve daha fazla, daha az, her şeyi istiyorum diye yalvararak neredeyse sesim kısıldı. Sonunda yanıma yığıldı. Prezervatifi çıkardıktan sonra, mutluluk ve uykunun arasında bir yerde ona sarıldım.

Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Ben her zaman prezervatif kullanırım Clara. Bir kez kazara hamile kaldım, bir daha riske atmak istemiyorum."

Konuşurken ona bakabilmek için başımı omzunun kıvrımından kaldırdım. "Bu mantıklı. Ama benim rahim içi araç var. Hamilelik ihtimali çok düşük. Yüzde birden az. Ama rahatsız olmanı anlıyorum."

Kaşları çatıldı. "Aramızda bir şey olmasını istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Terli göğsünün ortasını ovuşturdum. "Ama bil diye söylüyorum, Nellie'yi doğurduktan sonra test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Prezervatif kullanmak istemiyorsan, test yaptır ve biz..."

"Geçen yıl sağlık kontrolünden temiz çıktım. İlk tanışmamızdan bir iki ay sonra." Saçımın ucunu çekti. "Gerçekten benimle çıplak kalmak istiyor musun?"

"Tanrım, evet." Göğsüne öptüm. "Sen de istiyorsan, yakın zamanda test yaptır, sonra daha fazla konuşuruz... ya da konuşmayı atlayıp direkt sevişmeye geçebiliriz."

Gülümsemesi yarı yürekliydi ve kaşları hala çatılıydı. "Sana temiz olduğumu söylemiştim."

"Şey... evet, geçen yıl temizdin. O zamandan beri..." Ona başka kadınlarla birlikte olduğunu ve çok dikkatli olmamız gerektiğini söylemek istemediğim için sözümü bitirmedim.

"O zamandan beri... ne?" Oturdu ve beni de kendine doğru çekerek kucağına oturttu, böylece yüz yüze geldik. "Clara, bir yıldan fazladır birlikte olduğum tek kadın sensin."

"Ne?" diye fısıldadım. "Nasıl?"

"İlk gece oradaydın. Sen de hissettin, değil mi?"

Ne demek istediğini biliyordum. Eski kocamdan başka biriyle deneyimim yoktu, ama aramızda olanlar elektrik gibiydi. Bu yüzden The Tavern'a tekrar tekrar dönmüştüm. İki yabancı, bizim yaptığımız gibi yatağı ateşe vermemeliydi. Benim için, Jake ile o otel odasında geçirdiğim saatler çok özeldi. Cehennemi yaşayıp hayatta kalmamın evrenin bana verdiği ödülüydü. Onun da benimle aynı şekilde hissettiğini fark etmemiştim.

"Hissettim, Jake. Sadece... görüşmemiz çok uzun zaman olmuştu ve ikimiz de bir daha görüşüp görüşmeyeceğimizi bilmiyorduk, o yüzden..."

"Geri döneceğini biliyordum." Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Bu yüzden barmen, sen içeri girer girmez beni araması için para verdim. Şanslıyım ki, sadece oraya kaçabileceğim gecelerde geldin."

Şok içinde geri çekildim. "Ne dedin?"

Omuz silkti. "Seni tekrar görmeyi şansa bırakmak istediğimi mi sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Bana numaranı vermedin, bu yüzden barmeni rüşvet vermek benim büyük planımdı. Sonuç nasıl oldu, görüyorsun."

The Tavern'da ortaya çıkıp beni baştan çıkardığı zamanları düşündüm. Her zaman benden sonra gelirdi. Bir iki içki içmek için barda bir saatten fazla otururdum.

Onun evinden bara gelmesi için gereken süre... Tabii birkaç hız sınırını aşmışsa.

"Ciddi misin?" diye yüksek sesle söyledim, kafamda bunu fark edince. "Barmeni rüşvet verdin."

"Evet, anne. İstedğim bir şey varsa, onu alırım."

Dudaklarımı yaladım. "Bir yıl boyunca tek istediğin bendim."

"Mmm." Saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına koydu. "Ve bu hala geçerli."

Dokunuşu ve dürüst açıklaması göğsümden başlayıp başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar beni ısıttı. Ben genç bir kadın değildim. Evlenmiş ve boşanmıştım. Bir çocuğum ve bunun izlerini taşıyan yara izlerim vardı. Kariyerimde bu noktaya gelmek için çok çalışmıştım. Genel olarak, hayatımın geldiği noktayla barışmıştım, sahip olduklarımla yetiniyor ve sahip olmadıklarımın peşinde koşmuyordum. Ama şimdi, bir yıl boyunca beni tekrar göreceğim miyim, ne zaman göreceğim bilmeden beni isteyen bir adam vardı. Beni o kadar çok istiyordu ki, beni elde etmek için rüşvet verdi ve kanunları çiğnedi. İnanması neredeyse imkansızdı, ama çok mantıklıydı; gerçek olmalıydı.

"Benim için de," diye fısıldadım.

"Aynı fikirde olduğuna sevindim. Garajıma girdiğine daha da sevindim." Ağzım kıvrıldı. "Sanırım birbirimizden hoşlanıyoruz."

Bana gülümsedi ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. "Bunu şimdi mi anladın? Senden çok hoşlanıyorum Clara Rossi."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Jake bizi yatağa yuvarladı ve beni kendine çekti. Bugün bana söz verdiği her şeyi yapmıştı: beni besledi, benimle konuştu, beni güldürdü ve günü beni yorganın altına sokarak bitirdi.

Mükemmeldi.

Güzel, harika bir gündü.

Yine de, sessiz ama ısrarcı iç sesim, bunlara alışmamam gerektiğini hatırlatmaktan kendini alamıyordu.

BÖLÜM 2

Jake

Çocuğumdan saklanmak imkansızdı. O gün benimle birlikte değildi, ama Sage ile biraz daha vakit geçirmeyi asla reddetmezdim. Clara'nın planladığı randevuya hazırlanırken, o da tesadüfen gelip gününü anlatmak istedi.

Şimdi, kapalı tuvalet koltuğuna oturmuş, sakalımı keserken beni şüpheyle izliyordu.

"Sen sakalını asla gece kesmezsin."

Aynadan onun bakışlarıyla karşılaştım. "Biraz dağınık görünüyordu, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkti, hala beni dikkatle inceliyordu. "Genelde geceleri duş da almazsın. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Bugün çok meraklısın, Sagie."

Bana parmağını salladı. "Ve sen soruyu geçiştiriyorsun, baba. Neden?"

Tıraş makinesini tezgahın üzerine koydum ve sakal yağımı aldım. "Haklısın, planlarım var."

"Ne tür planlar?"

"Sinemaya gidiyorum."

Küçük dedektifimin şüphelerini uyandırmak istemediğim için konuyu hafif ve kolay tutmaya çalıştım. O daha küçükken çıkmak daha kolaydı.

sormazdı. Artık ondan hiçbir şey saklayamıyordum. Onu kandırmak mı, yoksa ona biriyle görüştüğümü söylemek mi istediğimden bile emin değildim. Karar verememiştim ve düşünmek için zaman kazanmak istiyordum.

Başını yana eğdi. "İptal edebilir misin? Akşam yemeğine bize gelmeni istiyorum. Annem köfte ve patates püresi yapıyor, seni çok özledim."

Kahretsin. Akşam yemeğini iptal edebilirdim, ama kızımın beni özlemesini istemezdim. Suçluluk duygusu beni sardı ve bir adım geri attı. Günlerdir bu akşamı iple çekiyordum ve bunu kaçırmamak için her şeyi verirdim. Ama kızımın zarar görmesi için değil...

Ona dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onu baştan aşağı süzdüm. Her zamanki neşeli haliyle, mutlu ve zinde görünüyordu. Garip davranmamıştı. Durumun ciddiyetini anlamaya çalıştım.

"Yarın öğleden sonra bana geri döneceksin, tatlım. Bütün hafta birlikte olacağız. Beni görmekten bıkacaksın."

Kaşları havaya kalktı. "Yani... sevgili kızın seni özleyecek olmasına rağmen, planlarını iptal etmek istemiyorsun, öyle mi?"

"Gerçekten ihtiyacın varsa iptal ederim." Elimle çenesini tutup başını sağa sola çevirdim. "Sadece ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir şey mi var? Okulda ya da annenin evinde bir şey mi oldu?"

"Hayır." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Seni sınıyordum."

"Nasıl yani?"

"Sen benim için her şeyi bırakırsın, bu yüzden iptal etme ihtimaline ne kadar üzüleceğini görmek istedim." Sırıttı, kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Randevun var, değil mi?"

Ah, lanet olsun. Sage'in zeki olduğunu biliyordum, ama beni bu kadar kolay manipüle edebileceğini tahmin etmemiştim. Bu kız, güçlerini kötüye kullanmaya karar verirse baş belası olacaktı.

"Eğer var diyorsam ne düşünürdün?"

"Umarım o da iyidir ve sana iyi davranır."

"Öyle ve öyle davranıyor."

Sage nefesini tuttu. "Yani, onunla birden fazla randevuya çıktın mı?" Başımı salladım. "Birkaç kez."

"Ve bana söylemedin?"

"Hayır. İki yaşlı insanın çıkıp sıkıcı şeyler yapmasıyla ilgilenmezsin diye düşündüm."

Bu sözlerim ona gözlerini devirmesine neden oldu. "Oh, lütfen. Tabii ki ilgilenirim. Adı ne? Çocukları sever mi? Sence beni sever mi?"

Görünüşe göre bu konuya girmiştik. Sage'e yalan söylemek benim işim değildi. O, dürüst cevapları hak edecek yaşıydı. Clara'dan bahsetmekle ona bağlanmasına izin vermek çok farklı şeylerdi.

"Clara'yı hatırlıyor musun?"

Ayağa fırladı, elleri kalçalarına gitti. "Clara ile çıkmıyorsun."

Onun kararlılığına gülmek zorunda kaldım.

"Neden olmasın?" "Senin için fazla havalı, belli."

Saçlarını karıştırdım. "Sana bunu söylediğim için üzgünüm, ama o benim onun için yeterince havalı olduğumu düşünüyor."

O, öfkeyle nefes alıp banyodan çıktı. Gerçekten üzüldüğünü düşünerek, onu dolabıma kadar takip ettim. Orada gömleklerimi karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum kapıdan.

Bana bakmaya tenezzül etmedi. "Kıyafetlerin Clara için çok sıkıcı. Randevundan önce alışverişe gitmeye vaktimiz var mı?"

Bu çocuk. O bir roller coaster gibiydi. Bir saniye önce bir şey hissettiğini düşünmemi sağlıyor, sonra birdenbire tersine dönüp bana bambaşka bir yüzünü gösteriyordu. Bazen neyin ne olduğunu anlayamıyordum, ama lanet olsun ki çok eğlenceliydi.

"Tişört ve kot pantolon giyecektim. Resmi bir yere gitmiyoruz ki."

Bana attığı bakış, bir gökdelenin yıkılmasına yetebilirdi. "Ah, baba. Clara süslü yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor ve saçları çok parlak. Gerçekten randevuda tişört ve kot pantolon giymeni ister mi sence?"

"Onu gördüğümde yarısı öyle giyiniyor, motosiklet sürdüğünü de düşünürsek."

Bu onun dikkatini çekti. Arkasını döndü, gözleri yuvalarından fırladı. "*Motosiklet* mi sürüyor? Ama... o... o çok şık."

"Şık, ama çok yönlü bir kız. Gerçekten harika bir şey bilmek ister misin? Soyadı Rossi. Benim motosikletimin markası ne?"

Sorumu düşünürken ağzı büküldü. "Rossi'nin motosikletin mi var? Aman Tanrım, Clara'nın ailesi mi yaptı?" Başımı salladığımda

geriye doğru sendeledi ve bayılmış gibi yaptı, dolabımın ortasında yıldız balığı pozunu aldı. "Baba, bu *çok* havalı."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Dirseklerinin üzerine kendini kaldırdı. "Belki anlaşılmamış olabilir, ama ben onaylıyorum. Sakın batırma, tamam mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Deneyeceğim."

BÖLÜM 18

Jake

CLARA'NIN BÜYÜK RANDEVUSU parkta bir filmi. Elbisesini giyebilmek için beni arabayla almamı istemişti ve bu benim için büyük bir zevkti. Geç kalmıştık çünkü onu yolcu kapısına sıkıştırıp, ince kumaştan elbisesinin üzerinden dokunmak zorunda kalmıştım. Parka vardığımızda da aynısını yapmışım, boynunu emip pürüzsüz bacaklarını okşarken, amının yanındaki külotunun lastiğiyle oynamışım.

Ona doyamamışım. Nellie iki hafta önce beni evde bulduğundan beri, Sage'in olmadığı gecelerin çoğunu Clara'da geçiriyordum. Bu kadını her gördüğümde kalbim boğazıma düğümleniyordu ve bu normalde bana göre bir şey değildi.

Ama... Clara'yla birlikteyken, ben olmuşum.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve battaniye ve bahçe sandalyeleriyle dolu insan kalabalığının arasından onu geçirdim. *Back to the Future*, bu gece için kurulan büyük ekranda yeni başlamıştı. Kökleri geniş ve budaklı büyük bir ağacın gövdesinin yanında battaniyemizi sermek için iyi bir yer bulduk. Marty McFly buradan bir nokta kadar küçüktü, ama ikimiz de filmi yeterince iyi biliyorduk, her ayrıntıyı göremesek de sorun değildi. Sırtımı ağaca dayadım ve bacaklarımın arasına Clara için yer açtım. Bana yaslandı, başını göğsüme koydu ve dünya

. Alnını ve şakağını öpebiliyor, parmaklarımla yumuşak karnını ve yanlarını okşayabiliyordum.

"Bunu pek iyi planlamadım, değil mi?" diye fısıldadı.

"Bence gayet iyi yaptın. Herkesin ortasında sıkışıp kalmaktansa, burada seninle baş başa olmayı tercih ederim. Burası çok güzel."

"Evet," diye iç geçirdi. "Öyle, değil mi? Huzurlu."

Parkta film izlemek aklımda yoktu ve Clara bunu önerdiğinde şüpheyeye düşmüştüm. Ama karanlıkta ateş böcekleri oradan oraya uçuyordu ve klasik bir film oynarken kızım bana sarılmıştı. Hava serindi ve o sıcacıktı. Huzurlu, bunu tanımlamak için kullanabileceğim kelimelerden biriydi. Etrafımızda yüzlerce insan olmasına rağmen, kendi sessiz balonumuzun içindeydik. Çocuklarımız ve işlerimizle, sessizlik bizim için nadir bir şeydi. Bu... buna ihtiyacımız vardı ve ben her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydim.

"Mmm." Saçları portakal ve güneş kokuyordu. Başının yanına burnumu dayadım ve kokusunu içime çektim. "Sage'e seni göreceğimi söyledim."

Başını çevirip bana bakmak için geriye eğdi. "Söyledin mi? Şaşırdım."

"O konuyu açtı ve ben de ona söylemek istediğimi fark ettim." "Ne dedi?"

"Seninle yetişmek için daha şık kıyafetler giymem gerektiğini. Kendi kızım bile beni değil seni seçerdi ve onu suçlamıyorum bile."

Bu onu güldürdü. "Beni tanımıyor bile."

"Evet, tanısaydı farklı olur muydu sence? Sen inanılmazsın. Ayrıca sen bir Rossi'sin ve Sage kendi motosikletine sahip olmayı hayal ediyor. Muhtemelen ona bir tane alacağını düşünüyordur."

"Ah, motosikletli bir kız. Onu şimdiden seviyorum."

Gerçekten öyle demek istememişti, ama ağzından çıkan bu sözler beni ona daha sıkı sarılmaya ve dudaklarına bir öpücük kondurmaya itti.

"Bir gün Nellie'nin motosiklet sürmesine izin verecek misin?" diye sordum.

"Hmm... Eğer isterse. Aksi takdirde büyük bir ikiyüzlü olurum. Babamın bana öğrettiği gibi ona sorumlu bir şekilde sürmeyi öğreteceğim. Güvenlik kurallarını uyana kadar kafama soktu." Kollarımda titredi. "Bebeğimin motosikletle uzaklara gitmesine izin vermeyi düşünemiyorum."

"Zaman çok hızlı geçiyor. Sage daha dün doğmuş gibi, ama şimdi bir genç kız oldu."

"Doğru kişiyi bulsan daha fazla çocuk yapar mıydın?"

Donakaldım. Kafamda yüzlerce düşünce dolaşıyordu, hepsi o kadar karışık ki doğru cevabı bulamıyordum. Böylesine beklenmedik bir soruya doğru cevap yoktu.

"Clara, ne oluyor?"

Ani bir hareketle doğruldu ve bana döndü, çenesinin düşmesi ve gözlerinin parlamasından endişeli olduğu belliydi. "Ne oldu?"

Alnımı ovuşturup nefes aldım. "Beni kollarımda tutarken doğru kişiyi bulmamı istiyorsun. Bunun beni kırıcı bulmayacağını mı düşünüyorsun?"

Kalbim göğsümde hızla atarken, o da gözlerini hızla kırıştırdı. "Seni kırmak istemedim. Ben..."

"Beni ciddiye almıyorsun, değil mi?" Onu kucaklayarak kafasının arkasından saçlarını tuttum. "Benden birkaç yaş küçük olduğum için mi? Hâlâ bu takıntın var mı? Söyle de mantığını yıkayım."

"Seni ciddiye alıyorum Jake. Öyle olmasaydı seni yatağıma ya da kızımın yanına almazdım. Ama çoğu şeyin sonsuza kadar sürmediğini biliyorum ve seninle benim aramda zaten birçok engel ve yük var. Seninle benim birbirimizin hikayesinin bir parçası olduğumuzu ama sonunda birlikte olmayacağımızı düşünmem delilik değil. Bu senden hoşlanmadığım veya seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmez. Hoşlanıyorum ve birlikte olmak istiyorum."

Başımı salladım. "Ben kendimi karamsar sanırdım. Tanrım, kafanda ne kasvetli düşünceler var. Sonunu düşünmeden bu durumu atlatıp nereye varacağını göremez miyiz?"

"Jake..." Yüzüme dokundu, sakalımı okşadı. Sonra yaşadığı cehennemi nazikçe anlattı. "Sage'i incitmekten koruduğun gibi. Ben de kendim için aynısını yapmalıyım. Üç yıl önceki halimi tanıyamazdın. Tamamen mahvolmuştum, bunu gerçek anlamda söylüyorum. Bildiğim her şeyin yanlış olduğunu anladım. Planladığım hayat bir anda yok oldu. *Nefes* almak zordu, oysa bu otomatik bir şeydi. Düşünmem gereken herhangi bir şeyi yapmak imkansızdı. Nellie, devam etmemin *tek* nedeniydi ve o da pamuk ipliğine bağlıydı. Bunu bir daha yaşayamam. Kendimi tanıyorum, bunu atlatamam. Kalbim çok fazla yaralandı. Bir darbe daha kaldıramaz. Hasar çok büyük."

Bu, eski sevgilisi ve onun bıraktığı yıkım hakkında ilk kez gerçekten içini açtığı andı, ama ona karşı şiddet hissettiğim ilk kez değildi. Bu kadına yaptıkları başlı başına bir suçtu. Onun gölgesi olmadan bir gece bile dışarı çıkamıyorduk.

Ben o adam değildim. O, onun güvenini yıkmış olabilir, ama o bizim aynı olmadığımızı anlamalıydı. Bu onun suçu değildi, ama yine de beni çok kızdırıyordu. Onun yaptıkları, onun dünyayı görme şeklini etkilemişti — beni görme şeklini de.

Elimi saçlarından boğazına kaydırdım ve çenesinin altını avuçladım. "Sonsuza kadar söz veremem. Ama ne olursa olsun sana asla yalan söylemeyeceğime ve sana her zaman nazik davranacağıma söz verebilirim. Ben o değilim. Sana daha fazla yara izi bırakmayacağım."

"Senin o olmadığını biliyorum. Yemin ederim, biliyorum." Dizlerinin üzerine kalkarak, yüzümü güzel elleriyle tuttu. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum, ama kendimi korumadan edemiyorum. Bana kendini kanıtlamak için hiçbir şey yapmana gerek yok. Bu şekilde kalacağım mı, yoksa daha fazla zamana ihtiyacım var mı, bilmiyorum."

Onu anladım. Benim de yaşadığım bir durumdan geliyordu: gafil avlanmış ve terk edilmiş. Onunki başka bir cehennem katındaydı, ama yine de anlıyordum. Eğer bunu birkaç yıl önce, gardım tam güçteyken deneseydik, yatak odasından hiç çıkamazdık. Ego'mu bir kenara bırakıp gerçekten düşündüğümde, Clara ikimizin de ona verdiği değerden çok daha savunmasız ve açıktı.

"Zamanımız var tatlım. İstedğin kadar sabırlı olabilirim."

Avuç içime sertçe yuttu. "Teşekkür ederim. Ama aptalca bir şey söylersem, beni uyar. En son istediğim şey, senin dürüstlüğünü veya niyetini sorguladığımı düşünmen."

"Senin aptallıklarına dikkat çekmekten çekinmem. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Bu, aramızdaki gerginliği bozdu. Hafifçe güldü. "Sanırım bu doğru. Aklından geçeni söylemekte zorlanmıyorsun."

"Hatalı olduğumda bile."

Kıkırdadı. "Özellikle o zaman."

Hırlayarak onu belinden tutup kucağıma çektim. Yüzümü boynuna yaklaştırıp onu ısırıp yalarken, o kıvranıp ellerimi karnına kilitleyip tırnaklarını ellerime batırdı.

"Jake," diye nefes nefese, "halka açık yerde beni yeme."

"Kimse izlemiyor." Dudaklarımı boynunun yan tarafına değdirdim. "Cildin, şimdiye kadar tattığım en güzel ziyafet, biliyor musun? İlk kez birlikte olduktan sonra, aylarca cildini düşündüm."

"Teşekkür ederim... Tabii beni takım elbise yapmayacaksan."

Boynunu tekrar öptüm, sonra dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Kim bilir?"

Bu onu tekrar kıkırdatmaya başladı ve sesi göğsümü doldurdu. Bu kadın kendini parçalanmış ve yanlışı bir şekilde birleştirilmiş gibi hissediyor olabilirdi, ama öğleden sonra esintisi kadar hafif ve kaygısız kahkahasıyla, tam da olması gerektiği gibiydi.

Bir iki dakika sonra başını çevirdi, ağzı yanağıma değdi. "Üstünden kalkayım mı?"

Kollarımı sıkılaştırdım. "Asla."

"Ama" — yumuşak kalçalarını kotumun şişkin kısmının üzerine kaydırды — "sen sertleşmişsin."

Bu rahat olamaz." "Mmm."

"Bu cevap değil." Öne eğildi, arkasına uzandı ve düğmemi açtı. Sonra eli kot pantolonumun içine girip penisimin başını kavradı.

"Jake." Adım bir yalvarış gibiydi. Karşılanmamış bir ihtiyacın talebi. İzin isteme. Çaresizliğin iç çekişi.

"Yapman gerekeni yap." Nerede olursak olalım, etrafta kim olursa olsun, ona her zaman istediğini vereceğimi bilmeliydi.

Hareket ederek fermuarımı açtı ve sikimi serbest bırakarak bacaklarının arasına yerleştirdi. Biri bize baksa, onu kucağımda otururken, eteği bacaklarının üzerinde, başka hiçbir şey giymeden görürdü. Ama kimse bakmıyordu, aptalca kötü adam Biff, büyük ekranda Marty'yi kovalarken kimse bakmazdı.

Clara bir dakika öyle oturdu, sonra külotunu yana kaydırды ve ben nefesimi tutarak yavaşça içime girdi. Tamamen oturduktan sonra göğsüme yaslandı ve birlikte nefes verdik. Amcığı beni sıcacık ve sıkı bir şekilde sarıyordu, vücudu kollarımda yumuşak ve rahattı.

"Böyle mi?" diye fısıldadım kulağına.

"Evet," diye nefes verdi. "Senin için sorun yok mu?"

Yumuşakça güldüm. "Senin içinde olmak her zaman daha da iyidir."

Gülümsediğini görmekten çok hissettim. "Yani, halka açık bir yerdeyiz. Herkes görebilir."

"Kimse görmez." Şakağına öptüm. "Çok iyi hissettiriyorsun."

O da onaylayarak mırıldandı ve sakalımı okşadı. "Bütün gece böyle kalabilirim. Sana karşı hissettiğim bağ... bundan daha fazlası. Ama bu..."

Parça parça cümleleri bana mantıklı geldi. Anladım. Ben de hissediyordum. "Biliyorum, Clara."

Vücutlarımızın fiziksel bağı, paylaştığımız derin, içgüdüsel duygusal bağın dışı yansımasıydı. İkisi de zevkti. Mutluluktu.

ikimiz de başka kimsede keşfetmemiştik. Bunun doğru olduğunu bilmem için söylemesine gerek yoktu. Daha önce böyle bir şey yaşamış olsaydım, onu korumak için her şeyi yapardım.

Parmakları hipnotize edici bir ritimle kollarımı okşadı ve beni sadece ikimizin var olduğu başka bir boyuta götürdü. Bazen kıpırdanır ya da hareket ederdi ve bu beni onun içinde zıplatırdı, ama çoğunlukla birbirimizin kollarında kalırdık. Sadece birlikte.

Karakterler okul dansına varana kadar öyle kaldık. Mutlu son yaklaşıyordu ve sonuna kadar kalmak istesem de sabrım taşmak üzereydi. Clara'nın içinde geçirdiğim bir saat tam da ihtiyacım olan şeydi, ama şimdi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

El ele, battaniyemizi ağacın altında bırakarak otoparka koştuk. Oldukça karanlık bir yere park etmişim, ama o anda mahremiyet umurunda bile değildi. Ona olan ihtiyacım o kadar güçlüydü ki, onu spot ışığının altına bile götürebilirdim.

Kapı kapanıp kilitlendiği anda Clara bacaklarını bacaklarımın üzerine attı ve beni tekrar derinlerine aldı. Tadını çıkarmak için durmadık. Onu belinden tuttum, benim sikimde kendini siktği sırada ona sıkıca sarıldım. Damarlarımdan akan aynı çılgın çaresizlikle üzerimde zıplarken sertçe aşağı indi.

O ana kadar prezervatif kullanmadığımızın farkına varmamıştım ve bu, onun teninin benim tenimde kaymasının ne kadar inanılmaz bir his olduğunu fark etmek dışında beni neredeyse hiç durdurmadı. Çıplak, aramızda hiçbir engel yoktu... tam da olması gerektiği gibi.

Ve lanet olsun, çok çabuk boşalacaktım. Clara ihtiyacı olanı alıyordu, adımı inleyerek, sanki tüm sorularının cevabı benmişim gibi beni sikiyordu.

"Oh, Jake," diye inledi. "Ben... ben..."

"Ben de," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Al.

Ben buradayım." "Evet. Öylesin."

O an geldiğinde, başı geriye düştü ve kollarımda titredi. Onu takip ettim, esnek vücudunu göğsüme çekip, ölümün tadını alabilecek kadar yakın olan bir adamın inlemesini bıraktım. Zevkin uçurumuna düşüp, onun sıkı, mükemmel amcığına boşaldığımda hissettiğim şey buydu. Bir ölüm ve yeniden doğuş. Bundan sonra aynı kişi olmayacaktım. *Ondan sonra*. İçimde bir şey klik yaptı ve değişti. Henüz tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum, ama zihnim netleştiğinde belki anlayabilirdim.

Kesin olarak bildiğim şey neydi? Clara ile birlikte olmak beni değiştirmişti ve bu şüphesiz daha iyiye doğru bir değişimdi.

Clara yanımda olduğunda her şey daha iyiydi. Yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum, ama belki de önemi yoktu. Doc Brown'ın Marty McFly'a söylediği gibi, belki de gittiğimiz yere yol gerekmiyordu.

BÖLÜM 2-uiuE

Clara

RUH HALİM OLABİLECEĞİ KADAR KÖTÜYDÜ, ama berbat geçen günümün akışına uymaya çalışıyordum. Luca ve ben, fabrikalarımızdan birinde yaşanan bir sorunu halletmek için Utah'a uçarken video konferansın ortasındaydık.

Rossi jetine sahip olmanın sevinci, Nellie'nin haberi olmadan iş saatleri içinde uçup gelebileceğim anlamına geliyordu. Bu, bu seyahate çıkmak zorunda olduğum için mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

"Greg'i görürsen selam söyle," diye alay etti Luca.

Orta parmağımı kaldırdım. "Selam söyle demekle bunu mu kastediyorsun?"

"Haydi ama Clara. Rossi ailesinin bir temsilcisi böyle mi davranır?"

Gözlerimi devirdim. "Sanki her gece farklı bir mankenle kulüplerden sendeleyerek çıkarken fotoğrafın çekilmemiş gibi."

"Pffft. O yıllar önceydi, Saoirse'den önce. Yirmili yaşlarımda yaptıklarımın beni sorumlu tutamazsın."

Eskiden kardeşim dedikodu gazetelerinin yıldızıydı, bu yüzden şimdi Rossi imajını önemsemesi komikti, şaka olsa bile. İkimiz de benim ondan başka kimseye orta parmak göstermeyeceğimi biliyorduk. Ailemizin şirketinin imajı bir gün daha güvendeydi.

"Ne kadar da uygun." Gelen kutuma tıkladım, okumam gereken e-postaların sayısına dehşetle baktım. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Bu uçuşun geri kalanında gelen kutumu boşaltmam gerek."

O, rahatsızmış gibi nefes verip yerinden kıpırdadı. "Aslında var. E-postalardan biri Motor Zone'un ön mali raporu."

"Öyle mi?" Bana kötü bir haber verecekti, rahatsızlığını anlayabiliyordum. "İşler iyi gitmiyor mu?"

"Hala inceliyorum, ama dikkatimi çeken bir şey var. Geçen yıla kadar şirket Jeremy, Jake, babaları ve birkaç aile üyesi arasında bölünmüştü. Büyükbaba Hayes, Jeremy'ye yüzde elli bir pay bırakmış, geri kalanını aile üyeleri arasında dağıtmış."

"Tamam. Geçen yıl ne oldu?"

"Jeremy hisselerinin yüzde onunu bir yatırımcıya sattı: Roman Wells. Bu, tabii ki büyük bir nakit akışı getirdi."

Dışlerimin arasından hava çektim. Bu ismi tanıyordum. Roman Wells, batmak üzere olan şirketlere yatırım yapıp, onları düzeltince karını alıp kaçmakla ya da hisselerini en yüksek teklifi verene satmakla ünlüydü.

"Tamam. Şirket genel olarak nasıl gidiyor?"

"Geçen yıl yüz mağaza kapattılar, ama Roman göreve geldikten sonra durum stabilize olmuş gibi görünüyor. Bu mali yılın raporlarını görmek ilginç olacak."

Alt dudakımı ısırarak, kalemimin ucunu düşüncesizce tıklattım. "Anlaşmadan vazgeçmeyi düşünüyor musun?"

Bir an durakladı. "Henüz o noktaya gelmedim. Sen ne düşünüyorsun?"

Cevabımı dikkatlice ölçüp biçtim. Şimdiye kadar, ilişkiyi bu potansiyel iş ortaklığından zihinsel olarak ayırabiliyordum, ama şimdi cevabımın Jake'i nasıl etkileyeceğini düşünmeye başladım. "Karar verici faktörün ben olmamam gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda tarafsız bir cevap veremem."

Kaşlarını kaldırdı. "Kendini geri çekiyor musun?"

"Bu jüri seçimi değil." Gülerek iç geçirdim. "Ama evet, sanırım çekiliyorum. Beni haberdar et, ama kesinlikle gerekli olmadıkça karar vericilerden biri olmak istemiyorum."

O başını salladı. "İşle zevki karıştırdığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

Bu onu gülümsetti. "Vay canına. Bu cevaba çok sevindim. Saoirse ve ben sizi yakında akşam yemeğine davet etmeliyiz." Ekranın

ekranın arkasından. "Ama bu hafta sonu olmaz. Öğle yemeğinden sonra onun yeğeninin doğum günü için çiftliğe gideceğim."

"Senden daha uzun mu oldu?"

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Yaklaşıyor. Wyoming'de çocuklara ne yediriyorlar bilmiyorum. Sekiz yaşındaki bir çocuğun bir buçuk metre boyunda olması için hiçbir neden yok. Hiçbir neden."

Gülerek, "Çocuklarla kavga etme," dedim.

"Greg'e iyi davranacağına söz verersen kavga etmem."

Bu sözümle gülümsemem bir anda kayboldu. Böyle bir söz veremezdim. "Hoşça kal, Luca."

Salt Lake City'deki toplantım beklendiği gibi geçti. Greg Thorne, benim için en büyük baş belası olarak ününe yakışır bir performans sergiledi ve asistanı Samantha da bir kaltak olarak ününe yakışır bir performans sergiledi.

Greg, bana ihtiyacım olan rakamları vermek için oyalanıp durdu, sonra da çalışanların molasında onlarla konuşmama izin verme konusunda tereddüt etti. Sanki maaşını benden almıyor ve fabrikada üretilen tüm parçalar onun değilmiş gibi. Sanki parmağımı şıklatmamla yerime başka biri geçemezmiş gibi. Sanki bu seviyede başka bir iş bulması bu kadar kolaymış gibi.

Ona tüm bunları hatırlattığımda, şişmiş kafası o kadar kanla doldu ki patlayacağından korktum. Alnında, gözlerinde, boynunda nabız gibi atan damarlar vardı... bir kabus gibiydi.

Shira her zaman gününün iyi yanına bakmanın bir yolunu bulurdu, ben de onu örnek alarak aynısını yaptım. Bu durumda iyi yan, Greg'i kovmak için ihtiyacım olan kozun artık bende olmasıydı. Avukatlarımız evrakları tamamlar ve onun yerine geçecek kişi için bir plan yapar yapmaz, iş bitmiş olacaktı.

Thomas, Samantha'nın patronuyla birlikte gideceğini duyunca çok sevinecekti.

Uçaktaki koltuğuma yaslandım ve gözlerimi kapattım. Yapmam gereken milyonlarca şey vardı, ama gün ortasında böyle rahatlayabileceğim pek fazla fırsatım olmazdı. Uçak kalkar kalkmaz, iki saat içinde evde olacaktık ve ben de hemen işe koyulacaktım. İşkence gibi geçen toplantılardan sonra, işe dönmeden önce biraz dinlenmeyi hak ettiğime karar verdim.

Kendimi uykuya dalmaya bıraktım...

Biri omzuma dokundu ve gözlerim birden açıldı. İlk başta nerede olduğumu unuttum. Nellie'yi görmeyi bekliyordum ama uçuş görevlisinin yüzü görüş alanımı doldurdu.

"Kalkışa geçiyoruz, Bayan Rossi. Lütfen kemerlerinizi bağlayın."

"Ne?" Kaşlarımı çattım ve pencereden dışarı baktım. Hala yerdeydik, bu garipti çünkü uzun süre uyumuş gibi hissediyordum. "Saat kaç?"

"Dörtü biraz geçti." Gülümseyerek, kar beyazı dişlerini ortaya çıkaran ruby rengi dudaklarını kıvırdı. "Yarına kadar havalanamayacağımızdan endişelenmiştik, ama Denver üzerindeki fırtına tam zamanında geçti..."

"Saat dörtü geçti mi?" Koltuğumda doğruldum. "İki saatten fazla uyumuşum?"

Bana nasıl izin verdin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

O, endişeyle gözlerini kocaman açarak geriye doğru sendeledi. "Çok huzurlu görünüyordun ve bir yere gitmeyeceğimiz için biraz dinlenmen en iyisi olur diye düşündüm. Doğru bir karar olmadıysa özür dilerim. Ben..."

Endişeden kibar davranacak halim yoktu, elimi sallayarak onu durdurdum. "Aramam gerekenler var."

O da başını salladı. "Tabii."

"Hemen kalkacak mıyız?"

"Evet. İzin verilir verilir kalkacağız."

Şimdi çıkarsak, Denver'a saat altıda varırız, yani Nellie'nin kreşinin kapandığı saatte. Zamanında yetişmek için programımda bolca zaman ayırdığımı sanıyordum, ama yanılmışım. Kişiler listesinde Luca'nın adına gittim, ona ya da Saoirse'ye Nellie'yi kreşten almasını rica etmek için, ama sonra onların hafta sonu için çiftliğe yola çıktıklarını hatırladım. Ailem onu hemen alırdı, ama iki haftalık Akdeniz gezisine çıkmışlardı. Ve şanssızlık eseri, Marina da o hafta izinliydi ve oğlunun yanında kalıyordu. Idaho'daki ailem.

Panik göğsümü sıkıştırarak yayıldı.

Kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Onu almakta biraz geç kalmış olabilirdim, ama kreş onu terk etmezdi. Bana yüksek bir ücret ödetirlerdi, ama sorun değildi.

Kreşe telefon edip durumumu bildirdikten sonra, sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Ama uçak hareket etmeden geçen her dakika, kalbim daha hızlı atıyordu.

Uçuş görevlisi sürekli beni kontrol ediyor, her an kalkacağımızı söylüyordu. Sadece izin bekliyorduk, ama tekerlekler yerinden kalkmadan bir saat geçti.

Nellie'yi almaya bir saat geç kalamazdım.

Başparmağım telefonumdaki numaraya doğru kaydı. Bu aramayı yapmak istemiyordum, ama başka bir çözüm bulamıyordum. Jake'in yanında güvende olacağını biliyordum, ama bunu kabul eder miydi, yoksa sormakla bile sınırı aşmış olur muydum? Ve eğer reddederse, onu affedebilir miydim?

Korkularıma rağmen, arama tuşuna bastım. Bu Nellie içindi. Korkularım canı cehenneme.

"Merhaba anne," Jake yumuşak bir sesle cevap verdi. "Senden telefon almak güzel bir sürpriz oldu."

"Jake, ben..."

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Evet. Bugün Utah'taydım ve dönüş uçağım rötar yaptı. Denver'a yediye kadar varamayacağım. Senden bunu istemekten nefret ediyorum. Sage'in yanında olduğunu biliyorum. Sadece... başka kimseye soracak kimsem yok."

"Nellie'yi almamı ister misin?"

"Evet." Ciğerlerimden bir nefes patladı. "Senden bunu istediğim için özür dilerim.

Kardeşim ve ailem şehir dışında..."

"Özür dilemene gerek yok, Clara. Sana bakacağıma söz verdim ve bu da o sözün bir parçası." Konuyu değiştirerek, işin özüne geldi. "Bana kreşin ayrıntılarını mesaj at. Asistanımı araba koltuğu almaya gönderebilirim, ama Sage küçükken çok şey değişti. Hangi marka ve modeli almam gerektiğini bilmem gerekiyor."

Beni bu kadar düşünmesi ve benim için bu kadar çaba göstermesi beni hem rahatlattı hem de şaşırttı, gözlerim doldu.

"Kreşe ulaşır ulaşmaz sana mesaj atarım. Çok katı kuralları var, onaylamaları için kan örneği göndermem gerekebilir." Yarı şaka yapıyordum ama gülmüyordum. Ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. "Teşekkürler, Jake. Ne yapacağımı bilemedim."

"Beni aradığınla doğru şeyi yaptın. Ben hallederim. Tek yapman gereken bana ayrıntıları mesaj atmak ve eve güvenle gitmek."

Başımı salladım ama o beni göremiyordu, bu yüzden sözleri zorla çıkardım.
"Tamam.

Uçak sonunda hareket etti. Yediye kadar evde olurum."

"Hiç endişelenme. Sage ve ben, Nell-Belle'i annesi gelene kadar eğlendirip mutlu ederiz. Onu aldığımda haber veririm, tamam mı?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Ben yanındayım

Clara." "Biliyorum."

Telefonu kapattığımızda, sonunda gözyaşlarım akmaya başladı. Uçak havalanırken, içimi kaplayan duyguların karışımıyla ağladım. Jake'in kolay bakıcılığı ve bunun bu kadar kolay olabileceğine inanmakta zorlanmam, kızım için evde olamadığım için kendimi başarısız bir anne gibi hissetmem. Ve kontrolüm dışındaki şeyler için kendimi suçlu hissetmem — hava durumu, çocuk sahibi olmak için değersiz bir partner seçmiş olmam.

Uzun zamandır ağlamamıştım. Miller hapse girdikten sonra, gözyaşları sel olmuştu. O kadar çok ağlamıştım ki, hıçkırıklarım kurumuş, boğazımdan sadece tuzlu toz bulutları çıkıyordu. Nellie doğduğundan beri kaybettiğim şeylerin üzerine gitmemiştim ve kendimi toparlayarak sahip olduğum zenginliklere odaklanmaya çalışmıştım. Tek çarem buydu.

Ama Jake... O, gözyaşlarımın etrafına ördüğüm bağı kesip attı ve gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı. Uçuş görevlisi bana bir bakış attı ve bir kadeh şarap ve çikolata ikram etti. Titreyen ellerime çok iyi gelirdi ama şarabı reddettim, çikolatayı ise memnuniyetle kabul ettim.

Bazen çikolata her şeyi iyileştirirdi. Bu sefer öyle değildi, ama en azından uçuşun geri kalanında ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağladı.

BÖLÜM Otuz

Clara

Ters gidebilecek her şey ters gitmişti. Denver dışındaki özel havaalanına indiğimizde ve nihayet arabama bindiğimde, trafik tam bir kabustu. Daha önceki fırtınanın devirdiği ağaçlar nedeniyle yapılan yol değişiklikleri beni yolumdan çok saptırdı, bu yüzden Jake'in evine vardığımda saat sekiz olmuştu ve Nellie'nin yatma saati çoktan geçmişti. Umarım ona huysuzluk yapmamıştır diye dua ettim. Jake, onu aldığından itibaren yaklaşık bir saat öncesine kadar bana haberler ve fotoğraflar göndermişti, ama ben eve girdiğimde neyle karşılaşacağımı merak ediyordum.

Verandanın merdivenlerini çıktım ve yanındaki pencereden içeriye baktım. Oradan Jake'in başının arkasını ve onun karşısında köşeye çekilmiş Sage'i görebiliyordum. Kapıyı hafifçe çaldım ve Sage pencereden bana el sallayarak ayağa fırladı.

Kapıyı açarak beni içeri aldı ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Uyuyorlar," diye fısıldadı. "Nellie?"

Kız başını salladı. "Ve babam. Bu gördüğüm en sevimli şey."

Beni oturma odasına götürdü ve kalbim birkaç kez atlamadı. Jake kanepede uzanmış, ayaklarını pufun üzerine atmıştı. Nellie göğsüne uzanmış, kolları ve bacakları onun iki yanında sarkmıştı.

Küçük dudakları büzülmüş, yanakları pembe, saçları dağınıktı. Uyuyakalmıştı. Gözlerimi ondan ayırdığımda, Jake'i görünce gülümsedim. Başı geriye yaslanmış, ağzı hafifçe açık, kızım kadar uykulu görünüyordu. Uykusunda bile, Nellie'nin sırtına elini koymuş, onu koruyordu.

Sevgi beni sardı, günün endişelerini silip süpürdü ve boğazımda kalın bir düğüm oluştu. Bu duyguyla ne yapacağımı bilemedim.

Sage elimi çekerek beni mutfığa götürdü. "Ne kadar tatlılar, değil mi?" diye sordu, uyuyan güzellerden uzaklaştığımız için sesini biraz yükseltti. Başımı salladım ve kendimi toparlayarak ona cevap verdim. "Endişelenmiştim Nellie'nin huysuz olacağından endişelenmiştim."

"Hayır." Tezgahın üzerine atladı. "Babam ve ben bütün öğleden sonra ona baktık. Bahçemizi çok seviyor, ben de ona bahçede futbol oynamayı öğrettim. Sonra akşam yemeği yedik ve *Finding Nemo* izledik. Filmin ortasında Nellie babamın üzerine tırmandı ve uykuya daldı. Babam da birkaç dakika sonra uykuya daldı. Sen yakında geleceğini bildiğim için uyanık kaldım, senin tepkini görmek istedim."

İpeksi saçlarını okşadım. O gerçekten çok tatlı bir kızdı. "Teşekkür ederim tatlım. Bu akşam Nellie'ye baktığınız için sana ve babana minnettarım. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Omuz silkti. "Biz de sevdik. Babam çocuklarla çok iyi anlaşır. Bazen annem ve Mike için Dex ve Cleo'ya bakar, bu yüzden çok tecrübeli. İsterseniz Nellie'ye yine bakabiliriz."

Teklifine gülümsedim. "Bakacağız."

"Acıktın mı? Sana fazladan spagetti yaptık."

Karnım yemek sesini duydu ve dikkat çekmek için guruldamaya başladı. Sage ve ben güldük ve ben karnıma elimi koydum. "Sanırım bu sorunun cevabı belli oldu. Açım, ama Nell-Belle'i eve götürüp yatırmam gerek."

"Kalmanı tercih ederim."

Jake'in kapıdan gelen düşük sesli gürültüsüne irkildim. Dönüp baktığımda, omzunu duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş, saçları dağınık halde duruyordu.

"Hey. Uyanmışsın."

O başını salladı. "Kızın beni bayılttı. Küçük bir ısıtıcı battaniye gibi." Bu beni gülümsetti. "Ve belki de seni biraz yordu."

"Belki."

Gözleri kırıştı ve bana uzanarak başımın üstüne öpücük kondurdu. Nellie'nin yanında da bana öyle öpmüştü. Nellie hiç aldırış etmemişti ama kızı olan bir adamın, neler olup bittiğinin çok farkında olan kızının yanında daha dikkatli davranmamasına şaşırmıştım. Ama o sorun etmiyorsa, ben de şikayet etmeyecektim. Geçirdiğim günün ardından bir kucaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Onun arkasından oturma odasına baktım. "O nerede?"

Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Kanepede bayılmış. Onu kaldırdığımda kıpırdamadı bile. Sanırım baygınlık geçirdi."

Mikrodalgadan gelen bip sesleri dikkatimizi Sage'e çekti. "Clara için spagetti ısıtıyorum. Açlıktan ölüyor."

Jake kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen de açsın, ha? Bugün kimse sana bakmadı mı?"

"Hayır. Öğle yemeğinde çalıştım ama akşam yemeği için eve gelemeyeceğimi tahmin etmemiştim. Tek yediğim çikolata ve aşırı miktarda kahve." Oturma odasına baktım. "Gerçekten eve gitmeliyim. Geç oluyor, o yüzden..."

"Geç oldu, burada kalmalısın. Yarın cumartesi. İşe gitmene gerek yok. Burada kalmaman için bir neden yok," dedi alçak sesle, Sage babasının teklifini çok iyi anlamış olmasına rağmen.

"Emin misin?" Gözlerimi onun gözlerine dikip, ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. "Bunun anlaştığımız şey olmadığını biliyorum."

Alnıma öptü. "Yorgun görünüyorsun. Bu halde yola çıkmanı istemiyorum. Bu gece burada kalacaksın."

Sesi kararlı ve kesindi. Elbette çocuğumu alıp kaçabilirdim, ama bunu yapmak istemedim. Sage ve Jake ile mutfakta olmak hoşuma gidiyordu, Jake kolunu bana dolamış, Sage ise akşam yemeğimi hazırlamakla meşguldü. Saatlerce süren panik sonrasında, onlar *benim* sıcak battaniyem olmuştu.

Nellie'yi Jake'in yatağının ayak ucuna yerleştirdiğimiz ikiz hava yatağına yatırdık. Sage, onun kendi odasında uyumasını istemişti, ama Nellie'nin gece yarısı korkarak uyanacağından endişeleniyordum. Sage'e, ileride onunla birlikte yatabileceğine söz verdim, ama bu sözler dilimde toz gibi duruyordu, çünkü bunların doğru olup olmayacağını bilmiyordum.

Jake, banyoya girip dişlerimi fırçalarken arkamda durdu. Elleri kalçalarımın karnıma kaydı ve aynada beni izlerken beni tuttu. Diş macunumu tükürmek ve ağzımı çalkalamak için öne eğildim, vücudunun benimkine değdiğinin farkındaydım. Sertleşmemiş olmasına rağmen, pijama pantolonunun ince kumaşından onu hissettim ve içim gerildi.

Düzleşip geriye yaslandım ve kolları beni tamamen sardı. Aynada birbirimize baktık. Onun eski tişörtlerinden birini giymiştim, göğsümü ve kalçalarımı sıkıca sararken popomu zar zor örtüyordu.

"Pantolonum yok," diye fısıldadım. "Pantolona ihtiyacın yok."

Çıplak göğsüne baktım, ağzımda salya birikti. "Birlikte tam bir kıyafet oluyoruz."

Yumuşak bir kahkaha attı. "O zaman iyi bir çift oluyoruz galiba."

"Öyle görünüyor." İç çekerek başımı çevirip çenesinin altına gömdüm. "Bugün için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Zaten söyledin. Bana hiçbir borcun yok. Benden istediğin şey hiç de yük değildi. Sage burada olduğu için cennette gibiydi, ben de öyleydim."

Boğazım düğümlendi ve yüzümdeki duyguları görmesin diye yüzümü boynuna daha da gömdüm. "Kızımı seviyorsun," diye mırıldandım sıcak tenine.

"Evet. O senin bir parçan ve senin sevmediğim hiçbir parçan yok."

Oh, göğsüm ne kadar acıyordu, duygularla ve geçmişteki kalp kırıklıklarının izleriyle ağırlaşmıştı. Kendimde sevmediğim birçok yanımda vardı, ama Jake'in söylediklerinde samimi olduğuna inanmaya başladım. Sonuçta, benim kusur olarak gördüğüm yanlarıma bir bakış attı ve dizlerinin üzerine çöküp onları taparcasına sevdi.

"Bana böyle güzel şeyler söyleyemezsin. Nasıl karşılayacağımı bilmiyorum."

"Söylediklerimi sana gerçeği söylediğim olarak kabul et. Öyle." Tişörtümün kenarını tutup ellerini altına soktu ve göğüslerimi avuçladı. "Senin her şeyini seviyorum Clara. İçini ve dışını."

"Jake..." Dizlerim titredi. Önümdeki tezgaha ellerimi dayadım. "Ne yapıyorsun?"

"Güzel kızımı dokunuyorum." Yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve başımı aynaya çevirdi. "Kendine bak."

Tişörtümü göğüslerimin üstüne çekti ve sert, geniş avuçlarıyla göğüslerimi kavradı. Kolları ve elleri güneşten bronzlaşmıştı. Parmaklarında nasır vardı ve tırnakları biraz motor yağıyla kararmıştı. Biz zıtlıkların bir örneğik, ama benim soluk, yumuşak tenimin üzerinde onun teni çok yakışıyordu.

"Bize bak," dedim. "Nasıl bu kadar uyumluyuz?"

Kafasını salladı. "Hayatımdaki iyi şeyleri sorgulayan biri değılim. Biz öyle yapıyoruz, anne." Başını eğip dudaklarını boynumun yanına değdirdi. "Biz öyle yapıyoruz."

Göğüslerimi bırakıp sırtımın ortasına bastırdı, ben belimden eğilene kadar. Sonra külotumu aşağı indirdi ve bacaklarımı ayırdı. Arkadan bacaklarımın arasına daldı, şişmiş klitorisime ulaşana kadar o pürüzlü parmaklarıyla kıvrımlarımı okşadı. Ben çoktan ıslanmıştım, o da en hassas bölgemin etrafında daireler çizerek üzerimde kaydı. Bir dakika içinde nefes nefese kalmıştım ve ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Çok ıslak," diye mırıldandı. "İçine girmem lazım."

"Hazırım. Sadece sessiz olmalıyız."

Üzerime eğildi, ağzını omzuma yapıştırdı. "Seni elde edebileceksem sessiz kalabilirim."

"Lütfen," diye inledim. "Seni istiyorum."

Yavaşça içime girdi, beni açarak vücudumda kendine ait yeri aldı. Onu aynada izlemeye dalmıştım, nefes almayı unuttum. Boynundaki tendonlar gerildi, pazıları kasıldı, tüm dikkati birleştiğimiz yere odaklanmıştı.

Kontrolünü bir uçurumun kenarında tutar gibi koruyordu. Tek bir kayma onu uçuruma sürüklerdi. Ama Jake'i tanıdığım kadarıyla, hazır olana kadar bırakmayacaktı.

Bu, tamamen gevşememi ve onun sahip olduğı şeye kendimi bırakırken sorunlarımın kaybolmasını kolaylaştırdı.

Yukarı baktı ve yansımamızda gözlerimle buluştu. "Sen çok güzelsin. Biliyorsun, değıl mi?"

Kendime bakamıyordum, sadece ona bakabiliyordum. Sallanan göğüslerime, karnımdaki yağlara ve yara izlerine, yüzümdeki çizgilere bakmak... beni o andan çıkaracaktı.

"Güzel olan sensin," dedim.

"Hayır." Kolunu bana dolayarak çenemi tuttu. "Kendine bir bak. Ne yaptığımı görmüyor musun? Sen ipek ve çiçek yapraklarından yapılmışsın, tatlım.

Her yerin yumuşacık ve sevimli."

Parmak eklemlerini yanağımdan göğsüme doğru kaydırды ve göğsümü avuçladı. "Bunları rüyamda görüyorum. Pembe meme uçların ağzımda, göğsüme bastırılmış, güzel teninin krem si dokusu yüzüme sıcı rıyor. İpek ve çiçek yaprakları. Krema ve şeker."

Elimi onun elinin üzerine kaydırarak, göğsümü onunla birlikte tuttum, ne yaptığını görmeye çalıştım. Benim ipek ve çiçek yapraklarım.

İşe yaramadı. Kendimi öyle düşünemiyordum. Jake'in vücudumu şiir gibi gördüğünü bilmek, onu takdir etmem ve neden hoşlandığını anlamam için yeterliydi.

Ve ben... ondan hoşlanıyordum. Eğer beni isterse, bana bakmak ve dokunmak isterse, kendimi ona seve seve teslim ederdim.

Bana derin ve yumuşak bir şekilde girerken, bakışlarında saf arzu ile beni izlediğini gördüm. Karşılaşıp ayrılıp, tekrar tekrar, karnım ağrıyana ve dolana kadar, ağzımı elimle kapatıp avucumu ısırarak çığlık larımı bastırmak zorunda kalana kadar. Omuzlarımda ve sırtımda sıcak dudaklar ve omurgam boyunca ateşli yalamalar beni geri dönüşü olmayan noktaya sürükledi. Onun etrafında titreyerek ve sallanarak boşaldım, tezgahın üzerine yığıldım.

Jake kalçalarımı sıkıca tuttu, orgazmım boyunca içime daldı ve sonra, doyduğumda ve zar zor ayakta durabildiğimde bile devam etti. Derin darbeleri hassas ve duyarlı tenimde yankılanarak uzuvlarımda titremelere neden oldu.

"Oh, lanet olsun, Clara," diye inledi. "Bana bak. Şu anda gözlerinin bana bakmasına ihtiyacım var."

Göz kapaklarım sanki bir ipe bağlıymışçasına açıldı ve o benim kukla ustamdı. Bakışlarımız kilitlendi. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, gözlerini kırpmadan beni izliyordu, sanki gözlerini kırparsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Hadi Jake," diye fısıldadım. "Doldur beni, bebeğim."

Sözlerim bardağı taşıran son damla oldu. Sonuna kadar içeri girdi ve üzerime yığıldı, boşalırken inleyerek. Sonra beni kollarına aldı ve küvete doğru yürüdü, beni kucağına oturtup kenarına oturdu. Başımı omzuna yasladım ve o burnunu saçlarıma gömdü. Uzun dakikalar öylece oturduk, nefeslerimiz düzeldi, gözlerim ağırlaşmaya başladı.

"Berbat bir gün geçirdim," diye mırıldandım. "Sen onu tersine çevirdin." "Memnuniyetle," diye homurdandı.

Dudaklarımı boğazına değdirdim. "Bunun sorun olmadığına emin misin? Sage'le birlikte burada olmamız?"

O mırıldandı, parmakları saçlarımın arasında kaydı. "Öyle olmasaydı kalmanı istemezdim."

"Yarın daha fazla konuşabiliriz," dedim mantıklı bir şekilde.

"Konuşacak bir şey yok." Parmak eklemleriyle çenemi yukarı kaldırdı.

"Yatmaya hazır mısın?"

"Evet. Ama önce giyinmeliyim." Gülümsemesi yumuşak ve şefkatliydi. "Muhtemelen."

Giysilerimizi giydik ve sessizce yatak odasına girdik. Nellie, hava yatağında derin uykudaydı, rüyalarının dışındaki hiçbir şeyin farkında değildi. Koridorun sonunda Sage de derin uykudaydı. Jake'in yatağına kıvrıldım, başımı omzuna yasladım, kolunu bana doladı ve beni sıkıca sarıp sarmaladı.

Dönerek ağzı şakağıma değdi. "Bu gece tüm sevdiklerim yanımda. Huzur içinde uyuyacağım."

Kalbim çarpıyordu ve ona daha da sokuldum. "Ben de."

BÖLÜM Otuz-OuE

Clara

Boş bir yatak odasında uyandım ve oturma odasından kıkırdama sesleri geliyordu. Sertleşmiş uzuvlarımı gererek gülümsedim. Ne güzel bir uyanış.

Jake'in eşofmanını giydikten sonra oturma odasına çıktım ve gördüğüm manzaraya şaşırdım. Sage bir sandalyede oturuyordu ve Jake arkasında durmuş, saçlarını iki örgü yapıyordu. Nellie, Sage'in kucağına oturmuş, ona dönük, Jake'in ellerini büyük bir dikkatle izliyordu.

"Günaydın millet." Jake'in yanına gidip koluna öptüm. "Benden gizli bir yeteneğin varmış galiba."

"Günaydın, tatlım." Jake eğilip başımı öptü. "Sıra var. Sen de örgü istiyorsan, sıraya girmen lazım."

Beklemek zorunda kaldığım için dudaklarımı büzerek somurtuyormuş gibi yaptım. "Adil, sanırım."

O güldü. "Bu evde somurtmak yok. Kuraldır."

"Merhaba anne," dedi Nellie neşeyle. "Ben de Sage gibi örgü yaptıracağım."

Sage bana dönmeye çalıştı ama Jake başını sabit tuttu. "Babam YouTube'da bir sürü video izleyip saçımı yapmayı öğrendi. Annemden çok daha iyi. Hatta balık kuyruğu örgü bile yapabiliyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Balık kuyruğu mu? Benim repertuarımda yok o." "Marina benim saçımı örüyor," dedi Nellie.

"Doğru. Saç bandı veya at kuyruğu dışında daha karmaşık şeyleri yapamıyorum."

Jake tekrar bana doğru eğildi. "Sen de örgü istiyor musun demedin."

Babası başını tutmasına rağmen başını sallamaya çalışan Sage'e baktım, sonra da Sage'i taklit eden Nellie'ye.

"Şey... Bütün kızlar yaparsa ben dışlanmış hissedirim. Bir örgü lütfen."

Sage alkışladı. "Evet! Hadi, benim çim hokeyi maçına gelin de herkes bizi görebilsin."

Jake'in hareketleri bir anlığına durdu, ama benim fark etmem için yeterliydi. Dün gece konuşacak bir şey olmadığını söylemişti. Bugün yeni bir gündü ve çocuklarımızla nasıl başa çıkacağımızı mutlaka konuşmalıydık. Ama bunu onların önünde yapamazdık ve onun tereddütünden, Sage'in maçında mutlu bir aile gibi davranmaya hazır olmadığını anladım.

"Çok isterdim tatlım, ama dün çok uzun bir gün geçirdim ve evde yapmam gereken işler var." Omuzları çöktü ve ben onu neşelendirmek için hızlıca bir fikir bulmaya çalıştım. "İşimiz bittiğinde birlikte fotoğraf çekilmeye ne dersin? Baban fotoğraf çekmeyi sever mi?"

Burnunu kırıştırdı ve Nellie onu taklit etti. O kadar sevimliydim ki ikisini de sıkmak için kendimi zor tuttum.

"Doğru açığı bulamıyor," diye cevapladı Sage. "Zaten selfie daha iyi."

Jake içinden homurdandı. "Her şeyi iyi yapamazsın." Sonra Sage'in omzuna hafifçe vurdu. "Tamam, Bayan Eleştirmen. Sen bittin. Sıradaki kurban."

Jake'in sabırlı olduğunu biliyordum. Sonuçta, benim isteksizliğimle terlemeden başa çıkmış ve benim de onun zaten bildiği şeyi, yani —birlikte harika olacağımızı. Ama onun, sürekli hareket eden kızımın saçlarını tararken, ipeksi saçları parmaklarından kayıp düşmesine hiç sinirlenmeden ya da rahatsız olmadan, sabrının neredeyse tanrısal olduğunu anladım.

Nellie'nin ön tarafına iki küçük örgü yaptı ve bunları sırtına kadar uzanan büyük bir örgüye bağladı. Sadece üç buçuk yaşında olmasına rağmen çok saçlıydı ve Jake saçlarını kolayca taramıştı. Jake işini bitirdiğinde, Nellie kendini görmek için banyoya koştu. Jake onu tezgahın üzerine kaldırdı ve Nellie küçük elleriyle yanaklarını kapayarak hayretle nefes aldı.

"Oh, bayıldım," diye mırıldandı. Jake'in onun "bayıldım" sözlerine eridiğine yemin edebilirim. Aynada gözlerime baktı ve başını salladı. Ama onun küçük gülümsemesini ve onu yere indirmeden önce istediği kadar aynada kendini incelemesine izin verişini kaçırmadım.

Sıra bana geldiğinde, elleri sağlam ama nazikti, yatakta karışmış saçlarımı pürüzsüz olana kadar taradı. Ön kısmı kulaktan kulağa örerek bir saç bandı yaptı. Benim normal saç stilim değildi ama benim için yapmıştı, bu yüzden çok sevdim ve bütün gün öyle gezdim.

Sandalyeden kalktığımda, uzuvlarım gevşemiş ve rahatlamıştı. Göğsüne yaslandım ve iç geçirdim. "Belki de tüm saçımı örmek istiyorum. Bitirdiğinde, hepsini çözüp baştan başlayabilirsin."

O gülümsedi. "Hoşuna gitti, değil mi anne?"

"Evet. Parmakların sihirli."

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bunu zaten biliyordun."

Yanaklarım kızararak göğsüne ittim. "Kapa çeneni. Etrafta çocuklar var."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Nellie ve Sage, bizimle ilgilenmeden, sahada hokey oynamak için çantalarını topluyorlardı.

"Güzel bir sabahtı," diye mırıldandı.

"Öyleydi. Her anını çok sevdim."

"Tekrar yapalım."

Başımı salladım. "Nellie bir daha yatıya kalmak ister."

Kolunu belime doladı. "Peki ya annesi?"

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarını dudaklarımla okşadım. "Ben de çok isterim." Beni sıkıca öptü. "O zaman bunu gerçekleştirelim."

"O saç örüyor." Bea bana neredeyse kızgın bir şekilde baktı, sanki ona yalan söylüyormuşum gibi.

"Öyle!" Telefonumu çıkarıp hafta sonu kızlarla çektiğim selfie'leri ona gösterdim. "Gördün mü? Ne kadar tatlıyız?"

"Jake'in bunu yaptığına dair bir kanıt yok," dedi Bea. "Ama evet, hepiniz çok tatlısınız."

Shira telefonu aldı ve hepimizin ne kadar sevimli olduğunu mırıldandı. Pedikür koltuğumda öne eğilip birkaç fotoğraf geriye sardım. Bazı hareketli fotoğraflar çekmiştim, şimdi bunlara sevindim çünkü görünüşe göre erkek arkadaşımın çok yönlü olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

"Tamam, bunu inkar edemeyiz," dedi Shira, telefonu Bea'ya geri vererek. Bea homurdandı. "Tamam. O inanılmaz. Kabul ediyorum."

Onun somurtkan ses tonuna burun kıvırdım. Bir gün, en beklemediği anda bir erkek onu heyecanlandıracaktı ve Bea'nın aşık ve sersemlemiş halini görmek için sabırsızlanıyordum. Ancak arkadaşlığımıza değer verdiğim için bunu ona itiraf etmedim.

"Öyle." Bir an ekrana gülümsedikten sonra çantamı kenara ittim. "Bu yüzden bir şeylerin ters gideceğinden çok korkuyorum."

"Olabilir," dedi Shira.

Başımı salladım.

"Biliyorum."

"Sen de yıldırım çarpabilir," diye ekledi Bea. "Bu yağmurda şemsiye kullanmanı engelliyor mu?"

"Şey, artık kullanabilirim." Gülmek zorunda kaldım. "Durumu netleştirdiğiniz için teşekkürler. İkinize de."

Shira uzanıp elimi sıktı. "Korkman normal. Önemli olan korktuğunda ne yaptığın. Bak kendine. Seni korkutan her şeye rağmen yoluna devam ediyorsun. Korkun orada, ama onun seni durdurmasına izin vermiyorsun. Kendi gölgesinden bile kaçan bir kadından al dersini; harika gidiyorsun."

"Arkadaşım hakkında böyle konuşma," diye nazikçe uyardım.

Omuzlarını silkti ve bana küçük bir gülümseme attı. "Bugün ayak parmaklarımı gök mavisi boyayacağım."

"Güzel seçim, Shir." Bea mavi saçlarını okşadı. "Ve konuyu çok zekice değiştirdin, hiç geçiş yapmadan."

Shira oje şişesini salladı. "Güzel, değil mi?"

Gülerek, Shira çok utangaçtı ama dikkat ederseniz, kişiliği parlıyordu ve kendi mütevazı tarzında çok komikti. Ona yeterince şans verilmiyordu ve bu çok yazık.

"Çok güzel," diye onayladım. "Ben de mavi yapacağım."

Bea ikimizi işaret etti. "Bir kezlik, arkadaşlar. Mavi benim rengim olduğunu unutmadığınız sürece bir kez izin veririm."

"Tabii, Beatrice," diye kabul ettim. "Son zamanlarda milyarderinle karşılaştın mı?" "Senin dışında mı?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Tabii ki."

O inceledi tırnaklarını tırnaklarına "Orada bir olay olay geçen oldu bir bir tirbuşonla."

Shira tısladı. "Onu bıçakladın mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla tek parça halindeydi. Ama arabası..." Parmaklarını şıklattı. "Benjamin'i parkta gezdiriyordum" — köpeği Benjamin, köpekten çok su aygırına benzeyen gri renkli bir Staffy cinsi köpekti — "ve birkaç çocuk şarap tirbuşonu ile meyve suyu kutusu açmaya çalışıyorlardı."

"Olur böyle şeyler," diye mırıldandı Shira.

"Mmhmm. Eğer onlar genç olsalardı, müdahale etmezdim. Çünkü, dürüst olalım, çoğu genç erkek biraz kan dökerek alçakgönüllülüğü hak eder. Ama bu çocuklar on yaşından büyük olamazlardı. Bu yüzden onlara yardım ettim, meyve suyunu düzgün bir şekilde bıçakladım ve sonra tirbuşonu elinden aldım."

"Eminim çok sevmişlerdir," dedim.

"Oh, çok sevdiler." Bea sırtıttı. "Ama onların hayatını kurtardığım için, bu eylemi sonuna kadar götürmeye karar verdim ve parkın çıkışında tirbuşonu çöp kutusuna attım."

"Sonra ne oldu?" Shira bekleyişle kaşlarını kaldırdı. Bea'nın gizemli milyarlerle ilgili hikayelerinin hiçbirisi bu kadar mutlu sonla bitmezdi.

"Sonra tirbuşon çöp kutusunun içinden sekip yola uçtu ve kaldırımında duran bir limuzinin lastiğini deldi," dedi Bea ciddi bir ifadeyle.

Shira nefesini tuttu. "*Onun* mu?"

Bea başını salladı. "Şoförü hasarı kontrol etmek için dışarı çıktı. Ben onun değerlendirmesini beklemek istemedim."

Ben burnumdan nefes verdim. "Milyarder adamın yeni lastiği parası yetmez mi?" Bea beni işaret etti. "Aynen benim de düşündüğüm."

"Dur biraz, şoförü tanıdın mı?" Bea milyarleri önden görmemişti, bu yüzden Shira inanmadı.

"Tabii ki. Eski arkadaşız. Altı ya da yedi ay önce tanıştık, bir bisikletli adam bana göz kamaştırıcı olduğumu söyledikten sonra bir kadın kahve tepsisiyle çarpıştı. Havada uçtular ve trafik ışıklarında bekleyen limuzinin ön camına düştüler." Onun kayıtsızlığı gerçekten çok güzeldi. "Bu arada, şoförün adı Igor."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bana bu hikayeyi hiç anlatmamıştın."

"O kadar heyecanlı değildi." Başını geriye yaslayıp, teknisyen bacaklarını masaj yaparken içini çekti.

Shira ile bakiştık ve arkadaşımıza sessizce güldük. İkimizin de onun bu *rahat* tavırlarına biraz ihtiyacımız vardı. Muhtemelen bizi ona çeken de bu tavırlarıydı.

Keşke kaygısız olmak bulaşıcı olsaydı. İş hayatım, mümkün olduğunca dikkatli ve metodik olmamı gerektiriyordu. Ne yazık ki, bunun gerçek hayatıma da sıçramasına izin vermişim

gerçek hayatıma da yansımıştı ve bundan bıkmıştım.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi. Ekrana baktığımda gülümsedim.

Jake: *Akşam yemeği. Birayı ben getiririm. Sen de güzel yüzünü getir.*

Ben: *Kendini davet etmeni seviyorum.*

Jake: *Ben de seviyorum, umarım bu sözlerin arkasında alaycılık yok.*

Ben: *Hiç yok. Beni görmek istemen hoşuma gidiyor.*

Jake: *Her zaman. Nell-Belle'e ona özel bir içki getirdiğimi söyle.*

Ben: *Umarım bira değildir.*

Jake: *Haha, hayır. Ona lavanta limonata buldum. En sevdiği rengin mor olduğunu söylemişti. Son birkaç günde bu değişti mi?*

Nefesim kesildi ve tırnak salonunun ortasında ağlamak gibi aptalca bir şey yapmamak için burnumu sıkmak zorunda kaldım.

Ben: *Henüz değil. Hala en sevdiği renk. Buna bayılacak.*

Jake: *Tamam. Onun gülümsemesini görmek için sabırsızlanıyorum. Akşama görüşürüz, tatlım.*

Gözlerimi kapattım ve sandalyeme çöktüm, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Eğer yapabilseydim, Bea'nın korkusuzluğundan birazını kendime aktarırdım. O zaman Jake Hayes'e delicesine aşık olmaktan bu kadar korkmazdım, çünkü tam da bunu yapıyordum.

BÖLÜM Otuz İki

Jake

Roman Wells'in kardeşimin ofisinden çıkmasını görmek garipti.

Adamın MZ ofislerinde yerinin olmadığından değil. Kusursuz terziden çıkmış takım elbisesiyle ve köpekbalığı gibi hareketleriyle, istediği yere gidip orayı ele geçirmiş gibi görünüyordu. Mesele şu ki, bu adamın Jeremy'yi ziyaret etmek için görünürde bir neden yoktu. Bildiğim kadarıyla, arkadaş ya da iş arkadaşı değillerdi. Jeremy bana hayatının her ayrıntısını anlatmazdı, ama çoğunu biliyordum.

Roman, ofisime giderken durduğum yere doğru büyük adımlarla yürüdü. Gülümsemesi pek dostça değildi, ama tehditkar da değildi.

"Ah, diğer Hayes kardeşi. Tanışmamızın zamanı gelmişti." Elini bana uzattı. Ben kaşlarımı çatınca kendini tanıttı. "Üzgünüm, herkesin beni tanıdığını varsaymamalıydım. Roman Wells."

Zorunluluktan elini sıktım. "Jake Hayes, ama sen bunu biliyorsun galiba."

O gülümsedi, ama bu gülümseme komik bir şeye tepki olmaktan çok formalite icabıydı. "Bunu bilmem gerekir. Sonuçta biz ortakız, değil mi?"

Şaşkınlığımı belli etmedim. Azı dişlerim toz haline gelmiş olabilir, ama ifademi nötr tutmayı başardım.

"Memnun oldum, Roman. İşe dönmem gerek." Elimde tuttuğum çantaya başıyla işaret etti. "İş yemeği mi?"

Sokağın aşağısındaki bir sandviççiden aldığım sandviçi sabırsızlıkla bekliyordum, ama şimdi yemek fikri midemi bulandırdı.

"Öyle bir şey," diye cevapladım. "İyi günler."

Jeremy'nin ofisine doğru yürüdüm ve içeri girmeden önce bir kez kapıyı çaldım. Masasındaydı ve beni görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Selam. Clara'yla öğle yemeğine çıktın sanmıştım."

"Mmm. Öyle planlamıştım ama yolda iken iptal etmek için aradı."

Bu hafta Sage ile birlikteydim, bu yüzden sadece öğle yemeklerinde birlikte vakit geçirebiliyorduk. İkimiz de bu zamanları rüzgarda alev gibi koruyorduk, ama bazen işler çıkıyordu. Bugün, Rossi'nin Utah fabrikasıyla ilgili acil bir toplantı vardı.

"Ah. Çok yazık." Ellerini masanın üzerinde birleştirip bana baktı. "Aklında bir şey var gibi görünüyor. Otursana da boynumu kırmayayım seni izlerken."

Ellerimi masasının kenarına dayadım, öne eğildim ve yüzümü onun yüzüne birkaç santim yaklaştırdım. "Roman Wells'i gördüm, Jer. Kendini benim ortağım olarak tanıttı. Lafı dolandırmayalım, bu toplantıyı benim ofiste olmayacağını düşündüğün için ayarladın. Neler oluyor?"

Yutkundum, ama tek tepki buydu. Onun dışında sakın ve soğukkanlıydı, oturmam için işaret etti. Sonunda pes ettim. Onun karşısında böyle durmam ikimize de yarar vermiyordu.

Yerime geçip bir ayak bileğimi karşı dizimin üzerine koyduktan sonra başımı salladım. "Devam et. Bana söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

Ellerini düzleştirdi, derin bir nefes aldı ve ellerini kucağına bıraktı. "İki yıl önce o mağazaları kapatmak zorunda kaldığımızda, radikal bir şey yapmamız gerektiğini biliyordum. Mağazaları kapatmaya devam edip uzun vadede ayakta kalmayı bekleyemeyiz."

"Bunu biliyorum," dedim. "Bu yüzden Rossi'nin peşindeyiz, MZ'ye yeni bir soluk getirmek için."

"Bu yıl öyle. Geçen yıl... açıkçası, işler pek iyi gitmiyordu. Babam kredi almayı önerdi, ama en son ihtiyacımız olan şey kredileri ödemek için kanımızı akıtmaktı. Sonra bir hayır amaçlı golf turnuvasında Roman'la tanıştım. Ünü önünden gidiyor..."

"Başarısız şirketlere para yatırıp işleri bitince onları sömürmekle. Evet, onu duydum."

Yavaşça nefes verdi ve alnının ortasını ovuşturdu. "Bu kesinlikle doğru değil. Roman batmakta olan şirketleri yeniden canlandırır."

Ona gözlerimi kırptım. "Sen bizim batmakta olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Bana bakarak, "Hayır. Ama o yöne doğru gidiyorduk. Bu yüzden Roman'la konuştum ve o hisselerimin yüzde onunu satın almaya razı oldu. Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Parasıyla birlikte fikirler de getirdi. Yeni marka, onun ekibinin eseri. Rossi anlaşması? Hepsi Roman'ın işi. Ve..."

"Bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi? Beni sana destek olmak için yanına aldın. Sırlarını saklarken sana nasıl destek olabilirim?"

"Kararımdan memnun olmayacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, kendi hisselerini teklif edip ayrılmak için bir neden yaratacağından korktum."

Ben güldüm. "Ne zamandan beri zor konuşmalardan kaçınıyoruz? Buraya takım elbise giyip oturdum çünkü sen istediniz. Bana söyleyemeyeceğiniz hiçbir şey yok. Eğer bir sorunumuz varsa, birlikte çözeriz. Denver'ın vampiri ile gizli toplantılar düzenleyip, kendi şirketimde neler olup bittiğinden habersizmişim gibi beni aptal yerine koyamazsınız."

Boynundan yanaklarına kadar kızardı. "Bazen zor kararlar vermem gerekiyor Jake. MZ'yi bana büyükbabam bıraktı. Eğer başarısız olursa, *ben de* başarısız olurum. Bunun olmasına izin veremem."

"Başarısız olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunun seni mahvedeceğini sanmıyorum. Her şey yok olur, sen de araba adamına dönersin, her zaman istediğin hayatı yaşarsın. Belki biraz daha az paran olur, ama artık kendi mirasçın var."

"Siktir git, Jer." Tekrar onun üzerine eğildim ve masasına yumruk attım. "Clara'yı bir daha ağzına alma."

Geriye yaslanıp bana baktı. "Haklısın. Bu çok alçaktı. Öyle söylememeliydim. Stresliyim ve beni köşeye sıkıştırdın. Ama saldırmak yanlıştı."

"Bu durumda yanlış olan çok şey var." Buraya sinirli bir şekilde girmiştim, bana mantıklı bir açıklama yapacağını umuyordum. Şimdi ise daha da öfkelenmiştim. Kızgındım. Ve daha da önemlisi, kardeşime hayal kırıklığına uğramıştım. "Buraya sen istediğin için geldim. Senin için lanet olası bir geriye eğilme hareketi bile yapardım. Bunu görmüyor ve benim için aynısını yapmıyorsan, yüzüme tükürmüş olursun. MZ'yi kaybetmenin benim için önemsiz olduğunu söyleme, sanki seni, ailemizin mirasını umursamıyormuşum gibi."

"MZ'yi önemseydiğine inanıyorum ve beni önemseydiğini asla sorgulamam, ama... sen büyürken tüm bu yükün senin omuzlarında olduğunu söylemediler. Bu çok ağır bir yük. Bu gemiyi döndürmezsem, batacak olan sadece ben olmayacağım. Binlerce insanın geçim kaynağı yok olacak. Roman'ı işe almama katılmayabilirsin..."

"Bana katılma ya da katılmama şansını vermedin."

Derin bir nefes alırken göz kapaklarını indirdi. "Belki bu bir hataydı, ama dediğim gibi, bu benim omuzlarımda, yani tek taraflı kararlar almam gereken zamanlar olacak."

"Sorun değil." Sorun yokmuş gibi gelmiyordu, ama haklıydı. Sonunda, büyükbabamız şirketin kontrolünü meşru varislerine bırakmıştı. Ben onun yanında duruyordum, ama yük sadece onun omuzlarındaydı.

"Katıldığın için sevindim," dedi.

Çenemi bir yandan diğer yana hareket ettirdim, buraya girdiğimde olduğu kadar sinirliydim. "Patron sensin, Jer. Anlıyorum. Ama MZ ile ilgili sırları benden saklamaya devam edersen, buradan giderim."

Burun delikleri genişledi, bu da onun da sinirlendiğinin tek işaretiydi. "MZ'yi ve beni önemseydiğini söylüyorsun, sonra da aynı cümlede ayrılmakla tehdit ediyorsun."

"Bu bir tehdit değildi. Sınırımı çizdim ve senin bu sınırı aşman için hiçbir neden yok."

Çenesini indirdi. "Bunu sonra konuşuruz."

Düzeldim ve yumruklarımı pantolonumun ceplerine soktum. "Sır saklamazsan, böyle bir konuşma yapmamıza gerek kalmaz."

"Anladım."

Kardeşimin yanından ayrıldım, ama kendimi daha iyi hissetmiyordum. Bana yumruk atmış olsaydı, daha az nefesim kesilirdi. Orada bana söyledikleri, bakışları... O benim tanıdığım kardeş değildi.

Belki de onun hiç tanımadığım bir yönü vardı.

Açık pencerelerimden dışarıda cırcır böcekleri ötüyor, serin bir esinti perdeleri hissettiriyordu. Sage odasında yatmış, muhtemelen yığınlarca kitabından birini okuyordu. Ben yatakta yatmış, televizyonu açmıştım ama konsantre olamıyordum.

Telefonumu elime alıp, yanımda olmasını istediğim tek kişiye mesaj attım.

Ben: *Merhaba anne. Yatakta mısın?*

Clara: *Selam, bebeğim. Hayır, daha yatmadım. Ofisimde çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?*

Tanrım, bana "bebeğim" demesini seviyordum. Hiç böyle bir şeyden hoşlanacağımı düşünmemiştim, ama Clara'nın ağzından çıkınca çok tatlı geliyordu.

Ben: *Kızım çok çalışıyor. Yatakta uzanmış seni düşünüyorum. Berbat bir günün ardından keşke burada olsaydın.*

Clara: *Ben de seninle birlikte orada olmak isterdim. Konuşmak ister misin?*

Ben: *Kardeşim... çok zor bir durum. Sen çalışıyorsun. Başka zaman konuşabiliriz. Keşke seni bir dakika sarılabilsen. O zaman her şey unutulur.*

Cevap bekledim, ama saniyeler dakiklere dönüştü ve hiçbir şey gelmedi. Muhtemelen yaptığı işe dalmıştı. Fırsatı olunca haber verir.

Yastıklarına yaslanıp uzaktan kumandayı aldım ve birkaç kez izlediğim bir filme geçtim. Dikkatimi vermem gereken bir şey yoktu. Zihnim dağınık ve yorgun olduğu için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Göz kapaklarım kapanmak üzereyken telefonum bir mesaj geldi. Telefonu elime alıp gözlerimi ovuşturarak mesajı okudum.

Clara: *Hala uyanık mısın?*

Ben: *Evet, buradayım.*

Clara: *İyi. Bir dakika dışarı çık.*

Kalbim çarparken yataktan atladım ve ön kapıya koştum. Kapıyı açtım ve orada, tüylü bir süveter giymiş, verandamın korkuluğuna yaslanmış duruyordu.

"Gelmişsin." Rüya görüyor gibiydim.

"Tabii ki buradayım." Elini uzattı ve beni yanına çağırdı.

Onun önünde durdum, elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Buradasın," diye tekrarladım.

"Buradayım." Kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Seni özledim ve beni bir dakika sarılmak istediğini söylediğinde, bunun gün boyunca duyduğum en güzel fikir olduğunu düşündüm."

Onu sıkıca sarıp, yüzümü saçlarına gömdüm. "Seni kucaklamak istediğim için mi buraya geldin?"

"Mmmhmm. Senin tarafından sarılmayı özellikle seviyorum, Jake Hayes."

Güldüm, ama sesim ıslak ve titriyordu. Beni bir aptal gibi boğmuştu. Bu kadın beni altüst etmişti.

"Sen benim ilacımsın, Clara," diye fısıldadım başının üstüne. "Sen her şeyi unutturuyorsun."

Göğsümün ortasına öpücük kondurdu ve sırtımı yavaş, sabit hareketlerle okşadı. Gerginlik azaldıkça, yavaş yavaş ona sarıldım.

Bir süre öyle kaldık, sonra sallanan sandalyelerimden birine oturduk. Clara yanlamasına kucağıma oturdu, ayaklarını bacaklarımın altına soktu. Pijamaları vardı: tişört, çiçek desenli pantolon, ayaklarında parmak arası terlikler.

Elimi bacağına gezdirip sevimli çiçek desenine gülümsedim. "Buraya aceleyle geldin, değil mi?"

"Biraz. Marina'dan Nellie'yi dinlemesini istemek için durdum. Pijamalarla araba kullanmak pek iyi bir fikir değildi ama..."

"Hayır, iyi bir fikirdi. Seni içeri alıp biraz sonra yatağıma yatıracağım gibi yapabilirim."

"Ne güzel olurdu." Diye iç geçirdi. "En azından bu var."

Parmaklarımla ipeksi saçlarını okşadım, gölgelerin yüzünde nasıl oynadığını inceledim. Loş verandanın ışığında onu yeterince göremiyordum, ama seçici olmanın da bir anlamı yoktu.

"Geldiğin için teşekkürler. Beklemiyordum ve bu gece tam da ihtiyacım olan şey sendin."

Yavaşça sakalımı okşadı, gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı. "Bir şey mi oldu?"

"Evet, öyle." Parmaklarımla saçının bir tutamını tutup, başparmağımla ileri geri okşadım. "Jeremy geçen yıl MZ'deki hisselerinin bir kısmını sattı ve bana hiç söylemedi. Benden bilerek sakladı. Bugün yatırımcısıyla karşılaşana kadar öğrenemedim."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Roman Wells."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Sanırım avukatlarınızın yaptığı inceleme sırasında ortaya çıkmış."

"Evet. Ama senin bilmediğini hiç tahmin edemezdim."

"Bugüne kadar ben de bilmezdim. Kendi kardeşim bile MZ'nin batmasını istediğim için eski hayatıma dönmek istediğimi iddia edeceğini asla tahmin edemezdim."

"Çok acımasız. Vay canına."

"Evet. Onun ağzından bunu duymak beni mahvetti."

Bana doğru eğildi, elini sakalımdan boynuma kaydırды. "Senin istediğini yapmak yerine onunla olmak için yaptığın fedakarlığı biliyor olmalı. Her iş kıyafeti yerine takım elbise giydiğinde,

bunun sana hiç mutluluk getirmediğini bilmene rağmen ne kadar bağlı olduğunu gösteriyorsun. O bunu biliyor, değil mi?"

"İşimin bana mutluluk vermesi gerekmiyor."

"Mutsuz olmamak daha iyi olurdu bence."

Gözlerimi araladım. "Mutsuz demek abartı olur. Jeremy'nin yanında olmak istiyorum."

"Biliyorum. Onun için fedakarlık yaptın, ama o bunu gerçekten takdir etmiyor gibi görünüyor."

"Takar mı takmaz mı önemli değil. Yapmam gereken bu." "Ama neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü istediğim kişi olabileceğim gerçekten iyi bir hayatım vardı. Carly'yi hamile bıraktığımda, ailem etrafımda toplandı ve bunu başaracağımıza söz verdi. Her zaman böyleydi. Ama kardeşim

—kendi kardeşim—buna sahip değildi. Ben sıcaklık ve kabul görürken, o sadece soğukluk ve disiplin gördü. Bir hata yaparsa, bunu düzeltmek onun yükümlülüğüydü. İkimiz de doğduğumuz aileleri hak edecek hiçbir şey yapmadık. Bu şans meselesiydi ve onun eline her şey kötü gelmişti."

Büyükbabamızın Jeremy MZ'ye kendi oğlu, yani babamıza değil, MZ'ye miras bırakmasının birçok nedeni vardı. En önemlisi, hepimizin bildiği için söylenmeyen şeydi: Martin Hayes pisliğin tekiydi. Öfkeli bir alkolik, ihmalkar bir baba, parasıyla sorumsuzdu, büyük bir şirketi yönetmek için bir çocuk kadar yeteneksizdi. Jeremy ise gençliğinden beri bu pozisyon için yetiştirilmişti. Büyükbabamız onun eğitimini, hobilerini, hatta katıldığı kulüpleri bile planlamıştı.

"Suçluluk duyuyorsun," diye tahmin etti Clara.

"Evet, sanırım. Ama bu benim en büyük motivasyonum değil. Jeremy'nin yanında çünkü o benim için her zaman yanımda oldu. Sahip olduğum her şey için benden nefret edebilirdi ama etmedi. Bana sırtını dönmedi, bana kin beslemedi. Sage doğduğunda hastanedeydi. Bebek kitapları okudu, bezini değiştirmeme yardım etti. Şimdi bile kızımın maçlarını nadiren kaçırıyor. O benim için orada, ben de onun için orada olacağım."

"Tamam."

Kabul etmesi kolay olmadı. Sorularında şüpheleri belirgindi, ama bunu bir kenara bırakmayı seçti. Benim bakış açımı paylaşmadığı belliydi, ama benim kararımın kesin olduğu da belliydi.

"Clara..." Dudaklarım göz kapaklarına ve burnunun ucuna değdi. "Bunu kabullendiğin için teşekkür ederim. Neden böyle karar verdiğimi

nedenlerimi kabul ettiğın için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyorum."

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim, bebeğim." Boynuma ve çeneme burnunu sürtüp, tenime karşı iç çekerek, "Seni anlamayı seviyorum. Anladığım sürece her zaman seninle aynı fikirde olmak zorunda değilim."

"Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Günün kötü geçtiği için üzgünüm."

Onun şakağına bir kez, iki kez, üç kez öptüm. "Açıkçası, günün neden bu kadar kötü geçtiğini artık hatırlamıyorum. Sen buradayken hatırlamıyorum."

"Senin için burada olabildiğim için gerçekten çok mutluyum."

Bir şey bana Clara'nın ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağını söylüyordu. O böyleydi, onu *o* yapan şey buydu.

Bir süre daha sarılmaya devam ettik, fazla konuşmadan birbirimizin kollarında olmaktan mutluyduk. Gitme vakti geldiğinde, bu hiç kolay olmadı. Hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ama son zamanlarda, onun arabayla uzaklaşmasını izlemek gittikçe zorlaşıyordu.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Ve bu değişimin ne olacağını bulmak bana kalmıştı.

BÖLÜM Otuz Üç

Clara

BAL SATICI, Bea'nın bugün benimle birlikte olmadığı için inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bana bal çubuklarımızı, bir erkekte gördüğüm en somurtkan ifadeyle uzattı. Biraz üzücü olmasaydı komik olabilirdi.

Uzaklaşırken Jake kolunu belime doladı. "O adamın nesi vardı? Her zaman sanki biri mısır gevreğine işlemiş gibi görünüyor."

Ben gülerек burnumu çektim. "Hayır. Bence Bea'yı arıyordu. Zavallı adam, Bea'nın burada olmaması onun için daha iyi olduğunu bilmiyor. Bea onu çiğ çiğ yedi."

O da güldü. "Bence çok doğru."

Jake, birkaç hafta önce benim evimde yaptığımız brunch'ta Bea ve Shira ile tanışmıştı. Benim için, birbirinden çok farklı üç insanın birbirini tanıması ilginçti. Jake, Shira'ya karşı nazikti ve Bea'yı tanıdıktan sonra ona lafını bile ettirmedi.

Ayrılmadan önce Shira, Jake'i çok sevdiğini söylemiş ve Bea omuz silkmıştı. *"Nellie'ye karşı nazik ve senin değerini anlayacak kadar akıllı. Sürekli yakışıklı olması ne önemi var? Herkes mükemmel olamaz."*

Bea'dan gelen bu sözler en büyük övgüydü. Miller'ı tanısaydı, onu odadan kahkahalarla kovardı. Ama Miller hala hayatta olsaydı, ben farklı bir insan olurum ve Bea ile arkadaş olabileceğimi veya Shira ile bu kadar yakınlaşabileceğimi gerçekten şüphe ederdim.

Bea ile arkadaşlık kurmaya açık olacağımı veya Shira ile bu kadar yakınlaşacağımı gerçekten şüphe duyardım.

Miller yüzünden yaşadığım her şeyi kendi isteğimle asla seçmezdim, ama içten içe bunun değdiğini biliyordum. *Şu anda sahip olduklarıma bak.*

"Jake!" Nellie bebek arabasından seslendi. "Dışarı çıkabilir miyim?" "Tamam," mırıldandım.

Jake bana gülümsedi. "Çok yakında doğru şekilde söylemeye başlayacak."

"Hatırlatma. Sage'in yaşında olduğunu düşünemiyorum."

Jake, Nellie'yi bebek arabasından çıkardı ve ayaklarını yere koydu.

Kız başını salladı ve kollarını ona doğru uzattı. "Kaldır lütfen," diye tatlı bir sesle istedi.

Jake tereddüt etmeden onu kucağına aldı. "Böyle mi, yoksa daha yükseğe?" Nellie heyecanla ayaklarını salladı. "Daha yükseğe. Yukarı çıkmak istiyorum."

Jake, babalık görevini çok iyi yapıyordu, onu sanki binlerce kez yapmış gibi omuzlarına oturtmuştu. Onu tanıyorsam, Sage çok büyüyüp bağımsız olana kadar onu omuzlarında taşımıştı. Bunu düşünmek midemi hüznle burktu. Nedenini bilmiyordum.

Çiftçi pazarında dolaştık, haftalık meyve ve sebze aldık, el sanatları satıcılarına baktık. Jake, Nellie'ye Shira'nın ona verdiği oyuncak bebeğin aynısını aldı, çünkü Nellie ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bana da *benim* ihtiyacım olduğunu söylediği bir buket çiçek aldı.

Peynirciye vardığımızda, Nellie'yi omuzlarından indirip kucağına almıştı. Nellie yorulmuştu ama bebek arabasını istemiyordu ve Jake varken benimle ilgilenmek istemiyordu. Başını Jake'in göğsüne yaslamış, küçük vücudu ona sıkıca sarılmıştı. Jake onu sanki çok normal bir şeymiş gibi taşıyordu ama kalbim deli gibi atıyordu, bu adamı kendimize ait ilan etmek istiyordum. Ancak içimdeki boşluk panikle yankılanıyordu, çünkü o bizim değildi.

"Baba?"

Peynir seçeneklerini incelerken arkamı döndüğümde Sage ve Carly neredeyse üzerimize gelmişti. Carly gülümsüyordu ve Sage'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Merhaba Sagie." Jake kızına kolunu uzattı ve ona ulaşır ulaşmaz onu yanına çekti. "Ne güzel sürpriz, ufaklık."

"Sana peynir almaya geldik," dedi.

Kafama dokundum. "Aynı kafadan gidiyoruz galiba, ha?" Bebek arabasının arkasına asılı çantamdan birkaç bal çubuğu çıkardım. "Bal standına uğradınız mı? Neredeyse hepsini bitirdik. İster misiniz?"

Carly elimden bir çubuk aldı. "Bunları çok seviyorum." Yaklaşıp yanağıma öpücük kondurdu. "Teşekkürler. Uzun zaman oldu. Jake sizi saklıyormuş."

Ben de öyle hissediyordum. Onun evinde acil olarak kaldığımız geceden beri Sage'i görmemiştik ve üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Jake'in duvarları sağlam bir şekilde yerli yerindeydi ve bu bazen beni rahatsız ediyordu, ama o bana sabırlı davrandığı için ona ihtiyacı olan alanı ve zamanı verebiliyordum. Umarım kendini güvende hissedip dünyasının kapılarını bir an önce açar diye umuyordum.

Carly, Nellie'nin kolunu gıdıkladı. "Merhaba tatlım. Uykun var galiba."

"Öyle," diye cevapladım onun yerine. "Temiz hava onu hep uyutur."

"Sage geldi." Nellie büyük bir çaba ile başını kaldırdı ve arkadaşına el salladı. "Merhaba, Sagie."

Sage, Nellie'nin ayağını çekti. "Merhaba, Nellie. Babam rahat mı?" "Evet." Nellie, Jake'in göğsüne yaslandı. "Jake'im."

Carly hafif ve kaygısız bir şekilde güldü. "Sanırım seni sahiplendi, ha? Çok tatlı." Kızının başını okşadı. "Bal çubuğu ister misin, bebeğim?"

"Oh." Sage'in kaşları çatıldı. "Evet, tabii." Gözlerini bana dikerek dikkatlice bir tane seçti. "Teşekkür ederim, Clara."

"Rica ederim."

Jake hala kolunu kızının omzuna atmıştı, ama kızı ondan biraz uzaklaşarak kendine yer açtı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Sage. "Çok garip. Çiftçi pazarının yerini bildiğini bile sanmıyordum."

"Baban çok şey bilir," diye şaka yaptı Jake. "Ama gerçekten, bu benim ilk kez gelişim. Clara'nın fikriydi. Seninle vakit geçirebildiğim için şimdiye kadarki en iyi fikir oldu. Bana tüm peynir çeşitlerini gösterir misin?"

Omzunu kaldırdı. "Sanırım yapabilirim. Sana bırakırsam, kötü bir tane seçersin."

Carly ve ben geri çekilip bir bankta oturduk ve onlara baş başa kalmaları için zaman verdik. Şey... Nellie de vardı tabii, çünkü Jake'e sıkıca yapışmıştı. Ama uykuya dalmak üzereydi ve peynir hakkında pek bir fikri yoktu, bu yüzden muhtemelen sessiz bir arkadaş olacaktı.

"Sage, sizi hiç görmediğini söylüyor," dedi Carly.

Ne kadarını söylemem gerektiğini bilemeden, keten pantolonumu düzelttim. "Doğru. Genelde o seninle olduğu hafta sonları takılıyoruz."

O da başını salladı. "Belli ki o ve Nellie çok bağlanmışlar."

"Evet. Onlar arkadaşlar." Parmaklarımı açıp kapattım. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir fikrim yok. Bekar bir ebeveyn olarak ilk kez biriyle çıkıyorum ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Öyle hissediyorum ama Jake tam tersini yapıyor, bu yüzden..."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Jake onu mahveden gerçek bir kaltakla çıkmıştı.

Kaba konuşmamı bağışla, ama gerçek bu."

Güldüm. "Lisanın gayet iyi. Lafı dolandırmadığın için memnunum."

"Asla." O da güldü. "Onu biraz zorla. O deneyimi aşması lazım ve senin gerçek olduğunu görebiliyorum. Onu zorla. Ona daha fazlasını istediğini ve bunu sana sağlamak için kışını kaldırması gerektiğini söyle. Ben sana kızımın yanında güveniyorsam, onun da güvenmemesi için bir neden yok."

Kaşlarım kalktı. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki. Sen bir annesin ve benim kızıma da kendi kızına davrandığın kadar tatlı davranıyorsun. Jake de muhtemelen öyle davranıyordur, biliyor musun? Gerçek şu ki, Sage iyi bir kız. O kaltak gittikten sonra hemen toparlandı. Aslında yıkılan Jake'ti. O kadar da büyük bir aşk değildi; sadece her şeyin ansızın başına gelmesi

—bir gün orada olup ertesi gün yok olabileceğine. Senin öyle olduğunu sanmıyorum. İşler yolunda gitmese bile..."

Başımı salladım. "Ben de gafil avlandım. Başka kimseye bunu yapmam."

Elimi sıktı. "Başına gelenler için üzgünüm. Seni zorlayan insanlar vardı, değil mi?"

Kardeşim, yengem, ailem, Bea, Shira, hatta Marina. Hepsi beni hayatıma devam etmem için zorlamıştı. Mutluluğu iki elinle tutmam için.

"Evet. Bütün bir ekip."

"Aferin sana, kızım." Omzuyla beni dürttü. "Merak etme. O inatçı herifin peşini bırakmayacağım. Belli ki ekibi onu yeterince zorlamamış. Ben hallederim."

"Sana kimse hayır der mi?" diye sordum. Gülümsedi. "Elimden gelmezse hayır."

Eve döndüğümüzde Nellie'yi uyutmak için yatırdım ve Jake'in yanına, ayaklarını korkuluğa uzatmış, ellerini beline koymuş halde oturduğum terasa çıktım. Yastıklı bankta onun yanına kıvrılıp başımı omzuna yasladım.

"Carly'yi sevdiğimi biliyor musun?"

Şaşkın bir kahkaha attı. "Seviyor musun? Neden?" "O kadar açık sözlü ama aynı zamanda neşeli. Bana Saoirse'yi hatırlatıyor."

Gözleri bana dikildi. "İkiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" "Sen."

Parmaklarıyla çenemi tuttu. "Senin onunla takım olmanı sevdiğimi sanmıyorum. Tehlikeli olabilir."

"Onu sadece rastgele gördüğümü düşünürsek, bizim bir takım oluşturmamızdan endişelenmene gerek yok. Bunun için birbirimizi çok daha sık görmemiz gerekir."

Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi üzerimde dolaştı. Yukarı aşağı, sağa sola, beni inceledi.

"Carly'yi daha çok görmek mi istiyorsun?"

"Öyle değil." Dudaklarımı sıkıştırdım. "Sanırım... senin dünyana biraz daha girmek istiyorum. Seninle sadece iki haftada bir görüşmek benim için gittikçe zorlaşıyor."

Gözleri, korkarım panikle doldu, ben de hemen düzeltip geri adım attım.

"Büyük bir değişiklik istemiyorum ve Sage ile geçirdiğin zamana asla müdahale etmek istemem. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama belki, sen rahat hissettiğinde, dördümüz birlikte bir iki akşam yemeği yiyebiliriz. Ya da Nellie ve ben onun maçlarından birine gelebiliriz. Senin o tarafını da tanımak istiyorum ve senin benim bilmediğim, tamamen ayrı bir hayat yaşadığını hissetmek istemiyorum."

Çenesi gerginlikle titredi, ama elini yüzümde tuttu ve şefkatle okşadı.

"Değişikliklerin olması gerektiğini biliyorum." Kendine katılıyormuş gibi başını salladı. "Kızımın haftalık ziyaretlerinde benimle olması beni çok mutlu ediyor, ama seni ve Nellie'yi çok özlüyorum."

"Biz de seni özlüyoruz," dedim yumuşak bir sesle.

"Bugün Sage'de bir terslik vardı, bizi öyle görünce. Onunla konuşup bu konuyu düşünmem lazım." Dudakları benimkine hafifçe değdi. "Bu sana yeter mi?"

"Evet." Onu çok zorlarsam geri çekilirdi. "Senin hoşuna gitse de gitmese de ben hiçbir yere gitmiyorum Jake."

İnleyerek beni kucağına çekti ve yüzünü boynuma gömdü. "Oh, çok hoşuma gitti anne, haklısın. Hiçbir yere gitmeyeceksin, ben seninle olmadıkça."

Kollarımı ona doladım ve kollarının arasında eriyip gittim. Göğsümde bir sızı hissettim, ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Umut.

Zaman alabilir, ama belki de her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Jake

SAGE, çiftçi pazarından sonraki gün bana geri döndü. Her zamanki işlerini yapıyordu, ama sessizce. Elbette, Cleo ve Dex'in geçen hafta başlarına gelenleri anlatacak hikayeleri vardı, ama her kelimeyi dökmek için sabırsızlanmıyordu. Onda düşünceli bir hava vardı, bu alışılmadık bir şeydi. Sage düşünceli biri değildi demek değil. Kızım düşüncelerini çoğunlukla yüksek sesle dile getirirdi.

Ona alan bıraktım. Aklında bir şey varsa, bana anlatacağına güveniyordum.

Bu sonunda akşam yemeğinde oldu. Önceki gün aldığımız peynirle birlikte pizza yaptık. Pizzalar hazır olunca dilimlerimizi terasa çıkardık. İlk ısırığı alırken onun bana baktığını hissettim. Bir iki dakika pizzasını kemirdi, sonra iç çekerek tabağına bıraktı.

"Baba?"

"Evet?"

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Ne istersen sorabilirsin."

Yanağını kaşdı, kaşları çatıldı. "Belki soru sayılmaz, daha çok benim anladığım bir şey."

Tabağımı yanımdaki masaya koyup ona döndüm. "Tamam. Söyle."

"Dün seni Clara ve Nellie ile gördüğümde garip hissettim. Neden midemin ağrıdığını anlayamadığım için bir süre düşündüm. Dün gece yatakta, bunun benim yokluğumda onlarla vakit geçirdiğin, belki de eğlenceli şeyler yaptığın ve benim bundan haberi olmadığım için olduğunu anladım. Çiftçi pazarında sana rastlamasaydım, orada olduğunu bilemezdim."

"Anlıyorum. Hafta içi ne yaptığımı her zaman bana sorabilirsin. Sana anlatırım."

Tişörtünü gerginlikten yumruğunun etrafına sarmıştı. Benim yanımda böyle hissetmesinden nefret ediyordum, ama bu ikimiz için de oldukça yeni bir durumdu.

"Clara ve Nellie ile çok takılıyor musun? Clara ile sadece randevulara çıkmıyorsun, kızını da görüyor musun?"

Başımı salladım. "Her gün değil, ama haftada birkaç kez üçümüz akşam yemeği yeriz. Bazen kahvaltıya da giderim."

"Hafta sonları dışarı çıkıyor musunuz?"

"Sagie, lunaparklara gitmiyoruz. Nellie daha küçük. Onu parklara ya da kısa yürüyüşlere götürüyoruz. Genelde Clara ve benimle birlikte geliyor."

Ellerini karnına bastırdı ve başını çevirerek bana bakmadı. "Onu kucağına aldığımda garip hissettim. Ama bizim evde sana uyuyakaldığında garip hissetmedim."

Tanrım, bu kız. Çok zeki, yaşına göre babası için fazla akıllı. Duyguları ve kavramları kendinden büyük olsa bile kendini çok iyi ifade ediyordu.

Hassas ruhumla dikkatli davranmaya çalıştım. "Sence neden böyle?"

Omuzlarını silkti, ama cevabı biliyordu. Derin bir nefes aldı ve sözleri ağzından döküldü. "Kıskanıyorum, baba."

Elini elime aldım ve sıkıca tuttum. "Bu çok mantıklı. Seni sevdiğimi ve her zaman önceliğin olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Burnunu çekip bana döndü. "Clara ve Nellie'yi seviyorum. Onları senin için istiyorum; sadece... neden ben de bunun bir parçası olamıyorum?"

Konuşmanın bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Hiç. Yüzüme tokat atsa daha az şaşırırdım.

"Sen... istemez misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Neden istemiyorsun? Yoksa Clara beni istemiyor mu?"

Kahkaham boğuk ve kesik kesikti. Duygularımı bastırmak için nefes almam gerekti. Sage'in hayatımın önemli bir parçası olmadığını hissetmesini istemiyordum. Onu bundan korumak için uğraşmışım. Ama işte buradaydık, tam da istemediğim yerde. Hepsi benim, ormanı ağaçlardan göremeyen bir aptal olduğum için.

"Hiç de değil, bebeğim. İkimiz de seni yanımızda istiyoruz. Hatta Clara dün bana, haftada birkaç kez dördümüzün birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz diye sordu."

Gözleri parladı, sanki yanımda bambaşka bir çocuk oturuyormuş gibi. "Ona evet dedin mi?"

"Seninle konuşmam gerektiğini söyledim. Bu sefer yavaş gitmeliyiz."

Kaşları çatıldı. "Neden? Clara ile uzun zamandır çıkıyorsunuz. O sana yabancı biri değil ki."

"Hayır. O yabancı biri değil. Ona çok güveniyorum ve ikinizin tanışmasını istiyorum. Ama temkinli davranıyorum. Andrea ortadan kaybolduğunda ne kadar üzüldüğünü unutamıyorum. Bunun senin hatan olduğunu düşündün ve ben de seni bir daha asla böyle bir duruma sokmayacağıma yemin ettim."

Bana gözlerini devirdi. "O çok uzun zaman önceydi ve ben daha çocuktum. Clara senden ayrılırsa, bunun senin hatan olduğunu anlarım." Parmağını salladı. "Sakın hata yapma baba, yoksa endişelenmemiz gerekmez."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu durumun bana dönmesi hoşuma gitmiyor."

"Sen suçu bana atmaya çalıştın, o yüzden ödeştik."

Onun rahat suçlaması güneş sinirime bir yumruk gibi geldi ve beni sandalyeye düşürdü. *Kahretsin*. Haksız değildi ve kendi kızımı günah keçisi olarak kullandığımı itiraf etmek acı vericiydi. Sage, eski karım bizi terk ettiğinde kalbi kırılmamıştı ama ben o solmuş anıyı o kadar sıkı tutmuştum ki, artık paramparça olmuştu. Artık çok akıllı kızım tarafından gözlerim açılmıştı ve kendi takıntılarımın beni engelleyen en büyük faktör olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Eğer her şeyi mahvedip Clara'yı kaybedersem, bunun üstesinden gelmem kolay olmayacaktı. Kalbim ona ait olmak için can atıyordu, ama ben onu dizginlemiştim. Çünkü biliyordum ki

buna tamamen teslim olduğumda, onun hayatımın ayrılmaz bir parçası olmasına izin verdiğimde, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı *biliyordum*.

Yine de kendimi kandırıyordum. Clara'yı görmediğim günler yarım ve dengesiz geliyordu. Onu hayatıma kabul etmek için kapıyı açtığımda hala duvarlar örmüş olmam önemli değildi. Aramızda bıraktığım bu son adım, bu keyfi mesafe, kendimi korumak için yaptığım son çaresiz girişimdi.

Sage konuşmaya devam etti. "Ayrıca Clara bir anne. Senden sıkılsa beni öylece terk etmez. Onun gibi anneler böyle bir şey yapmaz."

Bu, olaylara basit bir bakış açıydı, ama çocuk daha on üç yaşındaydı. Ve haklıydı. Clara'yı elde tutamasam bile, Sage'e karşı nazik davranırdı. O böyleydi ve ben de bu yüzden ona deli gibi aşık olmuştum.

"Yapmaz," diye onayladım. "O zaman bu hafta onları akşam yemeğine davet etmeliyiz sence?"

"Evet. İstersen kalabilirler." Pizza'sını aldı. "Nellie bu sefer benim odamda kalabilir."

"Olabilir." Nellie ile nihayet yatıya kalacağı için bu kadar heyecanlı olmasına gülümsedim. "Clara ile konuşayım, ne der bakalım."

"Ben de onun evine gidebilir miyim diye sor." Elini önünden geçirdi. "Ama ona sorduğumu söyleme, tamam mı? Çünkü bu muhtemelen kabalık olur. Eminim evi çok güzeldir ve sen ben yokken orada nasıl vakit geçirdiğini hayal etmek istiyorum."

Başının arkasına ellerimi koyup eğildim ve alnına öptüm. "Nasıl bu kadar şanslı oldum da senin gibi bir çocuğum oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri doğru yapmış olmalısın." Sırıttı. "Ama ne olduğunu düşünemiyorum..."

"Noogie pozisyonundayken bana küfür mü ediyorsun?" Yumruğumu kafasının üstüne getirdim. "Belaya mı bulaşmak istiyorsun, Sage?"

"Hayır," diye bağırdı ve benden uzaklaştı. Kendini korumak için kollarını başının üzerine koydu. "Noogies'den bin tane yanan güneş kadar nefret ediyorum. Ayrıca, bunun için çok büyüdüm."

"Yok, noogie için asla yaşlı değilsin. Bazen Jer amcayı başından tutup başını ovuştururum. O bayılır."

Kız kıkırdadı. "Hayır, sevmez. Sana inanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, peki bana pislik dediğinde, bunu içten söylüyor mu sence?"

Bu bana bir inilti kazandırdı. “Aman Tanrım, baba, sen çok tuhafsın. *Kimse* kafa okşamayı sevmez. Bu bilimsel bir gerçek.” “Seni sevdiğim bilimsel bir gerçek.”

Yanakları pembe bir mutlulukla kızardı.

"Biliyorum." Başımı eğdim. "Ve...?"

"Ben de seni seviyorum... tabii ki."

Hafta boyunca bir tanesi benim evimde, diğeri Clara'nın evinde olmak üzere iki başarılı akşam yemeğinin ardından, cuma gecesi ilk kez kasıtlı olarak birbirimizde kalmaya karar verdik. Nellie, Sage'in çekyatında uykuya dalmıştı ve Sage e-kitap okuyucusunda kitap okuyordu.

Koridora çıktığımda Sage yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana iyi geceler diye fısıldadı. Kızım, küçük arkadaşının yanında olduğu için çok mutluydu. Nellie de Sage'in yanında "büyük kız yatağında" uyuyacağı için çok heyecanlıydı.

Herkesin benim çatım altında olması, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi içimde bir huzur yaratmıştı. Bütün hafta boyunca ruh halim yumuşamıştı. Jeremy ile yaşadığım tartışmayı bile kolayca unutabilmişim. İşte bu yüzden bunun doğru olduğunu biliyordum. Clara ile bu adımı atmak, yapmamız gereken şeydi.

Yatak odama girdiğimde, Clara'yı banyoda, kapısı açık halde gördüm. Yaklaştığımı duyunca, bir elinde vücut kremi, diğer elinde yüz temizleyiciyle bana döndü.

Kapı çerçevesine yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Ne oluyor anne?"

"Bunlar benim kullandıklarım." Cilt bakım ürünlerini gösterdi. "İlk başta yüz kremin burada olmasını tesadüf sandım, ama sonra çekmeceleri ve duşu aradım. Her şey aynı. Hepsi benim eşyalarım. Nasıl —?"

Ona yaklaştım ve kolumu beline doladım. "Not aldım. Senin evindekileri de buraya yazdım, böylece burada da olsun diye."

Clara cildine çok özen gösteriyordu ve kullandığı ürünlerin pahalı olduğunu biliyordum, ama *lanet olsun*, buna hazırlıklı değildim. Bu, cimri davrandığım anlamına gelmez. Aslında, onun vücut yağı iki katı aldım. Ama bu, onun kadar benim için de oldu, çünkü o kalın losyonu sürdükten sonra ellerimi onun yumuşacık cildinde gezdirebiliyordum.

Gözlerini hızla kırpıyordu ve güzel ağzı *O* şeklinde açılmıştı. "Ama neden?"

"Seni çatımın altında görmek hoşuma gidiyor, seninle uykuya dalmak ve uyanmak hoşuma gidiyor. Burada rahat olmanı istiyorum, böylece sık sık gelirsin. Bu, seyahate çıkıyormuş gibi valiz hazırlamana gerek kalmaması anlamına geliyor." Burnumu onun burnuna sürttüm ve nefesi kesildi. "Burada, kendi evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum."

Ağzını açıp kapattı, sonra içini çekip bana yaslandı. "Bu çok düşünceli bir davranış, bebeğim. Çok teşekkür ederim. Burada olmayı çok seviyorum."

"Rica ederim." Elinden vücut yağı kabını aldım. "Bunu sürdürdün mü?"

"Henüz değil. Her şeye bakarken dikkatim dağıldı."

"Ben sürerim."

"Tamam." Dudaklarını ısırıldı. "Burada mı?"

Elini elime aldım. "Hayır. Yatakta. Pijamalarını çıkar tatlım."

Yatağımın dibinde durarak birbirimize baktık. Clara tişörtünü başından çıkardı ve uyku şortunu ve külotunu çıkardı. Ağır göğüslerinden birini avuçladım, ağzıma götürdüm ve boncuklu meme ucunu emmeye başladım. Parmakları saçlarıma daldı ve dudaklarım bir kremsi küreden diğerine geçerken beni orada tuttu. Onun dokunuşuna asla doyamazdım, önümüzdeki yüz yıl boyunca yatağымda kalsa bile.

"Yüzüstü uzan."

Yatağıma tırmanıp ortasına sürünmesi beni neredeyse çıldırtıyordu.

Kalçalarının sallanışı ve dolgun poposu beni içten dışa ateşledi. O karnının üstüne yattığında, pantolonumu çıkardım ve bacaklarının arasına girerek ona katıldım. Ellerimle bir miktar losyon alıp, omuzlarından başlayarak aşağıya doğru yavaşça dairesel hareketlerle sırtına sürdüm. Yumuşak inlemeleri devam etmem için beni teşvik ediyordu. Onun üzerinde acele etmeden, kaslarını masaj yaparak, her santimetresinin iyice ovulduğundan ve bakımının yapıldığından emin oldum. Kıçına geldiğimde, daha fazla losyon kullanarak yumuşak, bağımlılık yapan etini yoğurdum, ereksiyonum onun kalçalarının arasındaki vadide dinleniyordu.

Yakında kendimi oraya gömecektim, ama henüz değil.

Kalçaları, benden daha fazlasını arıyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. Ona istediğini verecektim. Onu asla tatminsiz bırakmazdım.

Onu kaldırıp avuç içlerimi uyluklarının arkasına doğru kaydırarak, güzel ve eşit bir şekilde kapladım. Ayağına doğru ilerledim,

başparmaklarımı ayak tabanlarına batırdım ve ondan daha fazla inilti aldım. Farklı bir tür, ama daha az etkili değildi.

Kıçına hafifçe vurdum. "Sırt üstü yat, güzelim. Geri kalanını da göreyim."

Döndü, kollarını başının üzerine uzattı, bacakları açıldı. Görevim, benim dilime ve sikime ihtiyaç duyan parlak pembe yarık tarafından neredeyse raydan çıkıyordu

dilime ve sikime ihtiyaç duyuyordu, ama kendimi kaybetmemek için uğraştım.

Parmak uçlarıma losyon sürüp göğüslerine çizgiler çizdim ve avuç içlerimle ovuşturdum. Yaptığım şeye kendimi kaptırdım, yumuşak tenini şekillendirip tatlı küçük meme uçlarını çimdikledim. Gözleri kapalı, dudakları hafifçe açılmış, düşük bir inilti çıkardı.

İsteksizce göğüslerinden uzaklaşıp eğimli karnına geçtim ve ona çok ihtiyaç duyduğu ilgiyi gösterdim. Nefesi kesildi, kasları gerildi, ben göbek deliğini okşarken, daha aşağıya, kalçalarının dış kıvrımlarından, kesilmiş koyu, ipeksi saçlarının üzerindeki küçük yara izine doğru ilerledim.

"Güzel," diye mırıldandım, parmak ucumu o küçük çizginin üzerinde gezdirerek. Gözlerimi kaldırdığımda Clara beni izliyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Sen güzelsin."

Dudaklarını bıraktı ve dilini dışarı çıkarıp ıslattı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana ihtiyacım olduğu gibi bakıyorum."

İkimizi de deliye çevirerek. Ama bütün gece vaktimiz vardı. Dünyalarımız bu duvarların içindeydi. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Sonunda, *sonunda* birbirimizde kaybolacak zaman bulduk.

BÖLÜM Otuz Dört

Clara

Boynumdan ayak parmaklarımın ucuna kadar losyon sürüldü ve okşandım. Jake her kasımı ovuşturdu ve vücudumun her santimetresine dokundu. Hiç bu kadar özenle bakıldığımı hissetmemiştim. Ya da bu kadar tahrik ve muhtaç.

Jake'in sabrı sonsuzdu. Gergin karnına çarpan, öfkeli ve ağlayan sert ereksiyonu olmasaydı, bunun beni etkilediği kadar onu da etkilemediğini düşünürdüm. Ama o buna hiç dikkat etmemişti, beni olabildiğince iyi hissettirmeye çok odaklanmıştı.

Başarmıştı. Artık ona ihtiyacım vardı.

"Buraya gel lütfen." Bacaklarımı ona açtım ve iki parmağımla alt dudaklarımı ayırdım - daha önce asla yapmayacağım bir şeydi. Beni cesur yapmıştı. Ona her şeyimi göstermek ve vermek istememi sağladı - bu da vücudumu da içeriyordu.

"Sana geliyorum, anne," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Bacaklarımın arasına girip içime girme yerine, beni kalçalarımından tutup ters çevirdi ve yüzünü amıma ve kığıma gömdü. Beni diliyle yalarken temiz ve düzenli değildi. Islak ve dağınıktı, kendini bırakarak beni yalıyordu. Çarşafı tırmaladım ve inlemelerimi yatağı boğıdım. Beni o kadar iyice tahrik etmişti ki, klitorisimin üzerine dilini bir kez sürmesi, göz kapaklarımın arkasında bir fener gibi parlayan unutulmaz bir zevk dalgası yaratmaya yetti.

Sonra işaret parmağını sıkı kas halkama bastırdı, benim uyarılmamın yardımıyla kolayca içeri girdi ve ben patladım. O parmağıyla beni sikip, acıyan klitorisimi yalarken, kafamın içinde milyonlarca flaş gibi beyaz ışıklar patladı, ta ki dayanamayana kadar. Orgazmım beni kuruttu ama boş bıraktı. Beni doldurması gerekiyordu.

Beni uzun süre bekletmedi. Göğsü sırtıma, bacakları bacaklarımın arasında, arkamdan içime daldı. Yavaş ve samimi bir şekilde, sanki tüm zaman bizimmiş gibi içeri girip çıkıyordu. Beni sikerken dudakları cildimden neredeyse hiç ayrılmıyordu. Omuzlarımı, yüzümün yanlarını, ulaşabildiği her yeri öpüyordu. Saygı ve arzu mükemmel bir karışım oluşturarak beni değerli ve istenen hissettiriyordu. Tanrım, hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Yakınından bile geçmemiştim.

Kendimin hiçbir parçasını saklamamı imkansız hale getirdi. Sonsuza kadar kapalı olduğunu düşündüğüm parçalar bile açılmıştı. Beni ele geçirmişti. Tamamen. Tamamen. Güvenim, kalbim, düşüncelerim... hepsi onundu.

"Tanrım, Clara," diye fısıldadı kulağıma. "Sana doyamayacağım galiba."

"Sakın yapma."

"Asla," diye yemin etti. "Bu amcık, bu vücut, sesin, bana attığın o küçük gülümseme... hepsi çok tatlı. Sana çok bağlandım."

"Jake, lütfen," diye inledim. "Lütfen, sana ihtiyacım var." "Ben buradayım."

Ve ben de ona sahiptim. Her yerime dokunuyor, beni sarıyor, örtüyor ve içime o kadar derin girmişti ki nefes alamıyordum. Sonra dudaklarını dudaklarıma koydu ve nefesini vererek bana ihtiyacım olan oksijeni verdi. Nefesini içimde tuttum, Jake'in küçük parçaları benim parçalarımınla karışarak birleşti ve tek bir bütün haline geldi.

Onun havası benim, benimki de onundu.

Beni öptü ve gece boyu uzun uzun sevişti. Beni ters çevirdi, bana bakarak yüzümü ellerinin arasına alıp tekrar tekrar içime girdi. Onun adını haykırdım ve o, dilini dudaklarımın arasına sokarak adımı yuttu. O ve bana verdiği zevkten başım dönünce, beni ciddi ciddi sikti. Uzun, derin darbelerle içime girip çıkarken, inleyene kadar devam etti ve içimi sıcak sperm fişkırımlarıyla kapladı.

Yanına düştü ve ben de terden buharlaşmış, inip çıkan göğsüne kemiksiz bir şekilde uzanabildim.

Kendime geldiğimde, yumuşak bir kahkaha attım. Jake başını kaldırıp bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı.

"Ne komik?" diye homurdandı.

"O vücut yağını senin aldığın için mutluyum diye düşünüyordum. Eğer ben alsaydım, masajın ortasında seni durdurup daha ucuz bir tane almanı isterdim."

O da gülerek beni kollarına daha sıkı çekti. "Bu kasabayı satın alabilirsin, ama losyon konusunda cimri misin?"

"Ekonomik düşünmeyi tercih ederim." Onun alaycı tavrına mutlu bir şekilde gülümsedim. Ve Jake'e genel olarak. "Hiç bu kadar nemli hissetmemiştim. Çabaların için teşekkür ederim."

"Hizmet etmekten memnuniyet duyarım." Alnımı okşadı ve gülümsemesini tenimde hissettim. "Şimdi neden böyle hissettiğini anlıyorum."

"Ekonomik düşünen, zengin zevkleri olan ve yakın zamanda kuru erik gibi görünmek istemeyen biriyim."

Elini karnımdan kalçama doğru kaydırıp ve memnuniyetle düşük bir homurtu çıkardı. "Bence bunun için endişelenmene gerek yok. Sen olgun ve dolgunsun. Burada kuruma yok."

"Beni gerçekten iyi hissettiriyorsun, biliyor musun?"

"Kendin hakkında gerçeği söylemem seni mutlu ettiğine sevindim. Seni yatağında gülümserken görmek beni çok mutlu ediyor, bu yüzden bence ödeşmişiz."

Bir süre daha sarıldık, sonra yataktan kalkıp temizlenip uyumaya hazırlandık. Evimde onun yanında dişlerimi fırçalamaya alışmıştım, ama onun evinde bu benim için yeni bir deneyimdi. Aynada beni izlediğini fark ettim, ağzım diş macunu ile doluyken bana gülümsüyordu, ben de parmaklarımla ona su sıçrattım. Sonra ağzımı çalkalamak için eğildiğimde arkama geçti ve popomu ve göğüslerimi okşadı. Ona dokunması için yeterli zaman vermek için o pozisyonda gereğinden biraz daha uzun kaldım.

Yatağa döndüğümüzde, Jake'in benim için ayırdığı yastığa uzandım. Tüm güzellik ürünlerimi satın almış, hatta evimdekinden aynısını almıştı. Nellie'ye hamileyken geçirdiğim trafik kazasından beri ara sıra ağrıyan boynum için aldığımı söylediğim yastığı.

Jake bana dönerek, gözleriyle yüzümün hatlarını izledi. "Burada çok rahat görünüyorsun."

"Öyle hissediyorum. Tanıştığımızdan beri en sevdiğim hafta bu."

Alnı bir an kırıştı, sonra düzeldi. "En iyi haftalarımızdan biri olduğunu söyleyecektim, ama haklısın. Sana doğru attığım her adım, doğru yönde ilerlediğimi hissettiriyor ve bu hafta hissettiğim huzur bunu kanıtladı. Doğru şeyi yapıyoruz."

"Ben de öyle hissediyorum." Bir an için alt dudağımı ısırdım. "Bir süredir içgüdülerime güvenmiyordum. Endişelerimi tamamen bırakmak benim için zor oldu, ama sanırım neredeyse başardım."

Yanağımı avuçladı ve ısırılmış dudağımı başparmağıyla okşadı. "Başaracağız."

Dudaklarımı onun dudaklarına değecek kadar öne eğildim. "Bundan hiç şüphem yok."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Clara

THOMAS ELLERİNİ CEPLERİNDE, ofisime girdi. Okuduğum bütçeden başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. Gün neredeyse bitmişti ve Thomas'ın da benim kadar buradan çıkmak istediğini biliyordum, bu yüzden bu kesintiye şaşırdım.

Ama içeri öylece girmesine şaşırmadım.

"Kapıyı çalmadın mı?"

"Ne zaman çaldım ki?" "Başlamak için geç değildir."

"Düşüneceğim." Sandalyelerimden birine oturdu. "Seni küçük bir çocuk arıyor. Arkadaş olduğunuzu söylüyor, ama senin çocuklarla arkadaşlık ettiğini bilmediğim için bu bana garip geldi."

Ağzımı açtım ama kapattım. Başka biri olsaydım, Thomas çoktan kovulmuş olurdu, ama ben onun saygısızlığını bu katı kurumsal ortamda ferahlatıcı bir esinti olarak görmüştüm. Şu anda kararlarımdan şüphe duyuyordum.

"Adını söyledi mi?"

Şakağına dokundu. "Mage. Hayır, o mistik bir meslek.

Paige? Hayır, dur, Sage! Adı Sage. Küstah birine benziyor."

İnledim ve telefonuma uzandım. "O Jake'in kızı, seni aptal."

"Ah, doğru. Onu söylemişti."

Ona bir kalem fırlattım. "İşine dön." Ayağa kalktı ve bana selam verdi. "Emredersiniz, kaptan."

O çıkar çıkmaz, telefonumun hoparlör düğmesine bastım. "Sage?"

Burnunu çekti. "Merhaba Clara. İş yerine aradığım için özür dilerim. Cep numaramı bilmiyorum, yoksa mesaj atardım. Çok üzgünüm."

Sesi titriyordu ve ağlamaklıydı. Kafamda alarım zilleri çalmaya başladı.

"Beni aradığın için özür dilemene gerek yok, tatlım. Seni gördüğümde sana cep numaramı vereceğim, böylece ihtiyacın olduğunda bana ulaşabilirsin."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Şey, annemi arayacaktım ama iş seyahatinde. Sadece mide ağrısı olduğunu sanmıştım ama tuvalete gittiğimde... öyle değilmiş. Kan var, sanırım... sanırım adet oldum."

Nefesimi zorlukla tuttum. Bu, duymayı beklediğim şey değildi. Sage ve ben, birbirimizi tanıdığımız son birkaç hafta içinde kesinlikle arkadaş olmuştuk, ama bu büyük bir adımdı.

"Evde misin?" diye sordum.

"Evet. Babam yakında eve gelecek, ama ona söylemesin istiyorum. Çok iğrenç ve karnım çok acıyor. Keşke annem burada olsaydı. O ne yapacağını bilir. Arkadaşım tampon takmamı söyledi, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin Clara?" Sorusu o kadar küçük ve emin değildi ki, neredeyse kalbim kırıldı.

"Tabii ki yardım edebilirim, ama baban da yardım edebilir. Söz veriyorum, iğrenmeyecek."

"Tamam." Hıçkırıkları boğuktu, ama sesinden anlaşılıyordu. "Üzgünüm. Sanırım onu beklemeliyim."

"Hayır, Sage, tatlım, ben geliyorum. Nellie'yi kreşten alıp sana birkaç şey almam lazım. Bir saat bekleyebilir misin?"

"Evet," dedi çabucak. "Bekleyebilirim."

"Aferin kızım. Telefonu kapattıktan sonra anneni ara ve ona sana yardıma geleceğimi söyle, tamam mı? Eminim neler olduğunu bilmek isteyecektir ve seninle birlikte olamasa da onunla konuşmak kendini daha iyi hissettirecektir, söz veriyorum."

"Ararım."

"Hemen oraya geliyorum, Sagie. Seni iyileştireceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra, korkudan donakalmış bir şekilde bir dakika boyunca öylece oturdum. Adet görmekten ya da Sage'e yardım etmekten korkmuyordum. Korkum, onun için bu önemli anı mahvetmekti —bir kızın hayatındaki önemli bir anı. Geriye dönüp baktığında, her zaman babasının beceriksiz kız arkadaşını hatırlayacak ve o anı garip hale getiren kişi olarak beni hatırlayacaktı.

Yapmam gerekenlerin bir listesini yaparak çabucak kendime geldim. Önce Jake'e mesaj atmak, sonra bu gece tamamlamam gereken tüm işleri almak ve Nellie'yi kreşten almak. Her şeyi tek tek sıraladım, böylece ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

Sakinliğim ve kendime güvenim ayrıntılarda yatıyordu.

Artık kendime gelmiş, kafamda bir plan yapmış olarak Sage'e doğru yola çıktım.

Jake kapıyı açtı, endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Merhaba tatlım." Elimini tutup beni kollarının arasına çekti. Nellie kucagımda olduğu için o da kucaklaşmamıza katıldı ve kıkırdamaya başladı.

"Merhaba Jake," diye bağırdı.

Onu kollarımdan alıp koluna dengeledi. "Merhaba, Nell-Belle." Dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Onu kreşten aldığım da her zaman dağınık olurdu. "Çılgın bir gün geçirmişsin gibi görünüyorsun. Saçını örmemi ister misin?"

"İki örgü lütfen," diye tatlı bir sesle sordu. "Tabii ki."

Gözleri benimkilere baktı ve endişeyle doluydu. Ona neler olduğunu mesaj atmıştım, o da işten aceleyle eve gelmişti, ama Sage onunla ilgilenmek istememişti. Elbette bu onu incitmişti, ama onu anlıyordum. Onun yaşlarında adet gördüğümde, annemin babama ve kardeşime söylemesi beni çok utandırmıştı.

"Kızımız nerede?" diye sordum.

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Uh... banyoda. Çıkmak istemedi ve sen gelene kadar onu yalnız bırakmamı istedi."

Malzemelerin olduğu çantayı kaldırdım. "Hiç endişelenme. Ben hallederim. Ben Sage'le ilgilenirken Nellie'yle kalabilir misin?"

"Evet, tabii." Nellie'nin başını okşadı. "Bu ufaklıkla başım dertte. Biz oyalanırız."

Eğilip onu öptüm. "Merak etme," dedim yumuşak bir sesle, "Bu işte tecrübeliyim. Onu hallederim."

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Senden asla şüphe etmem."

Sage'e pedin nasıl kullanıldığını gösterdikten sonra onu duş alıp temiz kıyafetler giydirdim, yatağına yatırdım ve karnına ısıtıcı yastık koydum. Çantamdan bir çikolata ve bir şişe zencefilli gazoz çıkardım.

"Bu benim sihirli ikramım. Çikolata her şeyi düzeltmez, ama kesinlikle yardımcı olur."

Hediyeleri aldı ama omuzları çökmüş, ağzı acınacak bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Teşekkür ederim." Gözlerini bana dikip baktı. "Birkaç dakika benimle oturur musun? Yalnız kalmak istemiyorum."

"Tabii ki." Onun büyük yatağına oturup başucuna yaslandım. Bana dönmek için yanına kıvrıldı ve ben de ısıtma yastığını ayarlamasına yardım ettim. "Şimdi daha iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım." Alt dudağını ısırды. "Kendimi biraz aptal hissediyorum. Bütün arkadaşlarımla regl dönemi çoktan başladı. Uzun zamandır benimkinin gelmesini istiyordum, ama şimdi geldi... Bilmiyorum, sanırım biraz üzgünüm. Sence neden üzgünüm, Clara?"

"Birçok nedeni olabilir."

Yavaşça elimi uzattım, saçlarını okşamak istedim ama kabul edecek mi emin değildim. O uzaklaşmayınca, avucumu başının üstüne koyup parmaklarımı saçlarının uçlarına doğru gezdirdim.

"Hormonların seni duygusal hale getiriyor olabilir. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunun büyük bir etkisi vardır." Biraz aşağı kayarak ona yaklaştım. "Ben de senin yaşlarında ilk adetimi gördüm. Okuldaydım ve pantolonum kan içinde kalmıştı. Neyse ki, herkes görmeden biri bana söyledi, ama o kişi kimdi tahmin et?"

Ağzı büküldü. "Umarım sessiz bir sesli bir öğretmendir."

Başımı salladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Değildi. Ortaokula başladığımdan beri aşık olduğum çocuktu, Brian Kegan. Bana söylediği ilk sözler 'Kıçında kan var' oldu."

Yüzünü yastığa gömerek, kederle inledi. "Hayır. Okulu bıraktın mı?"

"Maalesef, ailem izin vermedi. 'Kadın olmanı' kutlamak için beni yemeğe çıkarmak istediler. Annem üstüne *tebrik* yazdığı bir çikolatalı pasta yaptı ve ben tüm bunlardan dolayı tamamen yıkılmışım. Ağlayarak, kadın olmadığımı ve olmak istemediğimi, hala çocuk olduğumu ve beni yetişkin olmaya zorlayamayacaklarını bağırdım. Neyse ki çok sabırlı ve anlayışlı bir annem var."

"Sen bağırdığında kızmadı mı?" diye sordu Sage.

"Hiç de bile." Saçlarını kaldırıp, ipeksi buklelerini başparmağımla okşadım. "Beni kucağına aldı — küçük bir kadın olduğu için uzun zamandır yapmadığı bir şeydi, o zamanlar ben ondan daha uzundum — ve bana her zaman onun küçük kızı olacağımı söyledi."

Bana şüpheyle baktı. "Sence bu doğru mu?"

"Evet. Annem izin versem şimdi de beni kucağına alırdı." Onun yanına uzanmak için daha da aşağı kaydırdım. "Birkaç yıl önce çok üzücü bir olay yaşadım. Annem beni yatağına yatırdı, çikolata verdi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

"Böyle bir annen olduğu için çok mutluyum," diye fısıldadı.

"Ben de." Saçlarını alnından çekip kenara attım. "Adet görmek, vücudunun büyümesinin bir parçası ve kadın olmaya doğru attığın bir adım, ama bu kız çocukluğunun bittiği anlamına gelmez. Artık babanın kızı ya da annenin bebeği olmadığın anlamına gelmez. Sen öylesin ve bence hep öyle olacaksın."

Kızım başını salladı. "Babam benim için çok endişeleniyor gibiydi." "Kesinlikle öyleydi."

Burnunu kırıştırdı. "Kendimi çok iğrenç hissettim. Onun iğrenmesini istemedim."

Omzuna dokundum. "O senin bezini değiştirirdi, tatlım. İnan bana, artık onu öğrendirecek hiçbir şey yok."

"Oh hayır," diye inledi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Babam bana nasıl bakabilir ki? Dex'in bezlerini gördüm, onlar..." Gözleri yaşlarla dolmuş bir kızın yapabileceği en dramatik şekilde öğürdü.

"Seni o kadar çok seviyor ki."

Titremesi yatağı salladı. "Bunu aşmak için çok fazla sevmesi lazım."

Kıkırdandım, ama asıl yapmak istediğim bu kıza sıkıca sarılmaktı. O gerçekten özel biriydi. Ama Jake ve Carly gibi ebeveynleri vardı, bu yüzden bu mantıklıydı.

"Kendini hazır hissettiğinde, baban seni kendi gözleriyle görmek isteyecektir. Nellie de öyle, bu arada."

Gözleri parladı ve kaçan birkaç gözyaşını sildi. "Nellie burada mı? Gerçekten mi?"

"O benim yardımcım. Onsuz pek bir yere gitmem. Sen ve ben takılırken, baban onun karışık saçlarını düzeltiyor."

Bana titrek bir gülümseme attı. "En azından hoşlandığım çocuğun önünde kanamamışım diye düşünüyordum."

Ben gülerek burnumu çektim. "Kızım, o olay yirmi yıldan fazla oldu ve ben hala onu düşünüyorum. Senin için ben de rahatladım. Kimse böyle bir travmaya ihtiyaç duymaz."

"Onunla bir daha konuştun mu?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Ortaokulda konuşmadım. O küçük aptal herkese yaymıştı."

Sage nefesini tuttu. "Olamaz. Bu çok kötü."

"Berbat bir durumdu, ama tahmin et ne oldu? Büyüdüğümüzde ve Rossi Motors'ta çalışmaya başladığımda, onu iş görüşmesi için orada gördüm ve özgeçmişine baktım. İsteddiği iş için hiç uygun değildi, ben de bu fırsatı değerlendirip Rossi'nin aptalları işe almadığını söyledim."

Ağzı açık kaldı. "Hayır. Bu efsanevi."

Gülerek, "Tamam, pek sayılmaz. Ama onu işe almayacağımızı söyledim ve bu, onun yüzünden yaşadığım tüm utançları telafi etti."

Bana baktı, gözleri parlıyordu. Aklından geçen milyonlarca düşünceyi neredeyse okuyabiliyordum. Belki ona anlatmak için en iyi hikaye değildi, ama en sevdiğim hikayelerden biriydi.

Kaşları yaramazca kıpırdadı. "İntikamını aldın."

"Aldım. Beni kindar ve kin tutan biri olarak yargılamıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. O adam bunu hak etmişti. O zamanlar o sırrı ifşa etmemeliydi ve hak etmediği bir işe başvurmaya cüret etmişti. Her yönüyle bir alçak gibi görünüyor."

Durumu doğru okuduğu için memnuniyetle burnuna dokundum. Sage'in yaşında biriyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu, ama onunla konuşmak çok kolaydı.

"Kesinlikle haklısın, tatlım."

Konuşmamızın bir yerinde, üzüntüsünün son izlerini de silmişti. Babasına o kadar benzeyen gözleri, bu kadar güzel olmasaydı ürkütücü olabilirdi, berraktı ve ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmıştı. Ben de onun ifadesine uyarak gülümsedim.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

Pürüzsüz yanağını avuçladım ve bakışlarımdaki duyguyu ona gösterdim. "Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

BÖLÜM Otuz Beş

Jake

CLARA, bir kadeh şarap ve buz gibi bir bira ile güverteye çıktı ve bana bir öpücük vermek için eğilirken içecekleri bana uzattı. Geri çekilmek istediğinde, onu ensesinden yakaladım ve ağzımı onun ağzına kapatarak tadını içime çektim. Kızım, tatlıların en tatlısıydı.

Sonunda onu bıraktığımda, sadece yanımdaki yastıklı bankta kıvrılabilmesi içindi. Burada kalmaya hazırlıklı değildi ve benim tişörtlerimden birini ve burada bıraktığı şortunu giymişti. İkimiz de Nellie'nin bu gece kalıp kalmayacağını sormamıştık. Bu belliydi.

Kızım, benim bebeğime kendi çocuğu gibi bakmıştı. Onları yatarken, sessizce konuşurken gizlice izledim, söylediklerinin yarısını duyabildim. Ama Clara'nın Sage'i sakinleştirdiğini, ona bugün ihtiyacı olan sevgiyi ve ilgiyi verdiğini görebiliyordum. Kalbim çılgınca atıyordu, bu güzel kadın ve benim için çok hızlı büyüyen küçük kızım için.

"Nasılsın?" diye sordu. "Şokta mısın?"

"Hayır." Parmak eklemlerimi onun uyluğunda gezdirdim, yanımda olmasıyla rahatladım. "Sen burada olmasaydın kaybolurdum. İşimi çok kolaylaştırdın."

O içkisini yudumlarken içini çekti. "Beni arayacak kadar bana güvendiği için çok onur duydum."

"Çünkü ona her zaman önemliymiş gibi davrandın." Tereddüt etmeden cevap verdi: "Önemli."

"Evet, biliyorum." Gözlerimi kapatıp burnumu yanağına sürttüm. "Seni seviyorum, Clara."

Dokunuşuma yaslanarak yumuşak, tiz bir ses çıkardı. "Öyle olduğunu hissediyordum."

"Öyle mi?" Parmaklarımı saçlarının arkasına gömdüm, alnımı alnına dayadım. Sabırlı olabilirdim, hazır olduğunda söylemesini bekleyebilirdim, ama ben öyle biri değildim. Ona kalbimi açtım ve ondan da aynısını istiyordum. Benim için önemli olduğunu biliyordum, ama bunu duymam gerekiyordu. "Ya sen? Beni seviyor musun?"

"Oh evet. Seni kesinlikle seviyorum, Jake. Aslında çok seviyorum."

İşte böyle. Bilmek ve duymak tamamen farklı şeylerdi. Clara'nın bu sözlerini aldım ve kalbimde sadece ona ayırdığım yere sakladım. Bu anı hatırlamak için onu tekrar çıkardığımda, onun çiçek gibi taze kokusunu, kollarımda hissettiğim ağırlığını, dudaklarımdan çıkan sıcak nefesini düşünürdüm. Anılarımda, kollarını boynuma doladığını ve alnını alnıma dayadığını görürdüm ve çocuğum dışında başka birine hiç bu kadar yakın hissetmediğim o duyguyu tadardım.

Onu kendime sıkıca sarıp, parmaklarımı beline geçirdim. "Bana söylemedin."

Kıkırdadı ve mutlu sesi göğsüme çarptı. "Sen de bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

Ben de güldüm. "İkimizin bir araya gelmesi gerçekten ilginç."

"Neden? Çünkü o kadar kapalıyız ki, kendi duygularımızı bile adlandıramıyoruz, başkalarınınkini tanımlamak ne kolay olsun?"

Kıçına hafifçe vurdum. "Şimdiki zaman kullanıyorsun, anne. Sen ve ben artık farklı insanlarız."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle miyiz?"

"Elbette. Beni sevdiğini biliyordum ve sen de beni sevdiğini biliyordun, ikimiz de bunu söylemeye cesaret edemedik önce. Ama sonunda söyledik, değil mi?"

"Evet, söyledik, ama tamamen değiştiğimize ikna olmadım. Artık geçmişimizin bizi etkilemediğine inanıyor musun?"

"Hangi geçmiş?" Kıçına bir şaplak daha attım. "Seni bisikletin üzerinde rüzgar gibi giderken görmeden önce var olduğumu hatırlamıyorum."

"O zaman on üç yaşında bir kızın olduğunu öğrenince şaşırabilirsin."

Parmaklarımla şakladım. "Doğru. Onu hatırlıyorum. Diğer her şey belirsiz ve bulanık."

Daha tatlı kahkahalar. "Keşke hayat gerçekten öyle olsaydı. Geçmişimde bulanıklaştırmak istediğim pek çok şey var."

Bir dakika düşündüm. Benim hayatımda da boktan zamanlar olmuştu. Zihnimin derinliklerine gömmek ve bir daha asla düşünmemek istediğim şeyler. Ama sonunda, bunu gerçekleştirecek bir hap verilseydi, almazdım. Her şey beni buraya getirdiğine göre almazdım.

Ona.

"Hayır. Seni bana kazandıran hiçbir şeyi silmek istemem." Dudaklarına öptüm. "Ama seçici hafıza silici bulursam sana veririm."

O inledi. "Sen bu kadar ilkeli davranırken ben onu kullanamam. Yok et gitsin."

Onun ne kadar mutsuz ama sevimli olduğunu görünce gülümsedim. "Kurgusal bir hafıza silici bulursam, bunu aklımda tutacağım."

Bu onu tekrar güldürdü. "Hala yapmam gereken işler olduğunu nasıl anlıyorum biliyor musun? Seninle bu kadar mutlu olmak beni tedirgin ediyor. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

Bunu duymak canımı yaktı. Ama kişisel almadım. Bu kadın bana kızını emanet etmişti, bu yüzden onu böyle hissettiren ben değildim. O kadar çok incitilmişti ki, benimle güvende olsa bile, yine de kötü bir şeylerin olmasını bekliyordu. Eski kocasının hapishanede talihsiz ve çok acı bir kaza geçirmesini dilediğim ilk veya son sefer değildi.

"Zaman alacak, ama zamanımız var. Bir gün, artık beklemediğini fark edeceksin."

"En azından birimiz sabırlı."

Ağzım kıvrıldı. "Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Aramızda duygusal olarak sağlıklı bir kişi var."

Kahkahası melodikti, göğsümü sıkıştırdı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var mı?"

"Hayır." Alnını öptüm ve poposunu sıktım. "İhtiyacım olan her şey burada."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Jake

DİĞER AYAK DA DÜŞTÜ.

Tüm kızlarla bir rüyada yaşadktan, Clara'ya daha da yakınlaştktan, Sage ile olan bağıını gördükten, Nellie'den alabileceğim tüm sarılmaları aldıktan sonra, uçuyordum. Akşam yemekleri, yatıya kalmalar ve çizgi filmlere dans etmek beni tepeden tırnağa silahlandırmıştı, bu yüzden Salı sabahı ofisime girdiğimde normalde olduğum kadar gergin değildim. Bu işi sevmiyordum ve asla sevmeyecektim, ama bu duvarların dışında sahip olduklarım bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Mutluluğu bulmanın zorluğu, onun bıçak sırtında olmasıydı. Denge olmadan, paramparça olabilirdi. Clara ve benim için şanslıydık ki, birbirimizi dengeliyorduk. Endişelenmemiz gereken dış güçlerdi.

Telefonun diğer ucundaki kadın artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama o gün, hatta gelecekte de, duymak istediğim son kişiydi.

"Merhaba Jake. Sesini duymak güzel."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Andrea'dan yıllardır haber almamıştım. Beni arayacağını hiç beklemiyordum, işyerimi aramasını ise hiç.

"Neden arıyorsun?" diye sertçe sordum.

O güldü. "Hemen konuya girdin. Bana nasıl olduğumu sormayacak mısın? Sage'in ne yaptığını çok merak ediyorum."

Bir zamanlar bu durumu fırsat bilip Andrea'ya, küçük bir kızın kalbini kıran bir korkak olduğunu söyleyerek, uzun zamandır içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi kusardım, ama artık içimde öyle bir şey kalmamıştı. Bu kadın umurumda değildi ve ona kızım hakkında bilgi verme lütfunu da göstermeyecektim. Benim için o bir yabancıydı ve Sage onu ilgilendirmezdi.

Sesimi sakın tutmak kolaydı. Bu telefon görüşmesi beni kızdırmamış ya da üzmemişti. Neden olduğunu bilmek yeterdi, sonra telefonu kapatıp onun varlığını unutmaya devam edecektim.

O. Önemli. Değildi.

"Sohbet etmek için bir neden görmüyorum. Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Şey..." Boğazını temizledi, muhtemelen onu terslediğim için kendini toplamaya çalışıyordu. "Seninle ilgili bir haber elimde. Aslında, Motor Zone'da. Editörlerim hemen yayınlamam için baskı yapıyorlar ama geçmişimiz olduğu için sana birkaç gün önceden haber vereyim dedim."

İçim burkuldu. Andrea, *Denver Times*'ta muhabirdi. En son bildiğimde eğlence bölümünde yazıyordu, ama bu yıllar önceydi. O sürede ekonomi bölümüne geçmiş olabilirdi. Ama ne haberi olabileceğini hiç bilmiyordum.

"Ne olduğunu söyleyecek misin yoksa yüzlerce soru mu soracağım?"

"Jake, bana bir iyilik yapıyorum, biraz daha nazik olabilirsin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak sabrımı topladım. "Sözde haberini söylemen için sana dans etmemi bekliyorsan, yanlış adama sordun. Ya söyle ya da söyleme."

"Oh, bilmek isteyeceksin."

"Tamam. Anlat o zaman."

Anlatmaya başladı. Denizdeki bir petrol tankeri gibi, her şeyi kalın, ölümcül bir çamurla kapladı. Sandalyeye geri düştüm, yüzümü bir elimle kapattım, çünkü uğruna çalıştığımız her şey uçurumun kenarına itilmişti. Andrea'nın tek bir sözü, gazetesindeki tek bir makale, bizi uçuruma sürükleyebilirdi.

Görüşmenin geri kalanında kendimi nazik davranmaya zorladım. Sage'in iyi olduğunu söyledim. Her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Hatta aradığı için teşekkür bile ettim. Jeremy veya benim bir açıklama yapıp yapmayacağımızı sorduğunda, onun küstahlığına gülmek için dilimi ısırđım. Telefonu kapattığımda başım zonkliyordu ve ağzımda kan vardı.

Bunların hiçbirinin beni sandalyemden fırlayıp koridordan Jeremy'nin ofisine koşmamı engellemesine izin vermedim. Beni durduran şey, kardeşimin iki avukatımız, halkla ilişkiler müdürümüz ve lanet olası Roman Wells ile toplantıda olmasıydı.

Jeremy her zaman kendine özen gösterirdi. Takım elbiseleri kusursuz, saçları düzgünce taranmış, kravatı boğazına özenle takılmış. Bugün ise sanki sıkıntıdan kıvranmış gibi görünüyordu. Çenesinde en az bir günlük sakal, saçları dağınık, kravatı gevşek. Bana baktığında ise gözleri panikle açılmıştı.

Bir adım geri çekildim, sanki vurulmuş gibi o sahneden uzaklaştım. "Sen biliyorsun."

Ayağa fırladı. "Jake, bekle. Bize katıl. Neler olduğunu açıklayacağım."

"Komik, ben de yeni öğrendim ve sana söylemeye geldim." Odadaki diğerlerine işaret ettim.

. Avukatları anladım. Halkla ilişkiler de. Ama Roman Wells? Benim bile bilmediğim bir şeyi onun bilmesinin bir nedeni yoktu. "Bana aynı nezaketi göstermediğini görüyorum."

"Bugün söyleyecektim." Jeremy önümde durdu, elini omzuma koydu. "Bu işi nasıl halledeceğimi bulmam gerekiyordu."

Son beş yıldır MZ'nin sözcüsü, country şarkıcısı ve tipik Amerikan babası Dallas Fox'un, hayatımda duyduğum en ırkçı, kadın düşmanı ve iğrenç sözleri söylediği bir kaydı nasıl önleyebilirdik? Bunu "soyunma odası sohbeti" olarak gösteremezdik. Ve bunu deneyen bir şirketin parçası olmak istemezdim.

Omuzlarımı silktim. "Ne zaman öğrendin?"

"Dün. Bir plan üzerinde çalışıyoruz. Rossi anlaşmasının bozulmaması için bu olaydan nasıl uzaklaşabiliriz diye."

Hafta sonunda imzalamamız gereken anlaşma. Jeremy, sözleşmelere imza atmak için adeta sabırsızlanıyordu. Onun çaresizliği beni tedirgin etti ve bana söylemediği daha çok şey olup olmadığını merak ettirdi.

"Rossi anlaşmasını düşünüyorsan ciddi olamazsın. Dallas Fox, MZ'den hızlı ve kararlı bir şekilde uzaklaştırılmalı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Andrea Wallace hikayeyi biliyor."

"Siktir." Bu sefer geri adım atan oydu. "Seni aradı mı?"

Bir kez başımı salladım. "Bana nezaketen haberi yayınlamıyor, ama bunu engellemek imkansız. Haber çıkacak."

"Tamam, tamam." Kafası biraz çılgınca sallandı. "Bunu halledebiliriz. Anlaşmayı imzalar imzalamaz Dallas'ı kovarız."

"Hayır. Bu benim için olmaz. Onları aldatarak ortaklığa giremeyiz."

Roman, konuşmamıza katılmaya hakkı varmış gibi bize yaklaştı. "Jake haklı, Jeremy. Rossi ile anlaşma imzalamadan önce Dallas meselesini halletmeliyiz. Eğer onlara bunu açıklamazsan, sen daha ağzını açmadan seni mahkemeye çıkarırlar."

Ona döndüm, çenem sıkıydı. "Neden buradasın?" Jeremy'ye dönerek sordum, "O neden burada?"

Roman, Jeremy'nin konuşmasını beklemedi. "Jeremy haberi aldığı anda onunla toplantıdaydım ve MZ'ye PR ekibimi kullanacağına söz verdim. Ekibim kriz yönetimi konusunda çok deneyimli ve şu anda bir plan üzerinde çalışıyor. Yarın gün sonuna kadar, Dallas'ın kayıtlara geçen tüm sözlerini yalanlayan bir basın açıklaması yapacağız ve onunla profesyonel ilişkilerimizi sonlandıracağız."

Onun "bizim" kelimesini kullanmasından hoşlanmadım, sanki MZ'nin bir parçasıymış gibi, ama öyleydi. Bu şirketin büyük bir kısmı ona aitti. Köpeği de bu kavgaya çok karışmıştı. Dün neden çağırılmadığımı sormamayı tercih ettim. Önemli değildi.

İhanet tam anlamıyla gerçekleşmişti. Kardeşimin benim sınırimi bildiği halde onu aşmış olmasını kafamda oturtmak başka bir zamana kalmıştı. Bu işi hallettikten sonra, bunun bizim için, benim için ne anlama geldiğine karar vermem gerekecekti. Ama önce bu krizi atlatmamız gerekiyordu.

"Luca'ya ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sordum.

Jeremy başını salladı. "Bir sonraki adımımızı belirleyene kadar söylemeyeceğim."

"Açıklamamız yayınlandıktan sonra," dedi Roman, tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla. Ama ben tartışmak için can atıyordum.

"Bence bunu bizzat duymak ister," dedim.

"Anlayacaktır. Onu arayacağım," diye beni ikna etti Jeremy. "Şu anda ona gidemem. Her şey belirsizken olmaz. Ona her şeyin kontrol altında olduğunu anlayabilmesi için sağlam bir plan yapmalıyız."

"Bence bu iyi bir fikir değil." Boğazımı korku sıktı. "Geciktirmek, her şeyin olabileceği bir alan yaratır."

Roman tekrar araya girdi. "Jeremy'ye katılıyorum."

Çenem titredi. Lanet olası herif. Bildiğim kadarıyla üçüncü bir Hayes kardeşi yoktu, ama sanki varmış gibi davranıyordu. "Bu konuyu aramızda profesyonelce halletmek istiyorum, bu yüzden geri çekilip kardeşimle konuşmama izin vermeni rica ediyorum."

Ellerini kaldırdı. "Sizi yalnız bırakayım."

Roman odanın diğer tarafındaki ekibin yanına döndü. Fazla mahremiyetimiz yoktu, ama her cümleye karışmasından iyiydi.

"Roman ne yaptığını biliyor," diye başladı Jeremy.

"Bu çok rahatlatıcı," dedim. "Bu iş bittiğinde konuşacağız." O bir kez başını salladı. "Biliyorum. Bana bir gün ver. Bu olayı kafamda oturtmam lazım." "Bir gün," diye uyardım.

Elini tekrar omzuma koydu. "Bu, Clara'ya bundan bahsedemeyeceğin anlamına geliyor. Yarın sabaha kadar aramızda kalmalı."

Tuhaf bir şekilde, o kadar tek bir şeye odaklanmıştım ki Clara'nın aklıma gelmemiştii. Şimdi aklıma geldi ve benden ona söylemememi istediğinde, ağzımda acı bir tat belirdi.

"Clara'ya yalan söylemem."

"Yalan değil," diye aceleyle çıkardı. "Sadece erteleme. Bir gün, Jake. Bana çok kızgın olduğunu biliyorum, belki de seni kaybettim, ama buna ihtiyacım var. MZ'nin buna ihtiyacı var. Kardeşim olarak senden bunu istiyorum. Bir gün, bunu aşmak için."

Ona hayır demek dilimin ucundaydı. Ama sonra onu düşündüm, babama on yedi yaşında baba olacağımı söylerken yanımda duran onu. Yazları çiftliğimizde kalmaya başladığı zamanları düşündüm, soğuk ve sessiz ortama alışık olduğu için fiziksel temastan ve yüksek seslerden kaçtığını hatırladım. Sonra iki ay benimle sıcak bir ortamda yaşadıktan sonra tek başına soğuğa geri gönderildiğini düşündüm. Bana karşı hiç kin beslemedi. Her zaman bana zaman ayırdı. Babamız savaş halindeyken beni korudu.

Hayır diyemezdim. Nadiren bir şey istediği için. Bu, bir gün... çok da önemli görünmüyordu.

"Bir gün." Söylediğim cümlede kesin bir ton vardı. Önümüzdeki yirmi dört saatte ne olursa olsun, bu sözümünden geri adım atmayacaktım. Bu taviz, kardeşime olan sadakatimin sınırını gösteriyordu. Daha fazlasını yapmayacaktım.

"Teşekkürler, Jake." Omzumu sıktı. "Toplantımıza katılmak istersen, ben..."

Başımı salladım. "Bu işle hiçbir ilgim yok. Hiçbir ilgim," dedim tiksintiyle.
"Sadece Dalla Fox'un zehrini MZ'den çıkarın. Tek bilmek istediğim bu."

"Yapılacak."

Buna inandım. Ama ne pahasına?

BÖLÜM Otuz Beş

Clara

JAKE genelde konuşkan bir adam değildi, ama bu gece normalden daha sessizdi. Nellie ile gülmüş, en sevdiği çizgi filme dans etmişti, ama arada bir milyon kilometre uzakta, düşüncelerine dalmıştı.

Karamsarlık eğilimim, bastıramadığım düşüncelerle çirkin yüzünü gösterdi.

Benden bıktı.

Benim onun için çok yaşlı

olduğumu fark etti. Çok

yaralıyım.

Çok fazla yüküm var.

Başka birini buldu.

Benden bir şey saklıyor. Beni

terk edecek.

Bütün akşam onu anlamaya çalıştım ama imkansızdı. Yıkılmış olduğu duvarlar rekor sürede yeniden inşa edilmişti. Daha bu sabah çok yakındık, ama bu akşam ne olduğumuzu bile bilmiyordum.

Kötü bir günü felaket olarak yorumlamış olabilirim. Bu kesinlikle mümkündü. Ama Miller'ın yaşlı bir çifti terörize ettiği aylar boyunca içgüdülerimi görmezden gelmiştim. Daha önce konuşmuş olsaydım, en azından kendimi kurtarmasam bile, onların acısını biraz olsun azaltabilirdim.

Nellie'yi yatırıp yatak odama girdiğimde Jake yatağıma yaslanmıştı. Yaklaştığımda telefonunu bıraktı ve başını geriye atarak bana baktı. Parmaklarımı kalın saçlarının üstünden geçirdim, o da gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslandı.

Bunun bir saniye daha devam etmesine izin vermedim. "Ne oldu? Kötü bir gün mü geçirdin, yoksa benden bıktın mı? Her halükarda, şimdi bilmek istiyorum."

Gözleri birden açıldı. "Senden bıktım mı? Nasıl böyle düşünebilirsin? Bu imkansız."

"Buraya geldiğinden beri bana neredeyse hiç bakmadığın için bunu düşünmek kolay. Nellie sana tırmanmadığında belki on kelime ettin ve milyonlarca kilometre uzaktaydın. O yüzden, gitmek istiyorsan ya da ilerlemek istediğinden emin değilsen şimdi söylemeni istiyorum. Lütfen uzatma."

Ağzı açık ve kaşları çatık bir şekilde bana baktı, sanki söylediklerimi anlamamış gibi.

İddialarımı yalanlamadı ya da beni sakinleştirmede. Bunun yerine, kollarını uzattı ve beni belimden yakaladı. Beni döndürüp yatağa attı ve üstüme çıktı, bacaklarımın üzerine oturdu. Sıkılmış yumrukları başımın iki yanına indi ve gergin çenesi ile bana baktı.

"Seni seviyorum, Clara."

Onun yoğun ve boğucu dalgalar halinde yayılan duygularından konuşmadan, zorlukla yutkundum.

"Seninle işim bitmedi. Asla bitmeyeceğinden eminim," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Sana ne kadar aşık olduğumu açıkça ifade edemedimse, bu benim hatam. Seni tüm kalbimle seviyorum. Bu duygu yavaş ve istikrarlı bir şekilde geldi, tıpkı yaz yağmuru gibi, ve farkına varmadan sıırılsıklam olmuşum. Sana olan aşkım o kadar derin ki, artık benim bir parçam oldu. Kendimi oyup boşaltmaya çalışsam bile, ondan kurtulmam imkansız."

Yumruklarını yatağa daha da bastırdı, burnu neredeyse benimkine değiyordu. "Denemiyorum. Denemeyeceğim. Seni sevmekten asla vazgeçmek istemiyorum. Sana aşık olmak hayatımda yaptığım en kolay şey ve kızıma sahip olmaktan sonra en güzel şey. Hayır, seni terk etmeyeceğim ve seninle birlikte ilerlemek istediğimden eminim. Seni seviyorum."

Nefesim ciğerlerimde dondu. Jake üstümde olabilir, ama savunmasız olan oydu. Duyguları gözeneklerinden sızarken, ağzından asla unutamayacağım sözler dökülüyordu.

"Jake..." Elimi kurtarmak için kıpırdadım, böylece onun sıkı çenesine dokunabilecektim. "Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Bu yüzden endişelenmeden oturup senin kafanda kaybolmanı izleyemiyorum. Belki biraz zamana ihtiyacın vardır, bilmiyorum. Sadece... Ben çok karışık bir durumdayım; benimle konuşmadığında, bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum."

İç çekişi o kadar ağırdı ki, sönmüş gibi oldu, alnı benim alnıma değdi. "Hayır, Clara. Senin suçun değil. Gerçeğin tam tersi olmasına rağmen kafana bu düşünceyi soktuğum için çok üzgünüm. Seninle ve Nellie'yle geçirdiğim zamanlar günümün en güzel anları."

Kulağından çenesine kadar çenesini okşadım. "O zaman ne oluyor, bebeğim? Bana anlatabilirsin."

Yanına yığıldı ve beni de kendine çekti, aramızda hiç boşluk kalmadı. O güzel mavi gözleri endişe ve acıya benzeyen bir şeyle doluydu. Duygularını bana gösterme konusunda çok iyiydi, bu da ona güvenmemi ve onu sevmemeyi imkansız hale getiriyordu.

"Jeremy ve ben... Şey, yakında bazı kararlar vermem gerekecek. Benim için aşamayacağım bir sınırı aştı. Kalbimi kırdığını söyleyebilirdim, ama sen onu o kadar sağlamlaştırdın ki, artık çok sağlam. Yine de bir iz bıraktı ve bunu unutabileceğimi sanmıyorum."

"Ne oldu?"

Başını salladı, gözlerini kapattı. "Bunu konuşmaya hazır değilim. Yakında sana her şeyi anlatacağım. Bu gece sana sarılmam lazım. Seni kollarımda hissetmem lazım."

"Sormana gerek yok. Ben buradayım."

Bir süre öyle kaldık. Jake burnunu saçlarıma gömmüş, parmaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu. Ellerimi gömleğinin altına soktum, avuçlarımda onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Beni sararken, içimde inanç damlaları birikiyordu. Omurgam ve omuzlarımdaki parmaklarının izleri, beni sevdiğini söylüyordu. Ulaşabildiği her yere dokunan dudakları, benden bıkmadığını kanıtlıyordu. Beni kendine doğru çekip dururken, adımını fısıldaması ve ruhumun derinliklerinden çıkan inlemeler, bana olan ihtiyacının yankılarıydı. Kısa sürede Jake'e ve kendime olan inancım dolup taşmıştı, önceki şüphelerim iç çekişlerimle birlikte uçup gitti.

Kötü bir gün geçirmişti. Bu, felaketin yaklaştığı anlamına gelmezdi. O da insandı. Bana bunu verdiği ve hazır olduğunda benimle birlikte bu sorunu çözdüğü sürece huysuz ve sessiz olabilirdi.

"Clara." Bu bir coşkuydu — beş harften oluşan adımda saklı bir arzu ve aşk ilanıydı.

Gözlerimi açtığımda, onun gözleri çoktan benim üzerimdeydi. "Jake."

Cevabı bir öpücüktü. Uzun ve derin, dili ağzımın içine daldı, beni yaladı, tadımı aldı. Parmakları kafamın arkasına dayandı, beni istediği yerde tuttu ve aldı, aldı, aldı.

O gece Tavern'da ona söylediğim şey hala geçerliydi. İstedliğini alan erkekleri severdim. Şey... belirli şeyleri alan belirli erkekleri. Jake o belirli erkekti ve bu öpücük de o belirli şeydi.

Nefes alamıyordum ama yine de çekilmeye çalışmadım. Başım dönüyordu ama ona karşılık verdim, sanki çekilmezsem kaybolacakmış gibi boynuna sarıldım.

Giysilerimizi çıkarırken dudakları dudaklarıma buldu. Beni her öptüğünde, sanki son kez öpüyormuş gibiydik. Sanki sabah savaşa gidiyormuş ve onu bir daha göremeyecektim gibi.

Oda dönüyordu ve kalplerim çarpıyordu, öpücükleri tenimde dolaşırken beni santim santim yiyip bitiriyordu. Bacaklarımın arasına yerleşti ve dilini kullanarak beni başka bir gezegene götürdü. Islak tenimi yalarken çıkardığı müstehcen ama tamamen erotik sesler odayı doldurdu, ama inlemelerimin sesi neredeyse her şeyi bastırıyordu. Jake beni defalarca orgazm etti. Beni kurutmak ve kemiklerimi eritmek niyetindeyse, başarmıştı, ama ona durmasını söyleyemedim. Orgazmlarımı ve kendimi kaybetene kadar devam etti. Beni, ona zevk ve aşk veren adama karşı sadece zevk ve aşk duyan bir varlığa dönüştürmüştü.

Üzerime çıkıp beni yanına çektiğinde gözlerimi açtım. Beni istediği gibi hareket ettirdi, bacağıma kalçasına doladı ve geri kalanımı kendine olabildiğince yakınlaştırdı. Uzun, yavaş bir dalışla içime girdi ve orada kaldı, içimde kök salmış gibi. Nefeslerimiz karıştığı halde ikimiz de gözlerimizi kırpıyor, bakışlarımızı kaçırmıyorduk.

"Clara," diye mırıldandı.

"Jake," diye fısıldadım.

İçimde hareket etti, sadece biraz geri çekilip sonra evi olarak kabul ettiği yere geri döndü. Vücudum gevşemişti, kalçalarımı sallayarak ve yüksek, kesik kesik nefesler alarak onun vücuduna tepki veriyordu. Jake nazık olduğu kadar yorulmak bilmezdi, benimle sevişirken beni sıkıca sarıyordu.

Ara sıra ona baktım ve o bana o kadar yoğun ve hayranlıkla bakıyordu ki, neredeyse özel bir anına izinsiz girmişim gibi hissettim. Bu mantıklı gelmeyebilir, ama sinapslarımın çok azı uyanıktı, bu yüzden

gözlerimi kapattım ve onunla vakit geçirmesine izin verdim. Zaten onu görmeme gerek yoktu, çünkü zihnim dalmış olsa da, tenim canlıydı ve *her şeyin* farkındaydı.

Jake'in göğüs kıllarının hassas göğüslerimde hissettiğim karıncalanma. Güçlü bacakları benimkilerle iç içe.

Omzumdaki sıcak nefes.

Güçlü parmakları kalçamı sıkıca kavradı.

Nefes alamayana kadar içime giren kalın penis.

İmkansız bir şekilde karnım gerildi ve doldu. Omuzlarını sıkıca tutarak, başka bir orgazm dalgası beni sararken nefes nefese kaldım ve inledim. İç duvarlarım onun penisini sıkıca kavradı ve titredi, bu da onu inlemeye ve daha sert itmeye neden oldu.

"Clara."

"Bebeğim," diye inledim.

Beni sırt üstü çevirdi ve sert ve kararlı bir şekilde içime girdi. "Bana bak. Şu anda gözlerin benim üzerimde olsun."

Kendimi üstümdeki adama odaklanmaya zorladım. Bana o kadar çok şey vermişti ki, şimdi onun alma zamanı gelmişti. O çok yakışıklı ve vahşiydi, boynundaki damarlar ip gibi gerilmişti, alnında ter damlaları parlıyordu.

"Seni görüyorum," dedim.

"Görüyorum. Her zaman." Yırtık pırtık ve kırık bir halde, kendini bana bırakarak beni sertçe vururken inledi. Tenlerimiz çarpışıyordu ve ben bu kuvvetle yataktan yukarı kayıyordum, başlık beni düşmekten alıkoyuyordu. Kendimi hazırladım, kollarımı başımın üzerine koydum. Jake'in gözleri zıplayan göğüslerime düştü, sonra tekrar yüzüme döndü. Dudaklarını yaladı ve vahşi bir homurtu çıkardı.

Bu vahşilik ve arzunun içinde, saçlarımı okşadı ve yüzüme hiç unutmadığı saygıyla dokundu.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Seni çok seviyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Benim için gel, bebeğim." Kurşun gibi bacaklarımı kaldırarak ona daha derin bir aç verdim. "Doldur beni, Jake. Her yerime boşalmanı istiyorum."

"Alacaksın. Kızımın her yerine."

Bacağımı göğsüme bastırdı ve beni sertçe sikti. Buz gibi gözlerinde ateş vardı, alevler yüzeye çıkıp yanan tenine yayılıyordu. Kısa süre sonra son bir kez derinlemesine girdi ve orada kalarak iç duvarlarımı sıvı ısıyla kapladı. O içimde nabız gibi atarken boynum zevkten kavis yaptı.

Zaman geçti, dünya döndü, nefeslerimiz yavaşladı. Jake olduğu yerde kalarak beni tuttu, saçlarımı gözlerimden çekip yüzümün her yerine hafif öpücükler kondurdu. Çok şefkatli ve mükemmeldi.

"Beni sevildiğimi hissettiriyorsun," dedim.

"nk seni gerçekten seviyorum Clara. Tamamen. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Mmm." Gözlerim açıldı. "Bazen unutabilirim, ama sen bunu uzun süre devam etmesine izin vermezsin. Alnımı öptüğünde, bana olan duygularının yumuşaklığına geri dönüyorum. Senin olmayı ne kadar sevdiğimi sana anlatamam, Jake."

"Ben de senin olmayı seviyorum." Gözleri benimkilerle buluştu, sonra beni yakaladı ve kendine doğru çekti. Kolları omuzlarımı elik bir bant gibi sarmıştı. O kadar yakındık ki, arpıntılı kalbi göğsünden duyuluyor, benimkini de titriyordu.

Zihnimin derinliklerinde, beni ne kadar sıkı tuttuğunda çılgınca bir şey fark ettim, genel olarak onda rahatsız edici bir şey vardı, ama bunu kafamdan attım. Kötü bir gün geçirmişti. Kendini sakinleştirmek için bana ihtiyaı varsa, ona kendimi yüzlerce kez verirdim.

Umarım yarın onun için daha iyi olur. Olmazsa da, yine de onun yanında olurdum.

BÖLÜM Dört

Clara

Rossi'nin yönetici katında sabahlar genellikle sessiz geçerdi. Hepimiz kendimizi ofislerimize kilitleyip, kahve içerek uyanmaya çalışır ve acil e-postaları yanıtlardık. En azından ben öyle yapardım.

Bu sabah Thomas, masasının önünden geçmeden beni durdurdu.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ilk kez lafı dolandırmadan konuya girdi. "Toplantı odasına girer girmez toplantı başlayacak."

Çantamı masasına bırakıp içinden telefonumu ve tabletimi çıkardım. "Ne oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok, ama sen gelmeden hemen önce bir avukat ekibi Luca ve Sally ile birlikte oraya girdi."

Bu sözler hoşuma gitmedi. Sabah saat sekiz buçukta avukatlarla acil bir toplantıdan iyi bir sonuç çıkmazdı.

Konferans odasına girip takım elbiseli erkek ve kadınlardan oluşan kalabalığı gözden geçirdim. Luca gözlerimi yakaladı ve yanındaki koltuğa doğru başını salladı. Merakla koltuğa oturdum.

Beni uzun süre bekletmedi. Diğerleri sessizce konuşurken, bana bilgi vermek için eğildi.

"Motor Zone ile anlaşmayı iptal ediyoruz."

Şoktan neredeyse zıpladım. "Ne? Neden?"

Bildiğim kadarıyla, bu kesin bir şeydi. Karmaşık ayrıntılardan uzak durmuştum, ama elbette gelişmelerden haberdardım. Bu hafta içinde sözleşmeleri imzalamamız planlanıyordu. Her şey ayarlanmıştı.

"Araştırmacılarımızdan biri, dikkat çeken bir kayıt buldu."

Gergin bir şekilde başımı salladım. Luca hikaye anlatmakta çok kötüydü. Parça parça anlatıp dramatik bir etki yaratmak için ara verirdi. Yalnız olsaydık, alnına hafifçe vurmuş olabilirdim.

"Nedir?" Sabırsızlığımı pek gizleyememiştim ama Luca hiç aldırış etmedi.

"Motor Zone'un sözcüsü Dallas Fox ırkçı bir pislik. Kayıta, sevdiği ve sevmediği kadın tiplerinden bahsediyor. Ayrıntılara girmeyeceğim ama çok çirkin ve iğrenç."

Boğazıma kadar yükselen kusmuğu bastırmak için zorlukla yuttum. Bunu duymayı beklemiyordum. Duysaydım, kahveyi içmezdim. Luca'nın açıklamalarının etkisiyle midem guruldadı.

"O kadar detaya gerek yok." Sonuçta şeytan da orada saklanıyordu.

Parmaklarını birbirine kenararak derin bir nefes aldı. "Bak, bunun ilişkinize zarar verebileceğini biliyorum, ama bu anlaşılmaya devam etmemiz imkansız. Miller'ın suçları ortaya çıktıktan sonra toparlanmamız ne kadar zaman aldı, biliyorsun. Skandalın bize geri dönme riskini göze alamayız."

"Elbette," diye cevap verdim hemen, eski kocamın suçları ve bunun şirketimize etkisi yüzünden duyduğum suçluluk duygusunun ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışarak. Şimdi bunun sırası değildi. "Sözleşmenin devam edemeyeceği kesin."

Elimi eliyle kapattı. "Aynı fikirde olduğuna sevindim."

"Araştırmacılarımız bunu çok geç olmadan ortaya çıkardığına sevindim."

"Kayıt sahibi onu satmaya çalışıyor ve bunu gizlemiyor." Sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi çenesini ileri geri hareket ettirdi. Sonra çenesini indirdi ve gözlerini benimkilere dikti. "Bunu bilen tek kişi biz değiliz herhalde."

Onun ne demek istediğini anlamam sadece bir an sürdü. "Hayes'lerin bildiğini düşünüyorsun."

Omuzlarını hafifçe silkti. "Kesin bir şey bilmiyorum, ama öyle bir kayıt elimde olsaydı ve para isteseydim, bunu ortaya çıkmasının maliyetini karşılayamayacak bir şirkete götürürdüm. Bizim gibi bir gecede

bizim gibi bir gecede mi öğrendiler yoksa günler önce mi, bilmiyorum, ama takım elbise koleksiyonuma bahse girerim ki Jeremy Hayes en azından haberdardır."

Luca sözlerine dikkat ediyordu, ama yine de beni sarsmıştı. Göğsüm sıkıştı ve başka kimlerin biliyor olabileceği ihtimalleri kafamda yankılandı.

Toplantı boyunca oturup, kendimi olabildiğince toparlamaya çalıştım. Bunun başka biriyle ilgili olduğunu ve bir zamanlar sevdiğim bir adam tarafından bir kez daha aldatılmakla ilgisi olmadığını kendime söyledim.

Bir iyi yanı varsa, en azından bu sefer skandalın önce haberdardık ve kendimizi olayın dışına çıkarabilirdik. Avukatlar, Motor Zone ile müzakereleri sonlandırmak için bir not hazırlıyorlardı ve gün sonuna kadar göndereceklerdi. Kayıt herkesin dinleyebileceği hale geldiğinde başlayacak olan sirkte adımın geçmesi ihtimaline karşı bir kriz ekibi yanıtımızı hazırlıyordu. Bu olayı fazla hasar görmeden atlatacağımızdan emindim.

En azından Rossi Motors kurtulacaktı.

Benim için de öyle olacağından emin değildim.

En kötüsünün doğru olduğunu teyit etmemiş olsam da, içgüdülerim öyle olduğunu söylüyordu.

Jake'in kötü günü tesadüf olamazdı.

Ofisime girer girmez ona mesaj attım, şu anda sesini duymaya dayanamıyordum.

Ben: *Dün geceki kayıt hakkında biliyor muydun?*

Telefonumun çalması bir dakika sürdü. Çağrıyı reddettim, ama o mesaj atmadan önce üç kez daha aradı.

Jake: *Telefonu aç, Clara.* **Ben:** *Bu evet ya da hayır sorusu, Jake.* **Jake:** *Hiçbir şey o kadar basit değil.*

Benim için öyleydi. Cevap vermemesi başlı başına bir cevaptı. O biliyordu. Bana bilerek gelmişti. Beni aldatırken yatağımı ve bedenimi onunla paylaşmışım.

Tanrım, bu nasıl tekrar olabilirdi?

Çok dikkatli olmuşum. Yavaş ilerlemiştim. Her adımında temkinli davranmışım. Yine de, işte buradaydım, daha önce bulunduğum yerde, bir daha asla dönmeyeceğime yemin ettiğim yerde.

Masamdaki kağıtların üzerine bir damla su düştü. Parmak ucumla dokundum, bir damla daha yanına düştü. *Oh, bunlar gözyaşları.* Ağladığımı fark etmemiştim bile. Uzun zamandır gözyaşlarımın kuruduğunu sanıyordum. Sanırım birçok konuda yanılmışım.

Gözyaşlarımla kağıtları ıslattığını izlerken ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyordum, ta ki ofisimin dışından gelen bir kavgası sesi ve boğuk sesler beni gerçeğe döndürdü.

Hiçbir uyarı olmadan ofisimin kapısı açıldı ve Jake içeri fırladı. Thomas onu durdurmaya çalıştı ama Jake kapıyı yüzüne çarptı ve kilitledi.

Orada durmuş, göğsü inip kalkarak bana bakıyordu. Ben de ona baktım, öfkemin yerini hüznü almıştı, o anda öfkelenmek güzel olurdu ama yapamadım. Öfkeye ihtiyacım vardı. Hüznü ise beni sadece çökertiyor, hareketsiz bırakıyordu.

"Ağlıyorsun," dedi.

"Tabii ki ağlıyorum. Kalbimi kırdın." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, geri alabilmeyi diledim.

Masamın etrafında hızla dönüp önümde diz çökmesi nefesimi kesti. Ellerimi avuçlarına aldı, o kadar sıkı tuttu ki kendimi kurtarmanın imkânı yoktu.

"Dün öğrendim ve bugün sana söyleyecektim. Seni aldatmak gibi bir niyetim yoktu..."

"Ama aldattın. Sadece seni değil, Rossi'yi de etkileyecek bir şey olduğunu bilirken bana *kötü* bir gün geçirdiğini söyledin. Bana söylememeyi seçtin. Bu nasıl aldatma değil?"

Başını salladı. "O kadar ileri gitmeyecektim. Jeremy bana bir gün süre verip bir plan yapmamı istedi. Sadece bir gün. Ona daha fazlasını veremeyeceğimi söyledim."

"Sana inanmıyorum," dedim.

Ağzı açık bir şekilde geriye doğru düştü. "Sana gerçeği söylüyorum. Sana asla yalan söylemem."

"Sana inanmıyorum."

"Clara, tatlım..."

"Sana inanmıyorum," diye daha sert bir şekilde tekrarladım. "Sana inanmıyorum, Jake. Sana güvendim ve bak beni ne hale getirdin. Dün bize ihtiyacımız olan bilgiyi ve zamanı verebilirdin, ama sen vermedin, şimdi ekibimiz her şey patlamadan önce yangını söndürmek için çabalıyor. Neden Jeremy bu nezaketi görüyor da ben görmüyorum?"

Jake her zaman kendine güvenen ve özgüvenli biriydi. Sanki dünyada yerini bulmuş ve ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi dolaşırdı.

Önümdeki adam gözlerimin önünde çöküyordu. Çelik gibi sert omurgası eriyip, beni kucağıma doğru eğiyordu.

"O benim kardeşim, Clara. Sana geçmişimizi anlattım ve... ona o zamanı vermekle hata ettim. Şimdi anlıyorum. Sana veya Rossi'ye zarar geleceğini düşünseydim, bunu yapmazdım."

Burun deliklerim genişledi, öfkem yüzeye çıkmaya çalışıyordu. "Sana inanmıyorum."

Başı birden kalktı, panik gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana gerçeği söylüyorum. Sana asla zarar vermem. Bunu bilmelisin."

Elimi uzattım ve yüzünü ellerimle tuttum. "Komik, az önce eski kocamı hatırlattın. İkiniz birbirinizden daha farklı olamazdınız, ama o da tutuklandığında bana neredeyse aynı şeyi söylemişti. Duygusal bir özür dilemiş, o insanlara yaptıklarının benimle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Beni asla kasten incitmeyeceğini ve çok sevdiğini söylemişti. Komik değil mi?"

Parmakları bileklerimi kavradı ve ellerimi yüzünden indirdi. "Şu anda kızgın ve incinmiş olduğunu anlıyorum, ama ben o orospu çocuğuna hiç benzemiyorum. Bir adım geri atıp baktığında bunu göreceksin."

"Görür müyüm? Bilmiyorum, Jake." Dökülmek üzere olan öfkeli gözyaşlarını engellemek için başımı geriye attım. Ağlamaktan bıkmıştım. "Mesele şu ki, kendime güvenmiyorum. İçgüdülerim yalancı, ama ben sandım ki..."

Dişlerimi ısırarak ağzımı kapattım, acıyla dikkatimi dağıtmak istedim ama sadece dışımla içim aynı hale geldi. Parlak, keskin bir acı vardı ve onu görmezden gelemiyordum. Böyle olmamalıydı. Biz böyle değildik. Böyle olmamalıydı.

Kırık cam parçalarıyla dolu bir nefes aldım. "Her şeyden sonra, benim için güvende olman gerekiyordu. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?"

"Yanılmadın Clara. Bana güvenmekte haklıydın. Sen, Nellie ve Sage benim dünyamsınız."

Ah, bu adam. Şimdi doğru şeyleri söylüyordu. Keşke dün de aynısını yapsaydı.

"Bu çok güzel, ama *sana inanmıyorum*. Sen *bizi* değil, Jeremy ve MZ'yi seçtin. Benim yatağıma uzanıp bana kötü bir gün geçirdiğini söyledin. Bu sadece yarı gerçektir, başka bir deyişle yalandır."

O yüzünü buruşturdu ama inkar etmedi. "Ve o seçimi yaptığım için çok üzgünüm. Kafamda, sana ve kardeşime doğru olanı yapıyordum, ama

batırdığımı biliyorum. Ben insanım. Bazen yanlış şeyler yaparım. İşleri batırırım. Bunu düzeltmek ve birbirimizi sevdiğimizi hatırlatmak için buradayım."

"Seni sevdiğimi unuttum mu sanıyorsun?" Çenem titredi ve kendimi tamamen acınası hissettim. "Tanrım, keşke öyle olsaydı. Sana aşık olmasaydım her şey çok daha kolay olurdu."

"Biliyorum anne. Biliyorum." Ellerimi bırakıp bana sarıldı ve yüzünü karnıma dayadı. "Bugün beni affetmek zorunda değilsin. Bizi olması gereken yere geri getirmek için elimden geleni yapacağım. Baştan başlamak gerekirse, baştan başlarız. Sana bir daha hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum."

Keşke onun sözlerine inanabilseydim. Miller'la yaşadıklarım olmasaydı, Jake'in çaresizliğine ve güzel sözlerine kapılırdım. İçgüdülerim ona inanmamı söylüyordu, ama içgüdülerim beni çok kez yanlış yola sürüklemişti.

Başının üstüne dokundum. "Tarih tekerrür ediyor."

"Değil." Başını kaldırdı ve nefesim kesildi. Yüzü kızarmış, gözleri cam gibi bakıyordu. Benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyordu ve bu beni çok incitti. Çok acı vericiydi, ama onu teselli edecek kişi ben olamazdım. Bizi bu duruma o sokmuştu.

"Seni bırakmayacağım, Clara."

Başımı salladım. "Sen seçimini yaptın ve o ben değildim."

"Hayır. *Hayır*. Bana kızabilirsin, yaptığım şeye karşı çıkabilirsin, ben bile kendime karşı çıkıyorum, ama sen benim ilk ve tek seçimimsin."

Öne eğildim ve yalvaran bakışlarıyla gözlerimi karşıladım. "Sana inanmıyorum."

"Biliyorum. Sana benden şüphe etmen için bir neden verdiğim için gerçekten çok üzgünüm." "Ben de." Başımı kapıya çevirdim. "Gitmeni istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Bu olamaz. Bu o değil." Kafamı salladım. "İş yerindeyim. Şimdi bunu yapamam."

"Tamam." Elleriyle bacaklarımı okşadı. "Bu akşam daha fazla konuşuruz. Bir çaresini buluruz."

"Hayır. Ben... Biraz zamana ihtiyacım var."

Çenemi eliyle tutup beni kendine doğru çevirdi. "Ne kadar zaman?"

"Bilmiyorum. Bu durumun içinden çıkmam için yeterli bir süre."

Düşüncelerim çok karışık. Onları toparlayamıyorum."

"Birlikte halledeceğiz, Clara."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve histerik bir kahkaha attım. "Sana olan hislerimi seninle çözemem. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Eğer bana bunu vermezsen ve şimdi cevap vermem için zorlarsan, o zaman biz..."

Eli ağzımı kapatmak için yukarı kaydı. "Hayır. Söyleme. O kelimeler ağzından çıkmasın."

Başımı salladım, yeni gözyaşları kirpiklerimden süzüldü. Parmak eklemleriyle çok nazik ve tatlı bir şekilde silip aldı.

Sonra, çok kısa bir süre içinde ikinci kez ofisimin kapısı açıldı. Karşımda Thomas değil, Luca vardı.

Bir saniye durumu değerlendirdi - ben ağlıyorum, Jake dizlerinin üstünde yalvarıyor - sonra harekete geçti. Kapı ile masam arasındaki mesafeyi kapatarak Jake'e kalkması için işaret etti.

"Gitmelisin. Kız kardeşimi üzere benim binamda kalamazsın." Luca, kara bulutlar gibi, tehditkar ve karanlık bir havada duruyordu. "Kalk, Hayes."

Jake ise Luca'yı neredeyse hiç fark etmedi, tüm dikkati bendeydi. "Sana biraz zaman vereceğim, ama bana sessiz kalamazsın." Yalvarışında panik vardı ve onu anlıyordum, ama şu anda ona hiçbir şey söz veremezdim. "Bunu atlatabilmemizin tek yolu birbirimizle konuşmaya devam etmek."

Luca homurdandı ve elini Jake'in omzuna sertçe koydu. "Bunu dün düşünmeliydin. Artık çok geç."

Jake'in bakışlarında buzlar eridi. "Bana henüz çok geç olmadığını söyle."

Luca'nın parmakları Jake'in koluna yapıştı. "Kalk ve git, yoksa güvenlik seni zorla dışarı çıkaracak."

Sonunda Jake ayağa kalktı, ama kemikleri yaşlı ve gıcırıltılıymış gibi yavaşça yürüdü. Ondakurtulur kurtulmaz, hızla uzaklaştım. Onun gitmesini izlemeye dayanamazdım. Bunun son kez olabileceğini düşünmeye dayanamazdım. Anılarımda böyle bir şeyin olmasını istemedim.

Yine de onun varlığını hissediyordum. Kardeşim homurdanırken varlığı hala hissediliyordu.

Jake, şimdiye kadar sahip olmadığı bir netlik ve kesinlikle konuşana kadar uzun, uzayan dakikalar geçti. "Seni seviyorum Clara. Kemiklerime kadar."

Tabii ki öyleydi. Kırılgan kalbime saplanan bir hançer.

"Hadi," dedi Luca biraz yumuşak bir sesle. "Gidelim, Jake."

Jake'in ağır, yavaş adımları uzaklaşıp kapı kapanınca, sessizlikten başka bir şey kalmadı.

. Bölüm

Jake

Beni bitiren sessizlikti.

Sage'in evde olmadığı sessiz haftalar gibi, yalnızlığı hiç umursamayan bir adamdım. Clara ve Nellie beni bundan kurtarmıştı. Evimi ve hayatımı dans ve kahkahalarla doldurmuşlardı. Tutku, neşe ve çok fazla sevgi. Artık gidecek bir yeri kalmadığı için göğsüm patlamak üzereydi.

Hafta geçip gitti ve Clara'dan hiçbir haber almadım. Kaç kez aradım, kaç kez mesaj attım, ama karşılığında sadece sessizlik vardı.

Onun sözlerini ödünç alıp tarihin tekerrür ettiğini söyleyebilirdim, ama geçmişimde hayatımın aşkı ve benim de benim olarak görmeye başladığım küçük kızın yokluğuyla kıyaslanacak hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şeyin olmadığı günler geçti. Ofise gitmedim. Bunun yerine, MZ'nin garajlarında zaman geçirdim, istediğim şeyi tamir edemediğim için arabaları tamir ederek kendimi kaybettim.

Jeremy'ye Clara'dan gördüğüm sessizliği gösteriyordum. Haberleri görmüştüm. MZ, Dallas Fox'u sert bir şekilde kınadı, ama onunla ilgili her haber çıktığında bizim de adımız geçiyordu.

Jeremy çok zor bir dönem geçiriyor olmalıydı, ama ona yardım etmek içinden gelmiyordu. Benden çok şey istemişti. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Yine de yapmıştı.

Ona boyun eğen aptal bendim.

Sessiz kaldığım günlerde düşünmek ve karar vermek için çok zamanım oldu. Kardeşime yumruk atmadan bakabileceğimi düşündüğümde, ona vardığım sonuca onu da haberdar edecektim.

Şimdilik kendimi toparlamam gerekiyordu. Sage dün eve dönmüştü ve onu bu halde görmesine izin veremezdim. O daha çocuktü ve babasının hayatını topladığını bilmesi gerekiyordu ki ne olursa olsun bana güvenebilsin.

Sevdiğim birini daha hayal kırıklığına uğratamazdım.

Clara ile konuşmayalı bir hafta olmuştu. Onun evine gidip konuyu zorla açmak üzereydim, ama bu doğru gelmiyordu. Henüz değil.

Sage karşımda oturmuş, yavaşça yemeğini yerken çatalıyla tabağını kazıyordu. Beni incelemekle o kadar meşguldü ki ağzına pek yemek girmiyordu.

"Hiç bu konuyu konuşmayacak mıyız?" diye sordu.

Başımı eğdim. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Çatalını öfkeyle yere bıraktı. "Ben aptal değilim baba. Bu hafta Clara ve Nellie'yi görmedik. Onun aramalarına cevap vermedin, telefonuna bakıp aptal gibi gülümsemekle vakit harcadın. Neredeler?"

Derin bir nefes verdim ve kendi çatalımı masaya bıraktım. "Clara ve Nellie evde, ama biraz yalnız kalmak istediler, ben de istediklerini veriyorum."

Kaşları çatıldı. "Bizden mi?"

"Hayır. Benden. Bunun sizinle bir ilgisi yok, tatlım." Yanakları kızardı. "Ne yaptın? Bir şey mi yaptın?"

Tanrım, keşke çocuğuna yalan söyleyebilen bir adam olsaydım. Bana doğrudan bir soru sormamış olsaydı, bu noktaya gelmek için ne yaptığımı ona asla söylemezdim. Ama sordu, ve işte buradaydık.

"Evet, yaptım." Elimi sakallarımın üzerinden geçirdim. "Umarım çok büyük bir şey değildir ve Clara beni affeder."

"Ama ne yaptın?"

"Ondan saklamam gereken bir şey sakladım. Ailesinin şirketini etkileyebilecek bir şey. O da öğrendi ve ne yapacağına karar vermek için biraz zaman istedi."

Konuşurken Sage'in gözleri cam gibi oldu ve dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı. Parmakları masaya o kadar sertçe bastırdı ki, uçları beyazladı. Ona bakmak zordu, ama ona hatalarımı kabul etmenin nasıl bir şey olduğunu göstermem gerekiyordu.

Clara'yı geri kazanıp kazanamayacağımı bilmiyordum, ama Sage benimle kalmak zorundaydı, bu yüzden onun için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Çok kızmış olmalı." "Öyle, ama bence kızgınlıktan çok üzgün."

"Oh." Ağlayarak, kollarını koruyucu bir şekilde beline doladı. "Sence seni affeder mi, yoksa... yoksa onu bir daha hiç göremeyecek miyiz?"

Kendimi tutmak için çok uğraştım. Tam da kaçtığım şeydi bu: kızımın bir başka önemli insanı kaybettiği yere geri dönmek. Buraya gelmemizin sebebi tamamen benim hatamdı ve kendime çok kızgındım. Kardeşime de. Ve dürüst olmak gerekirse, Clara'ya da.

"Umarım beni affeder." Parmak eklemimle çenesini kaldırdım ve sulu gözlerine baktım. "Ama eminim onu tekrar göreceksin. Sen onun için çok önemlisin."

Umarım boş sözler söylemiyorumdur ve Clara sözünü tutar. Beni görmezden gelmek için her hakkı vardı, ama Sage yanlış bir şey yapmamıştı. Kenara atılıp unutulmayı hak etmiyordu.

"Ona üzgün olduğunu ve bir daha yapmayacağını söylemeye devam etmelisin." Kendine katılıyormuş gibi başını salladı. "Onu kaybedemeyiz, baba. O bizim için de önemli. Onu geri kazanmaktan vazgeçemezsin. Vazgeçemezsin."

"Vazgeçmeyeceğim, Sage." Koltuğumdan kalkıp onu kollarımın arasına alıp başının üstüne öptüm. "Zor olduğunu biliyorum, ama bu konuda endişelenmemeye çalışmanı istiyorum. Bu hafta Sage'le vakit geçirmek istiyorum. Eğer tek eğlencen ben olduğum için moralin bozuksa, Dex'i arayıp bize katılmasını söylerim."

"Aman Tanrım, hayır. Baba, *yapmazsın*."

Başımı salladım ve uzun zamandır ilk kez gülümsedim. "Dene bakalım, evlat. Eğer moralin bozuk olursa ya da benim moralim bozukken yakalarsan, Dex'i ararız. O bizi iyileştirir."

O titredi. "O hastalık yayar! Her şeyi yalar."

"Onun yaşındayken yaptığın iğrenç şeyleri sana anlatmamı istemezsin herhalde."

Ellerini kulaklarına kapattı. "La-la-la, seni duymuyorum."

Gülerek onu tekrar öptüm, benimle birlikte olduğu için rahatlamıştım. Hayat ne kadar berbat olursa olsun, her zaman kendime ait olan bu güzel, mükemmel mutluluk kıvılcımına sahiptim.

Ve bu çok değerliydi. Bunu unutamazdım.

BÖLÜM FORTw-twO

Clara

Yanlış bir şey yapmış olabilirim, ama kendimi işe atmak hayatta kalmak için gerekliydi. Bir hafta boyunca Utah'ta fabrikamızın yeni yönetimini denetledim. Neyse ki Marina benimle gelip Nellie'ye bakabildi ve ben çalışmadığım zamanlarda üçümüz maceralara atıldık.

Uzaklık iyi geldi. Jake ile paylaşmadığım bir yerde olmak, nefes almak için gerçekten gerekliydi.

Aşırı tepki mi veriyordum, yoksa Jake'in yaptığı şey gerçekten hissettiğim kadar korkunç muydu, karar veremiyordum. Onu affedip olayı unutmak kesinlikle kolay bir seçim olurdu ve tanrım, bunu yapabilmeyi ne kadar da istedim.

Ama bu doğru gelmiyordu. Gelecekte böyle bir şey yapmasını engelleyecek ne vardı? Bana bir daha hiçbir şey saklamayacağını söyleyebilirdi, ama kolayca bozabileceği o kadar çok söz vermişti ki.

Seyahatten eve döner dönmez, farklı bir acı başladı. Nellie sanki bir şey arıyormuş gibi evin içinde koşturdu, sonra küçük dudağı dışarı çıkmış halde bana doğru ağır adımlarla geldi.

"Jake nerede?"

"Burada değil tatlım. Sadece biz kızlar varız."

"Tamam." Çantamdan telefonumu çıkardı ve bana uzattı. "Onu arayabiliriz."

Midem dikenli tel gibi düğümlendi. "Şimdi olmaz. Senin programını izleyelim mi?"

O sırada dikkati dağılmıştı, ama daha sonra, banyo ve yatmadan önce hikâye okuduktan sonra, tekrar Jake'i gündeme getirdi.

"Jake'i arayabilirim."

"Hayır. Üzgünüm, ama çok geç oldu. O uyuyor."

"O benim evimde uyuyor." Çenesi titreyerek kasıldı. "Sage de." "Bu gece değil," dedim ona olabildiğince nazıkçe.

"Yarın?"

Onun tatlı yüzünden saçlarını okşayarak, ona istediğini verebilmeyi diledim. Ben de onu istiyordum, ama bu durumu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Ya da aşabilir miyim?

"Bakacağız."

Başını çekip Jake ve Shira'nın ona verdiği bebekleri sımsıkı kavradı ve bana sırtını dönerek yuvarlandı. Fısıltıyla, "Jake'imi istiyorum," diye mırıldandı.

Kırık kalbimin parçaları toza dönüştü. Ona istediğini veremedim ve bunun benim hatam olduğunu hissettim. Tek yapabileceğim yanında olmak ve ona güvende olduğunu, onu sevdiğimi ve bunun asla değişmeyeceğini hatırlatmaktı. "Seni seviyorum, Nell-Belle. Çok, çok seviyorum. Tatlı rüyalar gör."

Bir an sonra, "Ben de seni seviyorum, anne" diye fısıldayan bir ses duydum ve çok kısa bir süre için dünya yeniden düzene girdi.

Ama bu uzun sürmedi.

Sonraki birkaç akşam ve yatma vakti, yerine getiremediğim istekler ve öfkeli, kederli gözyaşlarıyla doluydu. Kızımın önünde kendimi nasıl tutabildiğimi bilemiyordum. Hayatta kalmak için bu kadar gücüm olduğunu bilmiyordum.

"Jake'im nerede?" diye ağladı, yanaklarından iri gözyaşları akıyordu. "Jake'ime ihtiyacım var!"

"Üzgünüm, Nell-Belle. Jake şu anda gelemez."

"Hayır!" Ağlaması kalbinden geliyordu. "Jake'im! Onu arıyorum. Jake'ime ihtiyacım var, anne."

Küçük vücudu hıçkırıklarla sarsılırken onu göğsüme bastırıp sıkıca sarıldım. Bu çok fazlaydı. Dayanabileceğimden fazlası. Ama dayanmak zorundaydım. Onun için sağlam durmalı ve güçlü olmalıyım.

"Seni seviyorum, tatlım," diye fısıldadım. "Annen burada ve seni seviyor."

Jake'i getirmediğim için bana çok kızgın olduğundan emin olmama rağmen bana sarıldı.

"Ona ihtiyacım var," diye hıçkırdı.

"Jake'ime." "Biliyorum, Nell-Belle.

Biliyorum."

O gece, onun mesajlarını okudum. Ofisimden ayrıldığından beri, her gün en az bir mesaj göndermişti. Birçok kez cevap vermek üzereydim, ama kendimi yapamadım.

Neyse ki Nellie ve benim için, Shira ve Bea ertesi gece bize geldi ve çok ihtiyacımız olan dikkatimizi başka yöne çekti. Nellie, arkadaşlarımla ilgisiyle çok mutluydu ve Bea'dan onu yatırmasını istedi.

Her şey sessizleşince, üçümüz büyük şarap kadehlerini alıp terasımdaya oturduk ve rahatladık.

Bana kadehimin yarısını içmeme izin verdikten sonra neler olduğunu sormaya başladılar.

"Ayrıldınız mı?" diye sordu Bea.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladım. "İki hafta oldu ve kendimi bu konuyu düşünmeye bile zorlayamıyorum."

"Neden?"

Omuz silktim. "Acıyor ve ne zaman düşüncelerimi toparlamaya çalışsam, Miller hakkındaki duygularıyla karışıyor. Ben... kafam karışık. Ve o kadar üzgünüm ki, bazen nasıl devam edeceğimi bilemiyorum."

"Onunla konuşmanın yardımcı olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Shira.

"Belki." Alnımı ovuşturdum. "Onunla konuşmayı planlamıştım, ama daha net düşünebilmek istedim. İki hafta sonra aynı yerde takılıp kalacağımı düşünmemiştim."

Bea mırıldandı ve ben ona kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen, rahatça konuş. Kendini tutmak sana göre değil."

"Muhtemelen duygularını inciteceğim," dedi Bea.

Ben güldüm. "Dün gece kızım Jake'i ona vermem için yalvardı ve ağladı. Duygularım daha fazla incinemezdi herhalde."

"Tamam." Derin bir nefes aldı ve bana doğru işaret etti. "Bu tam sana göre. Jake ile konuşmadan önce kafanı toplamaya ihtiyaç duymaz. Ayrıntılara takılıp kalman ve her şeyi kontrol etmen. Bu

işinde başarılı olmanı sağlayan şey. Ama bu... bu öyle değil, Clara. İlişkinizin kaderini bir iş anlaşması gibi görüyorsun ve tamamen hazır olmadan masaya oturmak istemiyorsun."

"Bea," Shira nefesini tuttu. "Bu..."

"Bu doğru, Shir," dedi Bea. "Hangi kısmı yalan, söyle bana."

Shira bana, sonra Bea'ya baktı, ağzını açıp kapattı, inkar edemedi.

"Ben de öyle mi yapıyorum?" diye fısıldadım. "Öyle yapmak istemiyorum. Ama duygularımın peşinden gidemem. Eğer mesele onu ne kadar sevdiğim olsaydı, Jake'i hemen affederdim."

Bea her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı bir şekilde şarabını yudumladı. "Onu şimdi affetmen gerektiğini söylemiyorum, ya da hiç affetmemen gerektiğini. Ama zaten bildiğin gerçekleri toplamak için iki hafta beklemek seni hiçbir yere götürmez."

Omuzlarım çöktü. "Biliyorum, ama..."

"Daha güvenli mi?" diye sordu Shira. "Bu... ikilem... senin için daha güvenli mi, Clara?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim... Miller hapse girdiğinde oradaydım. Bunun sana ne yaptığını gördüm. Eğer zorlansaydım, bir daha kimseye açılmayacağını söylerdim."

"Ben de aynıını söylerdim," diye onayladım.

Shira bardağını bırakıp ellerimi sıktı. "Ama sen yaptın. Jake'i hayatına aldın ve Nellie'yi onunla paylaştın. Bu senin için çok büyük bir şeydi... ve aynı zamanda seni çok korkuttu, değil mi?"

Başımı salladım. İnkâr edemezdim. "Kesinlikle."

Shira çok konuşkan biri değildi, ama bunu söylemeye kararlı görünüyordu. Söylemesi önemliyse, duymak istemesen bile dinlemelisin.

"Kalbinin tekrar kırılmasından korkmayı hiç bırakmadın, değil mi?"

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. En derinlerde, Miller'ın beni bıraktığı karanlık yere geri döneceğim korkusu vardı ve oraya geri dönemezdim. Nellie varken olmazdı. Onun için ışıktâ kalmalıydım.

Shira'nın büyük gözleri çok nazikti, düşüncelerini paylaşırken bana sabit bir şekilde bakıyordu. "Jake'i şimdi bırakırsan, senin için daha güvenli olur. Bu, yanlış bir karar olduğu anlamına gelmez, ama bu yüzden seçiyorsan, bence yanlış bir karar."

Sandalyenin minderlerine yaslandım. Sanki içime bakıp nevrozlarımı haritalandırmış ve bana göstermiş gibiydi. Haklı olduğu şüphe götürmezdi. Ne yaptığının farkında olmayabilirdim, ama Jake ile yüzleşmenin getireceği sonuçlardan daha güvenli olduğu için iki hafta geçmesine izin vermiştim.

Bea kadehini kaldırdı. "Evet. Shira bunu benden çok daha iyi ve nazık bir şekilde ifade etti. Söylediği her şeye katılıyorum."

Yukarıda parıldayan yıldızlara baktım. "Yani, bundan kurtulup kurtulamayacağıma karar vermem gerekiyor."

"Oh, yapabilirsin," dedi Bea güvenle. "Jake ile mi devam edeceksin, yoksa kendi başına mı, bu henüz belli değil. Oyumu ister misin?"

Bileğimi çevirdim. "Tabii. Neden olmasın?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum, çünkü bu gezegendeki erkeklerin yüzde doksan dokuzundan uzak durmanı söyledim, ama Jake... o sana hayran, Clara. Ve Nellie'ye karşı çok tatlı. Vicdanım el vermiyor, en azından onunla anlamlı bir konuşma yapmamayı tavsiye edemem."

Erkekleri düzenli olarak çiğneyip tüküren arkadaşşıma gözlerimi kırptım. Sadece çıktığı erkekleri değil, sokakta onunla konuşmaya çalışan rastgele erkekleri de... ki bu şaşırtıcı bir sıklıkta oluyordu.

"Yumuşadın," dedim.

"Öyle söyleme." Bea'nın burnu kıışı. "Bu ikinizin etkisi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Shira çınlayan bir kahkaha attı. "Eh, beni biraz sertleştirdin." Bea'nın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Shira'nın yanakları kızardı. "Beni daha sert olmak istememi sağladın. Ve ne olursa olsun, Clara, Jake'le birlikte olmanı istiyorum. Yaptığı şey bir ihanetti, ama affedilemez bir şey olduğunu düşünmüyorum." Uzun kirpikleri yanaklarına değecek kadar indi. "Ama tabii, ben senin yaşadıklarını yaşamadım."

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Hâlâ korkuyorum."

Bea sandalyemi tekmeledi. "Ama sen sert bir kadınsın, Clara Rossi. Motosiklet sürüyorsun ve yetişkin erkekleri ağlatıyorsun."

"O bir kerelik bir şeydi." Gözyaşlarım akarken güldüm. "Onunla konuşacağım."

Bea çenesine dokundu, gözleri üzerimde dolaştı. "Ne zaman?" "Bilmiyorum. Yakında."

Gözleri parladı. "Seni ve her şeyi fazla düşünme şeklini tanıyorsam, yakında derken gelecek ay olabilir. Kendine bir son tarih belirle."

"Yarına kadar," diye ekledi Shira. "Günün sonuna kadar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ya hazır değilsem?"

Bea parmağını dudaklarına koydu. "Şşş. Artık seni şımartmayacağız." "Bu sert sevgi mi?" Shira'ya döndüm. "Sen de mi?"

Shira bana en kötü bakışını attı, ki o kadar da kötü değildi. "Yarın gün sonuna kadar... yoksa."

Karnımda kıvranan korkuyu dışa vurmamaya çalıştım. Arkadaşlarım beni zorlamakta haklıydılar. Geçmişte ihtiyacım olduğunda da bunu yapmışlardı ve şimdi daha da çok ihtiyacım vardı.

"Tamam. Yarın gün sonuna kadar onunla iletişime geçeceğim." Öncelikle, ona tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor.

BÖLÜM DÖRTÜNCÜ

Clara

Bütün gün telefonuma bakıp durdum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Şu ana kadar yazdığım tek şey "Merhaba" idi. Bu yeterli gelmiyordu ve bundan sonra ne yazacağımı bilmiyordum.

Onun mesajlarını okudum ama. Defalarca.

Üzgünüm, Clara.

Seni ne kadar sevdiğimi unutma.

Bunu düzeltmek için konuşmalıyız. Konuşana kadar her şey berbat olacak.

İyi olduğunu bilmeliyim. Bana bir şey söyle. Ne olursa.

Sage seni soruyor. Bu ona haksızlık. Hepimize haksızlık.

Seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki bazen nefes alamıyorum.

Dün gece rüyamda Nellie'nin kahkahasını duydum. Yüzümde gözyaşlarıyla uyandım. Parçalanıyorum anne. Bir şeyler değişmeli.

Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yaptığın için çok kızgınım. Seni her şeyden çok seviyorum, ama aynı zamanda sana da kızgınım.

Sadece konuş benimle.

Çok fazla iş yapılmamıştı. Toplantılara ve konferans görüşmelerine katılmışım, çoğunda dalıp gitmişim. Neyse ki konular benim

benim alanımda değildi ve Thomas, daha sonra bilmem gereken bir şey olursa diye notlar almıştı.

Thomas, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ofisime girdiğinde, yine telefonuma bakıyordum.

"Az önce lobideki güvenlikten garip bir telefon aldım," dedi.

Telefonumu masaya attım ve dikleştirdim. "Nesi garipmiş?"

"Aşağıda seni soran genç bir kız varmış. Birkaç hafta önce Clara Rossi'nin tanıdığı genç bir kız olmadığını söyledim, ama az önce aldığım telefonu düşünürsek, bir tane var. Küçük arkadaşın seni ziyarete mi geldi?"

Kaşları karışmış bir şekilde çatıldı. "Arkadaşım... Sage lobide mi?"

Sırtarak başını salladı. "Evet. Güvenlik görevlilerine ona ne yapmalarını söyleyeyim?"

Masamdan kalkıp ayağa kalktım. "Onlara geldiğimi söyle. Bir dakika sonra aşağıda olacağım."

Erkek içgüdülerimden çok daha fazla güvendiğim anne içgüdülerim alarm verdi. Sage nasıl buraya gelmişti? 15 mil uzaktaki okulda olması gerekirdi.

Asansör kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Lobide durduğunda, Sage'i görmek ve iyi olduğundan emin olmak için çılgına dönmüştüm. Onu güvenlik masasının arkasında, güvenlik görevlilerinin sandalyelerinden birinde dönerek bulduğumda, rahatlamaktan neredeyse ikiye katlanacaktım.

"Sage." Masayı kenarından tuttum. "Tatlım, burada ne yapıyorsun?"

Dönmeyi bırakıp sandalyeden atladı. "Clara!" Sonra masanın etrafından dolaşp, ben kendimi hazırlayamadan bana atladı. Neyse ki tüy kadar hafifti ve onu kucakladığımda ikimiz de devrilmedik.

Onu kucaklarken, konuşmaya başladı. "Böyle ansızın geldiğim için özür dilerim, ama seni çok uzun zamandır görmedim ve seninle gerçekten konuşmak istedim. Babam, senin kendine zaman ayırdığını, ama benden uzaklaşmadığını söyledi, bu yüzden beni görmekten rahatsız olmazsın diye düşündüm. İş yerine gelmemem gerektiğini biliyorum ve önemli bir işin varsa özür dilerim, ama bir gün daha bekleyemedim."

"Sage" —onu görmek için geri çekildim— "buraya nasıl geldin? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Evet, ama bu önemliydi." Alt dudağını ısırıdıktan sonra itiraf etti, "Dün gece otobüs güzergâhlarını araştırdım. Buraya gelmek için üç otobüse binmem gerekti, ama çok kolaydı. Bu şehirde toplu taşıma çok iyi."

"Dur, dur, dur... Annen ve baban burada olduğunu biliyor mu?" Cevabı zaten biliyormuşum gibi hissediyordum, ama ne kadar başı belaya gireceğini anlayabilmek için onun da bunu onaylaması gerekiyordu.

"Şey..." Utangaç bir şekilde ayak parmağını yere soktu. "Aslında hayır. Eve gidince babama söyleyecektim."

"Kahretsin." Alnıma vurdum. "Tamam, şöyle yapalım; şuraya oturup kahve standından bir şeyler alalım ve sohbet edelim. Ama önce babanı arayıp nerede olduğunu söylemeliyiz."

Sage'i, lobide kahve, pasta ve sandviç servisi yapan standın yanındaki kafe masalarından birine götürdüm. Ondan birkaç adım uzaklaşıp Jake'i aradığımda midem alt üst olmuştu. Onun sesini duymayalı...

"Clara?" diye boğuk bir

sesle sordu. "Merhaba

Jake. Ben..."

"Başka bir zaman, Clara, başka bir *zaman*... ama şimdi konuşamam. Sage kayıp.

"Kayıp değil," diye patladım. "Burada." "Ne? Nerede?"

"Rossi'de. Burada, lobide benimle birlikte."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra düzgün bir ses tonuyla sordu, "Orada ne yapıyor?"

"Beni görmek istedi," diye itiraf ettim sessizce. Etrafımdaki gürültüden dolayı çok sessizdi, ama homurtusundan duyduğunu anladım. "Ne yapmamı istiyorsun? Onu eve getireyim mi?"

"Hayır. Oraya geliyorum. Yirmi dakika ver."

"Tabii. Bekliyoruz."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve ben Sage'in yanına döndüm. "Baban geliyor."

Kaşları çatıldı. "Kızdı mı?"

"Sanırım daha çok rahatladı." Arabayı işaret ettim. "Bir şeyler sipariş edelim. Onu beklerken konuşabiliriz."

Sage donut istedi ve ben de bir tane almaya karar verdim. Küçük masaya oturduk ve ikimiz de ikramımızı yemeye başladık. Onun çikolatayı

dişlerine ve dudaklarına bulaşmasını izledim. Midem kasıldı. Son birkaç haftadır onu çok özlemiştim ve bunun farkına yeni varıyordum.

Ona söyledim. "Seni özledim, Sage. Arayamadığım ve mesaj atamadığım için özür dilerim. Arayıp mesaj atmalıydım, bunu yapmadığım için gerçekten pişmanım."

Ağzını buruşmuş bir peçeteye sildi. "Arayacağını düşünmüştüm. Aslında önce ben mesaj atabilirdim, ama babam senin ondan dolayı uzaklaştığını söylemesine rağmen, buna pek inanmamıştım."

"Ama o haklıydı. Sen çok kısa sürede en sevdiğim insanlardan biri oldun. Brian Kegan ve Periodgate'i pek kimse bilmiyor. Sana bunu söyledim çünkü benim için önemlisin."

Uzun ve düşünceli bir şekilde baktı. "Öyle hissetmiyorum."

Ah, kalbim. Zavallı, parçalanmış kalbim.

"Üzgünüm. Kendime bakıyordum ve seni ihmal ettim."

"Evet." Elindeki peçeteye baktı. "Babamdan ayrılıyor musun?"

"Aramızda ne olacağını bilmiyorum, ama bunun için endişelenmeni istemiyorum. Senin yeterince derdin var. Yetişkinlerin sorunlarıyla uğraşmaya başlamadan önce en az on yıl bekle. Hiç eğlenceli değil, sana söz veriyorum."

"Tamam. Anlıyorum." Bana kirpiklerini kırptı. "Ama bil ki, eğer ayrılırsanız, muhtemelen çok travma yaşayacağım."

İçimden bir kahkaha kaçtı. Bu çocuk bıçağı saplamayı ve bunu yaparken sevimli görünmeyi iyi biliyordu.

"Vay canına, suçluluk duygusuna kapılacağımı bilseydim, pasaportumu da getirirdim."

Kıkırdadı. "Bu iyiymiş. Yazıyorum."

"Kardeşime teşekkür etmelisin. Büyürken bana bunu defalarca söyledi."

Ondan sonra ortam yumuşadı. Şakalar yaparken Jake bize doğru fırladı, uzun adımlarla mesafeyi kapattı. Sage ona sırtını dönmüştü, bu yüzden babasının acı dolu bakışlarını görmedi. Onun yaklaşmasını yavaşlatan, Sage'in kahkahaları olmalıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışları yumuşasa da acı dolu bakışı devam etti.

Ona gitmemek için masaya tutunmak zorunda kaldım. Ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyordum ve bunu yapmamak bana çok doğal gelmiyordu.

Sage'in hikayesini keserek, "Baban geldi" dedim.

O hızla döndü ve Jake bakışlarını benden ayırıp kızına baktı.

"Kızma." Elleriyle babasının çenesini kavradı ve az önce bana yaptığı gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. "Lütfen, baba."

O homurdandı. "Oh, kızdım. Annen ve Mike kendilerini kaybetmiş durumda. Ne düşündüğünü anlayamıyorum bile, ama konuşacağız."

Kızı başını eğdi. "Tamam. Çok üzgünüm."

Bir sonraki anda, onu koltuğundan kaldırıp kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Kollarını titreyerek onu tutarken, kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu sevdiğini ve bugün onun hayatını en az on yıl kısalttığını söylediğini hayal ettim.

Gözlerimi onlardan, *ondan* ayıramıyordum. Onu izleyerek, onu bu kadar uzun süre görmeden nasıl dayanabildiğimi merak ediyordum.

Garip bir şekilde, Miller beni aldattığında, ona olan aşkım bir vana gibi kapanmıştı. Bir an önce serbestçe akarken, bir an sonra kesilmiş, borular kemik gibi kurumuştı. Jake'de durum böyle değildi. Onun yaptığını öğrenmeden önce olduğu kadar onu hala seviyordum.

Yine de ayağa kalkıp ona gitmeye cesaret edemedim. Ayaklarım korkudan kurşun gibi ağırlaşmıştı.

O, kararı benim yerime verdi. Sage'den uzaklaşarak, ona uzaktaki bir bankı işaret etti ve sert bir şekilde beklemesini emretti. Sage onun emirlerine uyunca, bana yaklaştı ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

Birbirimize bakakaldık. İlk konuşan o olmalıydı. Dilim kurumuş ağzımın tavanına yapışmıştı ve onun gözleri, dudakları, elleri, sıcak göğsünün içinde atan kalbi dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Ayrıca, şimdi bir şey söylersem yanlış anlaşılacağından korkuyordum. Çaresizdim. Ona yapışacaktım, yaptığı şeyi unuttuğum için değil, son iki hafta cehennem gibiydi ve onun tekrar gitmesine izin veremezdim.

"Beni kızıma karşı yalancı yaptın, Clara."

Onun homurtusu ve söylediklerine şaşırarak irkildim. "Ne demek istiyorsun?" "Ona, benim eski karım gibi onu asla terk etmeyeceğini söylemiştim, ama sen terk ettin. İkimizi de terk ettin." Elini başına bastırdı.

"Senin için

. Ama o küçük kız benim her şeyim ve o acı çekiyor. Bugün olanlar sana yetmedi mi?"

"Jake, ben..." İnanılmaz derecede kurumuş dudaklarımı yaladım. "Sage'den özür diledim ve bundan sonra onun yanında olacağım. Hata yaptığımı biliyorum, ama ikimiz de telafi ettik."

"İyi." Kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Onun hayatından çıkmak istiyorsan, bunu şefkatle yapmalısın."

Başımı salladım. "Onun hayatından çıkmak istemiyorum."

Bana bakarak çenesini oynattı. "Bu nasıl olacak? Beni görmeden çocuğumla takılacaksın? Gerçekçi olalım. Ben büyük bir hata yaptım, ama başka bir adamın suçlarının bedelini ödeyemem."

Gözlerim parladı. "Bu kadar mı? Benden vazgeçiyor musun?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bunu istemiyor musun?"

"Hayır, ben..." Derin bir nefes aldım. "Bu gece sana ulaşacaktım. Bea ve Shira'ya söz verdim. Haklısın, konuşmamız lazım. Ofisimden çıktığın andan beri seninle konuşmak istiyorum, ama korkuyorum. Şu anda bile, karşımda otururken bile."

O başını salladı. "Bana karşı korkacak hiçbir şeyin yok."

Kahkaham alaycıydı. "Korkacak çok şeyim var. Eğer bu tekrar olursa..."

"Olmayacak."

Gözlerim yandı, bu harika bir şeydi. Ofis binasının lobisinde ağlarsam, erken emekli olmak zorunda kalırdım.

"Gördün mü? Korkutucu olan bu, Jake. Bunu aşmak için sana güvenmek zorundayım. Ve her yanım sana sarılmam için çığlık atarken, *kendime* güvenebilir miyim bilmiyorum. Başka bir adamın suçlarının bedelini sana ödetmek istemiyorum. Çoğu zaman, bedelini ben ödüyorum gibi hissediyorum. Ta ki sen gelene kadar. Cezamı çekmişim gibi hissediyordum ve özgürdüm."

Beni içine alırken burun delikleri genişledi. Pişmanlık, kaşlarının arasında derin çizgiler oluşturdu ve ağzının köşelerini aşağı çekti. Ama bana olan şefkati silinmemişti. Buz gibi mavi gözlerinde ve ellerinin masanın üzerinde kayıp benimkilere ulaşmadan durmasında hâlâ oradaydı.

"Sonra gidip seni tekrar o parmaklıkların arkasına attım."

Yavaşça başımı salladım. "Sen attın, ama ben kapıyı kapattım."

O başka bir şey söylemeden elimi sallayarak onu uğurladım. Bunu burada yapamazdım. Bu, meraklı güvenlik görevlilerinin masalarından yarısı yenmiş donutları yiyip

masalarından bizi izlemiyormuş gibi davranarak. "Sage'i eve götürmelisin. Eminim Carly ve Mike onu kendi gözleriyle görmek isterler."

Bana uzun uzun baktıktan sonra masaya parmaklarıyla vurdu. "Mesaj atarsam cevap verir misin?"

"Cevap veririm."

Yine kısa bir baş sallama. Jake hiçbir şey belli etmiyordu. "Seninle iletişime geçeceğim." Ne zaman olacağını söylemedi, ben de sormadım. Onu o kadar uzun süre beklettiğim için bu hakkı kaybetmişim herhalde.

Ayağa kalkıp uzaklaşırken Sage'in geniş gözlerini fark ettim.

"Jake?" Geri döndü. "Evet?"

"Ona karşı nazik ol, tamam mı? Seni çok korkuttuğunu biliyorum..." "Sage için endişelenme. Biz ona bakacağız."

Bu keskin veda sözleriyle kızını kollarının arasına aldı, dar omuzlarını sardı ve onu binadan çıkardı... ve sanki hayatımdan çıkmış gibi hissettim.

Yukarı çıkmadan önce, kalan donutumu aldım. Bu, çikolatanın her şeyi iyileştirdiği zamanlardan biri değildi, ama tadı beni annemin kollarında tuttuğu ve her şeyin yoluna gireceğini söylediği anlara geri götürdü. Şu anda buna biraz ihtiyacım vardı.

BÖLÜM

Jake

Sage'i annesine bıraktıktan sonra evimin önüne geldiğimde Jeremy verandamda oturuyordu.

İki hafta önce apartmandan çıktığımdan beri onunla konuşmamıştım. Onu görmek, içimde karışık duygular uyandırdı, en büyüğü korkuydu.

Ben büyük bir ikiyüzlüydüm. Clara'nın benimle konuşmaktan kaçınmasına kızmıştım, ama ben de kardeşimle aynı şeyi yapıyordum. O bana mesaj atmış, aramış, evime gelmişti, ama ben ona sırtımı dönmüştüm. Önce ona çok kızgındım, sonra da Clara'yı değil, onu ve MZ'yi seçmemi istediği anda verdiğim kararı söylemek istememiştim.

Verandanın merdivenlerini dikkatlice çıktım. Jeremy ayakta duruyordu, hareketleri sanki uzun süredir orada duruyormuş gibi gıcır gıcırdı. Muhtemelen öyleydi. Sage kaybolduğunda, onu ya da Anne'yi görmeye gitmiş olabileceği ihtimaline karşı onu aramıştım.

"Sage Carly'nin evinde mi?" diye sordu.

"Evet." Kapıyı açtım ve Jeremy'nin peşimden girmesi için açık bıraktım. Sage'in okulundan devamsız olduğu haberini aldığımız andan Clara'nın telefonuna kadar geçen bir saat içinde adeta bitkin düşmüştüm, ama artık bununla yüzleşme zamanı gelmişti.

"O iyi mi?"

"İyi. Cezalı ama daha kötüsü yok."

O güldü. "Eminim sen ve Carly aynı şeyi söyleyemezsiniz." "Hayır, söyleyemeyiz."

Mutfağa vardığımda yürümeye devam ettim, sadece bir bira almak için durdum, sonra terasa çıktım. Eğer bu olacaksa, en sevdiğim manzarayı arka plan olarak buz gibi bir içecek eşliğinde olacaktı.

Jeremy yanıma oturdu, elinde kendi birası vardı. Bir süre, sadece iki kardeş olarak, şişelerimizden yudumlarken güneşin batışını izledik.

Jer ilk konuştu, ama beklediğim şey hakkında değildi. "Sage, Clara'ya gitti." "Çocuk onu seviyor. Onları ayırmak için bir karar verdim."

Clara yardımcı olmamıştı, ama artık ona kızgın değildim. Onu yüz yüze gördükten, gözlerindeki yaşları, tüm gücüyle masayı kavramasını gördükten sonra... Korkusu hissedilebiliyordu, ama yine de kızıma değer verdiği için Sage'e karşı yumuşak davranmamı istemişti.

Öfkemi bir kenara bıraktım ve hepimizi ait olduğumuz yere geri getirmek için kararlılık duydum.

"Doğru." Jer başını eğdi. "Senden istediğim karar buydu."

"Mmm." Şişeden uzun bir yudum aldım. "Sormamalıydın, ben de kabul etmemeliydim. Ama yapacağımı biliyordun, çünkü seni her zaman destekledim."

"Ben de seni her zaman destekledim."

"Belki." Boş şişeyi masaya koydum ve başımı sandalyenin minderine yaslayarak gökyüzünün turuncu ve pembe renklere bürünmesini izledim. "Sınırımı aştın, Jer. Bunu, ne olursa olsun kalacağımı bildiğin için yaptın. Ve haklı da olabilirdin. Clara'dan önce, yani."

Yavaşça nefes verdi. "Onun senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Geriye dönüp bakınca, ondan bu hikayeyi saklamana gerek yoktu. O zamanlar, bir çare arıyordum, mümkünse anlaşmayı kurtarmak için."

"Biliyorum. Bana yeni bir şey söylemiyorsun. Geriye dönüp bakmak ya da bakmamak, sormamalıydın."

"Bu konuda anlaşılamadığımızı kabul etmeliyiz."

Başımı çevirip ona baktım. Jeremy kötü bir adam değildi, ama ona sıcaklık vermesi gereken insanlardan soğuk olmayı öğrenmişti. Duyguları işine engel olduğunda onları kapatabiliyordu. Karısını çok seviyordu, ama ben isteseydim, aynı sırrı ondan da saklardı. Ona büyürken mahrum kaldığı şeyi ne kadar uzun süre vermeye çalışırsam çalışayım, o değişmeyecekti. Sadakatim ve fedakarlığım takdir ediliyordu, elbette, ama bunlar

kutsal değildi. Jeremy bana asla açıkça ihanet etmeyebilirdi, ama gerekirse üzerime basıp geçerdi.

Kahretsin, zaten yapmıştı.

"MZ'ye geri dönmeyeceğim," dedim.

Sanki onu şaşırtmışım gibi irkildi. Ama şaşırmamalıydı. Sır saklarsa ne olacağını ona söylemişim ve ben sözümün eriyim.

"Şimdi ayrılmanın zamanı değil. Rossi anlaşması olmazsa, daha fazla mağaza kapatmaktan başka seçeneğimiz kalmaz. Bu işi halledebileceğine güvendiğim tek kişi sensin..."

"Bitti, Jer. Dallas Fox'u öğrendiğin ve bana neler olduğunu anlatmadan önce Roman ve diğerlerini aramayı seçtiğin anda, ben gitmişim. Sen ve benim yeniden iyi olabilmemizin tek yolu, benim MZ ile hiçbir ilgim olmaması. Sen benim kardeşim ve patronum olamazsın. Bu yürümez. Bu işte iyi değilsin ve ben ayrılmazsam, senin baskına boyun eğip yine her şeyi mahvederim."

"Hadi ama Jake. Bir daha Rossi anlaşması olmayacak. Bunu biliyorsun. Clara ile tekrar çıkar çatışması yaşama ihtimalin yok." "Bu doğru olabilir, ama

MZ'de çalıştığım kişi hoşuma gitmiyor. O ben değilim, Jer. İhtiyacım yok, istemiyorum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu evi satın almanı sağlayan maaşı istemiyor musun?"

"İstemiyorum. Gerekirse daha küçük bir yere taşınırım. Hatta senin yaptığını yapıp hisselerimi Roman'a satarım."

"Hisselerini satmayacaksın," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Omuz silktim. "Büyükbabamızın parası olmadan uzun süre yaşadım. İyi ve rahat bir hayatım vardı. Tekrar işimin başına döneceğim, en iyi yaptığım şeyi yapacağım. Bunun için hisselerimden vazgeçmem gerekiyorsa, hepsi senin olsun."

Bakışları kafamın yan tarafına dikilmişti, ama niyetimi söyledikten sonra içimden bir yük kalkmış, MZ'de onunla çalışmamı istemedenden önceki ilk derin ve temiz nefesimi alabilmişim.

"Ciddi misin?"

Ufka doğru gülümsedim. "Ölümçül."

"En çok ihtiyacım olduğunda gidiyorsun?"

Parmaklarımla karnıma vurarak, uzun zamandır hissetmediğim bir sakinlikle cevap verdim. "Senden uzaklaşmıyorum Jer, istemediğim ve zevk almadığım bir işten uzaklaşıyorum. Kalırsam, ikimiz de birbirimizden nefret etmeye başlayacağız."

"Son birkaç yıldır gayet iyiydik."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sır saklıyorsun. Bilmediğim çok şey var sanırım, ama sorun değil. Bilmek istemiyorum. MZ senin mirasın

mirasın, benim değil."

Koltuğundan fırlayıp korkuluğa doğru yürüdü. Korkuluğu sıkıca kavrayarak başını gökyüzüne doğru eğdi ve hayal kırıklığını haykırdı.

"Siktir!" diye bağırdı. "*Lanet olsun.*"

Ayağa kalktım ve yanına gidip kolumu omzuna attım. Ne kadar yaşlansak da, o hala bana boş boş gelip beni onu doldurmamı isteyen çocuktı. Bunu yapan kişi ben olduğum için onur duyuyordum ve bu rolden vazgeçmeyecektim. Kardeşler bunu yapmaz, anlaşılmadıkları zaman bile.

"Ben senin yanıdayım, Jer. Duydun mu?" Ona döndüm, omuzlarını ellerimle tutup hafifçe sarsarak, "Bu, senin yanından ayrılacağım anlamına gelmez. Her zaman olduğu gibi iyi günlerimize geri döneceğiz. Benden istediğin iyilikler, arabayı tamir etmek ya da karına sürpriz hazırlamak gibi şeylerdi. Bunları yapmak için her zaman can atardım. Her zaman."

O da başını salladı. Eğer hayal kırıklığından daha fazlasını hissediyorsa, bunu belli etmedi. Jeremy'nin duyguları derinlere gömülüydü, sadece kısa, geçici bakışlarla yüzeye çıkıyordu.

"Anlıyorum." Başını, artık taşıyamayacak kadar ağırmış gibi eğdi. "Ve senden çok şey istediğim için özür dilerim. Şimdi ayrılmakla haklısın. Muhtemelen ben de istemeye devam ederdim."

İkimiz de söylenmemiş kelimeleri tamamlamaya gerek duymadık, benim onun için ne kadar ileri gidebileceğimi test etmesi gerektiğini. Sıkı kontrol altında tuttuğu dış görünüşünün altında, iyi bir şeyin kendisine ait olabileceğine inanmakta zorlanan güvensiz bir çocuk vardı. Kardeşi bile.

"Buraya gel," diye homurdandım ve onu kendime doğru çektim.

O benim kucaklamama karşılık vermekte gecikti. Bir süre sert bir şekilde durdu, ama ben bu dansı onunla daha önce de yapmıştım. Sarılmaya devam ettim ve yavaş yavaş gerginliği azaldı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Biliyorum." Onun sırtına hafifçe vurdum ve bir adım geri çekildim. "Bunu atlatacağız."

Elinin topuğuyla alnına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Artık kurallar mı var? MZ hakkında seninle konuşabilir miyim? Yoksa bu da yasak mı?"

Neredeyse gülüyordum. "Bana geri dönmeni istemen dışında hiçbir şey yasak değil. Sana söyledim, artık iş arkadaşı değiliz, ama ben buradayım. Her zaman."

Jeremy bir süre daha kaldı. Gazoz içmeye başladık ve gün batımını izlemekten yıldızları saymaya geçtik. Clara'yı geri kazanmak için onun tavsiyesini istedim. Bu konuda berbat biriydi, ama onun önerisini gülerek dinledim: Clara konuşmak isteyene kadar kapısının önünde oturmak.

O gittikten sonra, sessizliğin içimi kapladığı boş evimde dolaşım. Erken yatmak için yukarı çıkmaya başladım, sonra durup kendime ne halt ettiğimi sordum. Neden Clara'yla birlikte olmamak için daha fazla zaman kaybediyordum?

Telefonumu aldım ama aramadım ya da mesaj atmadım. Ona hayır deme fırsatı verirsem, bunu kullanabilir.

Boş ver gitsin.

Onu bekleme zamanı geçmişti.

BÖLÜM FORTW-RIVE

Clara

TELEFONUM SESSİZDİ. Jake'in mesajlarını hafife almıştım, ama sanırım bugünden sonra ondan haber alacağımı düşünmüştüm.

İletişime geçeceğini söylemişti, ama ne zaman olacağını söylememiştir. Nellie uyanırken, mesaj gelip gelmediğini sürekli kontrol etmeyecek kadar dikkatim dağınıktı, ama o birkaç saattir uyuyordu ve ben de o zamandan beri başka bir şey yapmamıştım.

Mesajlarımıza geçtim ve son birkaç mesajını okudum, neredeyse bana cevap yazmam için yalvarıyordu. Midem kasıldı, içimde suçluluk ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Neden bununla yüzleşmek için bu kadar bekledim?

Bu aptalcaydı. Jake'e cevap vereceğimi söylemiştim, ama neden bana inansın ki?

En azından ilk adımdan ben atmalıyım. Sıra bendeydi.

Ben: *Selam... Sadece kontrol ediyordum. Konuşmak istediğinde ben buradayım. Umarım Sage iyidir ve başı belada değildir.*

Mesajı gönderdim ve hemen pişman oldum. Sage'i nasıl cezalandırdığı beni ilgilendirmezdi. Carly ile halledeceklerini açıkça belirtmişti.

Ben: *Carly ile ne karar verirsiniz doğru olacaktır. Başka bir şey ima ettiysem özür dilerim.*

Telefonumu kanepenin üzerine fırlattım ve tavana doğru inledim. Nasıl böyle bir insan olmuşum?

Lanet olası Miller.

Tekrar inledim. Her şeyi eski sevgilimin üzerine atmak istesem de, o uzakta hapisteydi. Bu karışıklığın sorumlusu bendim. Jake'in de parmağı vardı, buna şüphe yoktu, ama çukuru daha da derinleştiren bendim ve şimdi nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Telefonumu aldım ve başka bir mesaj attım. Bu mesaj o kadar kıbar ve resmi değildi. Biraz çaresizce olabilir, ama Jake bana içini dökmüştü, belki de sıra bendeydi.

Ben: *Seni çok sevdiğimi ve bu sorunu seninle birlikte çözmek istediğimi bilmeni istiyorum. Benden bir şeyler sakladığında kalbim kırıldı, ama sensiz hayat on kat daha kötü. Seni özledim, Jake. Güzel hayatımızı geri istiyorum ve bunun için bir yol bulmanı istiyorum. Lütfen bir yol bul.*

Kavgadan yorgun düşmüş bir halde yastıklara yaslandım. Ondan haber alacaktım ya da almayacaktım, ama pes etmeyecektim. Yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün de deneyecektim...

Vroom, vroom.

Ne oluyor?

Bir motor çalıştı ve sanki evimin hemen dışında gibiydi. Bir kez daha çalıştı. Motosiklet sesi olduğu belliydi. Rossi, eminim.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı ve kanepeden atlayarak ön kapıya koştum. Kapıyı açarak verandaya çıktım.

Oradaydı.

Jake Hayes, benim garaj yolunda motosikletine yaslanmış duruyordu. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, uzun bacakları uzanmış, ayak bilekleri çaprazdı. Ben titrerken o soğukkanlıydı.

"Sana mesaj attım," diye seslendim.

Telefonunu sakladığı göğsündeki cebi okşadı. "Bakmadım. Motosiklet sürüyordum."

"Tamam."

Önündeki yere işaret etti. "Buraya gel."

Her zamanki gibi, bu adama çekilen ayaklarım, bilinçli bir şekilde garajdan çıkmaya karar vermeden onu yöneldi. Benden bir kol mesafede duran Jake, gözlerini üzerimde gezdirip ayaklarıma indirdi.

"Ayakkabıların nerede?"

Çıplak ayaklarıma baktım ve pedikürlü ayak parmaklarımı kıpırdatarak oynattım. "Giyecek vaktim olmadı."

Başını eğdi. "Motoru duyup koşarak geldin mi?" "Sen olduğunu biliyordum."

"Ne aciliyet bu böyle," diye mırıldandı. Sonra cebinden telefonunu çıkardı, ışığı onun anlaşılmaz yüzünü aydınlattı. Ekranı uzun uzun inceledikten sonra gözlerini bana kaldırdı. "Ben de güzel hayatımızı geri istiyorum."

"Nasıl yapacağız? Tekrar bu noktaya gelmemek için neyi değiştirmeliyiz?"

"Bir dahaki sefer olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," dedi basitçe. "O günden beri MZ'ye dönmedim, ama buraya gelmeden önce Jer ile konuştum ve resmiyete döktüm. Bitti. Şu anda işsizim. Bunun bir artı olup olmadığını bilmiyorum, ama durum bu."

Hava çok karanlıktı, onu anlayamıyordum, bu yüzden ona yaklaştım. En azından, kullandığım bahane buydu. Kokusu burnuma geldiğinde – deri ve rüzgar – sadece ona yakın olmak istediğimi inkar edemedim. Sıcaklığı aramızdaki mesafeyi doldurdu ve ayak parmaklarım botlarının ucuna değdi.

"Senden asla istifa etmeni istemezdim," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama bunu yapmam gerekiyordu. Orada başladığım günden beri mutsuzdum. Ve bu sözleri kesinleştirecek değişiklikleri yapmadan sana gelip söz veremezdim. İşini asla senin önüne koymayacağım dediğimde, bunu gerçek olarak kabul edebilirsin. Sözümün güvenilir olduğunu kanıtlamam için bana zaman vermeni umuyorum. Tek istediğim bu Clara. Bu zamana ihtiyacım var."

İçim burkuldu ve boğazıma bir "evet" takıldı. Çaresizce kendimi kollarına atmadan önce söylemem gereken şeyler vardı.

"Hayatımı *Miller'dan önce* ve *Miller'dan sonra* olarak ölçüyordum. Geriye dönüp baktığımda, kim olduğum ve kim olduğumun net bir ayrımı görebiliyordum. Gerçek şu ki, kendimi sıfırdan yeniden inşa etmek ve kim olmak istediğime karar vermek zorundaydım çünkü kendimi onun etrafında şekillendirmiştım. Karşımda duran kadını seçtim. Ve onu seviyorsun."

"Onu deli gibi seviyorum," diye kabul etti sertçe.

Gülümsedim. Bunu yüksek sesle duymak çok iyi geldi ve bir damla bile gözyaşı dökmek istemiyordum. "Ben de seni seviyorum." Ellerimi onun kavuşturduğu kollarının üzerine koydum, kasları dokunuşumla dalgalandı. "Artık hayatımı öyle bölüp ayıramam. Artık her şey senden önce gelenler ve..."

"Benden sonra deme." Kollarını gevşetip belimi kavradı. "Benden sonra yok. Sonuna kadar birlikte bu yolda devam edeceğiz."

"Ben de çok isterim. Ben de bir sonra istemiyorum."

Bana şiddetle ve dünyadaki tüm vaatlerle baktı. "Olmayacak."

Kalbim çarparken, yüzüne uzandım, sakallarının kılları avuçlarımı gıdıkladı. "Sadece dürüst olabiliriz."

"Katılıyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok ve senden bir şey saklamak zorunda kalacağım bir duruma kendimi sokmayacağım." Parmağını pijama pantolonumun beline taktı. "Korkunu yenmene yardım edeceğim, ama benim yanında durmalısın. Artık ondan saklanma."

Başımı salladım. "Saklanmayacağım, sen benimle olduğun sürece." "Ben seninleyim Clara. Sensiz yapamam."

Tekrar gülümsedim ve ellerimi çenesinden boynuna doğru kaydırdım. "Sen senin olmadan yaşayamam, bebeğim."

Gözlerini kapatarak titreyerek nefes aldı ve beni kendine çekerek burnunu saçlarıma gömdü.

"Bunu içten söylediğine emin ol. Ben işsiz bir tamirciyim, anne, senin aşık olduğun takım elbiseli adam değilim."

"Oh, lütfen. Seni takım elbise içinde görmeden çok önce motosikletli adama aşık olmuştum." Göğsünün ortasına öptüm ve başımı oraya yasladım. "Ve fark ettin mi bilmiyorum ama kendi paramı kendim kazanıyorum, yani..."

O gülerek beni daha sıkı sıktı. "Aferin kızıma." Gömleğimi yumruğunda sıkarken dudakları şakağıma değdi. "Sen benim kıızımsın."

Başımı geriye yasladım ve o da bu fırsatı değerlendirerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, Jake Hayes tarafından sevilen birinin saf ve rahat güzelliği içinde beni sardı.

Hâlâ korkularım vardı, ama bu adama ve güzel hayatımıza olan sevgim, onları yenmeye yetecek kadar güçlüydü. Bir gün, hatta tamamen yenebilecek kadar. Beni sıkıca sararken, çıplak ayak parmaklarıma basmamaya özen gösterirken, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bu şeyi sonuna kadar, deri ve rüzgar eşliğinde sürmeye devam edecektik.

EpilOGuE

Jake

Üç Yıl Sonra

"BABA!"

"Baba!"

"Daaaaaa!"

Clara'ya gülümsedim, o da bana gülümsedi. "Engellendin," diye fısıldadı.

"Küçük engelleyiciler," diye mırıldandım, onun yukarı doğru dönük dudaklarına doğru. Daha yüksek sesle, "Bekleyin, geliyorum!" diye bağırdım.

Clara kıkırdadı. "İyi ki sevimliler." "Aynen öyle."

Karımdan kalkıp bir tişört giydim. "Biraz daha uyu. Gidip ne olduğunu bir bakayım."

Güzel Clara'm yatakta tembelce gerindi, gözleri çoktan kapanmıştı. Son üç yılda çok şey değişmişti, ama o

hala uyumayı seven bir gece kuşuydu. Ona bunu mümkün olduğunca sık vermeye çalışıyordum. Öte yandan, çocuklarımız her zaman işbirliği yapmıyordu.

Üçü de koridorda bekliyordu. Nellie'nin elleri belindeydi, ama saçları başının üstünde kahverengi bir bulut gibi karışmışken, küstah tavırlarını ciddiye almak zordu.

"Merhaba, baba," diye selamladı. "Nico odama girdi. Ona bunu yapmamasını söyler misin, lütfen?"

Neredeyse yedi yaşında olan Nellie, Clara'yı deli eden "peas" kelimesini çoktan söylemeyi bırakmıştı. Kızımız ikimizden de daha hızlı büyüyordu, ama bir babayı gururlandıracak kadar enerji ve canlılıkla doluydu. Okulda veya dışarıda zorbalığa uğrayacağından endişelenmeme gerek yoktu. Kendi işini hallediyordu ve bazen diğer çocukların işlerini de halletmeye çalışıyordu, ama onlar bunu her zaman takdir etmiyordu.

"Günaydın diyordu." Sage kardeşini kalçasında zıplatıyordu ve o da ona yapışmıştı. Clara ve ben, aralarındaki büyük yaş farkı ve kardeş olarak birbirlerine bağlanıp bağlanmayacakları konusunda endişeliydik, ama ikisi birbirinin aynasıydılar.

Nellie küçük ayağıyla yere vurdu. "O benim kapıbara peluşumu çalmaya çalışıyordu."

Sage kız kardeşinin dağınık saçlarını karıştırdı. "Merak etme, Nell-Belle. Onun yapmasına izin vermezdim."

Nico bana el salladı, yuvarlak yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı.

"Merhaba, baba!" "Günaydın, dostum." Onu Sage'in kollarından alıp başının üstüne öptüm.

benim yaptığım gibi başını okşadım. Üniversiteye gitmesine sadece birkaç yıl kalmıştı, bu yüzden sevgimi gösterebileceğim her anı değerlendirmeye çalışıyordum. "Annen uyuyabilsin, koridordan çıkalım. Tamam mı?"

Burnumuz bizi mutfığa götürdü, Marina her sabah yaptığı gibi kahvaltı hazırlıyordu. Clara ile o gece garaj yolunda nişanlandıktan altı ay sonra, birlikte yaşayacağımız yeri planlamıştık ve Marina'nın da gelip gelmeyeceği hiç tartışma konusu olmamıştı.

Bu, eski evimin yakınında yeni bir ev satın alıp garajın üzerine bir daire eklemek anlamına geliyordu. Sage, yeni ev ile annesinin evi arasında gidip gelebilecekti ve ben de eski evimin en sevdiğim manzarasına sahip olacaktım.

Burada geniş bir alana sahiptik. Bisikletlerimiz ve çocukların oyuncakları için büyük bir garaj vardı. Ve en önemlisi, büyümek için yer vardı.

Clara bir keresinde, daha fazla çocuk sahibi olmak için çok yaşı olduğunu düşündüğünü söylemişti, ama ikimiz de bu deneyimi birlikte yaşamak istiyorduk. "Evet" dediğimiz anda denemeye başladık. Birkaç ay sonra, beş hamilelik testi yaptıktan sonra nihayet hamile olduğuna inanabildi.

Hamileliği ve doğum sırasında ona hak ettiği şekilde bakabildim. Hayatta olduğum sürece, ikimiz de oğlumuzu ilk kez gördüğümüz anda elini tuttuğum hissi unutmayacağım. İkimizin de bir parçası olan, ağlayan, kızgın, pembe bir güzellik.

Yeni doğmuş bir bebekle bir takım olmak yepyeni bir deneyimdi, ama o dönemi de, sonraki tüm dönemleri olduğu gibi, başarıyla atlattık. Birlikte iyiydik ve birbirimizi dengeliyorduk.

Bir süre sonra Clara da oturma odasına geldi. Sage kanepede kitap okuyordu, Nellie en sevdiği pop yıldızının müzik videosuna eşlik ederek dans ediyordu ve Nico benim karnımı kişisel trambolini olarak kullanıyordu.

Bu evde tipik bir Cumartesi günü.

Daha iyi bir şey düşünemedim.

"Anne, bak!" Nellie dönüp tekme attı, sonra karmaşık el hareketleri yaptı. "Gördün mü? Sabrina gibi yaptım."

Clara'nın gözleri parladı. "Gördüm, Nell-Belle. Çalışmaların meyvesini veriyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Nellie gülümsedi ve tekrar televizyona döndü. "Tekrar yapacağım. Sonuna kadar izle, lütfen." "Tabii ki, tatlım."

Clara, Sage'in yanındaki kanepeye oturdu, dizini okşayarak Nellie'ye istediği ilgiyi gösterdi. Nico benden hemen sıkıldı ve beni bırakıp annesinin yanına gitti. Kanepeye tırmandı ve annesinin kucağına oturdu. Annesi onu oraya yerleştirdi, küçük yuvarlak vücudunu kollarıyla sardı ve gözlerini Nellie'den ayırmadı.

Yere oturdum, aileme, ortada duran karıma baktım. Hayat güzeldi.

Harika.

Harika.

Ama mükemmel değildi. MZ'den ayrıldıktan birkaç ay sonra kendi garajımı açmıştım, bu da çok zaman ve emek gerektirmişti. Neredeyse üç yıl geçmişti ve işlerim iyi gidiyordu. Yaptığım şeyden gurur duyuyordum ve daha da önemlisi, her gün kendimi işe sürüklemek zorunda değildim. Ama Clara gibi ben de çok meşguldüm ve zaman çok değerliydi.

Elimizdekiyle en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Böyle tembel sabahlar en sevdiğim şeydi. Hepimiz bir odada, birlikte, birbirimizin şirketinden zevk alıyorduk. Her gün bu yüzden kalkıyordum. Bu insanlar, benim tüm dünyamdı.

Daha sonra, Nico uyurken ve kızlar birbirleriyle oynarken, Clara'yı mutfakta köşeye sıkıştırdım ve göğsümü onun yumuşacık poposuna bastırdım. Clara mırıldanarak başını omzuma yasladı ve yüzünü bana doğru çevirdi, böylece onu öpebildim.

Onun teklifini kabul ettim ve dudaklarından bir yudum aldım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Gözlerimi kapattım ve inledim. Onun bu sözleri beni her zaman etkiliyordu. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu bırakmaya hazır değildim. Hırıldadım ve daha sıkı sarıldım, onu güldürdüm.

"Dikkatimi dağıtırsın."

Boynunu ısırđım. "Mesele de bu, anne."

"Öğle uykusu vaktini, daha sonra için hazırlık yapmak için kullanmaya çalışıyorum."

Omzundan kulağına kadar bir çizgi öptüm ve kulak memesini ısırđım. "Seni bu yüzden seviyorum. Her zaman çok düzenlisin." Elimi gömleğinin altına sokup ipeksi yumuşak karnına dokundum. "Ama gerçekten, siktir et onları. Kendi başlarının çaresine baksınlar."

O burun kıvırdı ve elimi gömleğinden çıkardı. Bana dönmesine izin verdim, gülümsediğini görmekten memnun oldum.

"Biliyorsun, kardeşlerini akşam yemeğine davet etmenin iyi bir fikir olduğunu söyleyen sendin," diye hatırlattı.

"Evet." Bir saniye düşündüm ve ilk kararımın arkasında durmaya karar verdim. "Siktir et onları. İptal edelim."

"İptal etmeyeceğiz. Çocuklar kuzenleriyle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorlar, sen de öyle."

Ailemizi genişleten sadece biz değildik. Saoirse ve Luca'nın ikizleri Aiden ve Guilia, Nico'dan bir ay küçüktü ve Jeremy ile Anne geçen yıl ilk çocukları Oliver'ı dünyaya getirmişti. Hepimiz bir araya geldiğimizde, ruhumu besleyen bir kaos yaşanıyordu.

"Tamam, peki." Alnına öptüm. "Seninle sevişemeyeceksem, en azından sana yardım edeyim."

"Bu iki şey eşit mi?" diye alay etti.

"Seninle geçirdiğim zamandan asla şikayet etmem."

İç çekerek bana yaslandı, göğüsleri göğsüme bastırdı. "Bu bana söylediğin en tatlı şeylerden biri ve kesinlikle

seninle sevişeceksin." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Bunu o yüzden söylemedim," dedim ona.

"Biliyorum, işte bu yüzden seni seviyorum."

Onu binlerce nedenden dolayı seviyordum. Saymakla bitmezdi. Ve geçen her gün, listeye bir tane daha eklemeye devam ediyordum.

En üstte cesareti vardı. Bizim burada olmamızın sebebi oydu.

Bisikletine binip tek başına küçük bir bara gitmişti. Orada istediğini aldı ve her şeye rağmen geri gelmeye devam etti. İlişkimizin yürüme ihtimali çok düşükken bana evet demişti.

Yalnız kalmak daha kolay olabilirdi, ama o iki eliyle *bize* tutunmuş ve tüm gücüyle dayanmıştı.

Düzgün yollar ve engebeli yollar geçirdik. Bazen kendi yolumuzu çizmek ve mücadele etmek zorunda kaldık. Ama önemli değildi, birbirimize sahiptik, bu da yolculuğumuzun her zaman, *her zaman* güzel olacağı anlamına geliyordu.

Ön sipariş Shira ve Roman'ın kitabını Shira Mektup
<https://mybook.to/ByTheLetter>

Luca Aue Saoirse

OKU LUCA VE SAOIRSE’NİN aşk hikayesi
hikayesi Saygılarımla Rahatsız Edici Karın:

<https://mybook.to/SYIW>

Özet:

"Evet" demek konusunda bir sorunum var. Sık sık ve düşünmeden söylüyorum. Bir anda karar verip paraşütle atlamak mı? Evet.

Son dakika İrlanda kaçamağı? Evet!

Seksi ve kibirli Luca Rossi ile iki yıllık bir **evlilik anlaşması** yapmak mı? Evet...

Basit bir anlaşma olmalıydı. Luca, Rossi Motors'un yeni CEO'su olarak imajını düzeltmek için bir eşe ihtiyaç duyuyor, ben ise annemin beni berbat randevulara sokmaya çalışmasını engellemek istiyorum. İki yıl sonra, dostça ayrılacağız, hiçbir bağımız ya da kırgınlığımız olmayacak.

Aramızda olan her şey anlaşmamızın sınırları dışında kalacaktı.

Ve her şey derken, Luca'nın yatağına düşmeyi kastediyorum. Ki bunu sık sık ve kendimi kaybederek yapıyorum.

Ama hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildir. Çok geçmeden, motosiklet süren, küfürbaz, seksi bir kocaya aşık oldum.

motosiklet süren, ağızlı ağızlı konuşan, günah kadar seksi kocama aşık olmam çok uzun sürmedi.

Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Sonuçta bu sadece geçici bir şey ve Luca ile benim tamamen farklı gelecek hayallerimiz var.

Ama sorun şu ki, Luca'yla birlikteyken tek istediğim, ne kadar pervasızca olursa olsun "evet" demek.

(Saoirse ve Luca'nın hikayesinin mutlu sonu garantidir. Başka kadınlar ya da aldatma yok!)

StAw iu TOUCH

SUBLIME READERS'A KATILIN benimle vakit geçirin ve kitaplarla ilgili haberleri ilk öğrenen siz olun:

Yazarın Notu

CLARA, Sincerely, Your Inconvenient Wife kitabında ilk kez ortaya çıktığından beri, özellikle onu *lanet Miller'in* eline teslim ettikten sonra, ona mutlu bir son yazmam gerektiğini biliyordum. Ona bulabildiğim en iyi kahramanı vermeliydim ve aklıma Jake geldi. Clara'nın kendi başına asla seçmeyeceği, beklenmedik biri. Eski sevgilisinden tamamen farklı, ona ve kızına bakacak biri. Clara ve Nellie'nin sonuna geldiği noktadan oldukça gurur duyuyorum!

Kitaplarımı ilk kez okuyorsanız, merhaba! Kitaplarımın çoğunun birbiriyle büyük veya küçük bir bağlantısı olan küçük dünyama hoş geldiniz. Bu seri, The Harder They Fall'un bir yan ürünü, o yüzden o kitapları da mutlaka okuyun ve Clara, Shira ve Bea ile ilk tanışmalarını kaçırmayın.

Eğer uzun süredir benimleyseniz, merhaba! Kitaplarımı okumaya devam ettiğiniz ve yarattığım bu kurgusal dünyayı genişletmeme izin verdiğiniz için teşekkürler.

Her zamanki gibi, arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum: Monica, Rose, Jen ve Kate. Sizler olmasaydınız kitaplarımı yayınlamayazdım. Ayrıca sağ kolum olan Amber'a da teşekkür etmeliyim. Sen hayatıma girip beni düzene sokmadan önce profesyonel hayatım tam bir karmaşaydı!

Bu benim ilk kitabım mıydı, yoksa kırkıncı mıydı, okuduğunuz için teşekkür ederim! Size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

JULIA HAKKINDA

JULIA WOLF, çok satan çağdaş romantik roman yazarıdır. Büyük kalpli, kötü çocukları ve güçlü, bağımsız kahramanları ile romanlarını yazmaktadır. Julia, romantik romanları okumayı, yazmayı sevdiği kadar çok sever. Okurken de yazarken de, duyguların yoğun ve heyecanın dorukta olmasını sever.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve sabırlı kocasıyla yaşıyor. Kocasını da bir kitap bir kitap, yavaş yavaş romantik roman okuru haline getiriyor.

Web sitemi ziyaret edin:
juliawolfwrites.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

